

ความร่ำรวยที่ยั่งยืน คือ ทุกคนร่วมกันสร้าง และความร่ำรวยนั้น ทุกคนมีสิทธิ์ร่วมกัน

คุณ วอลเตอร์ แดนนอร์ (Walter Danner) เจ้าของธุรกิจโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส (Biogas plant) ประเทศเยอรมนี เขาเป็นทั้งเกษตรกร และวิศวกร ที่วาดฝันว่า ภาคเกษตรกรรมซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของโลก จะไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบอีกต่อไป ถ้าเกษตรกรเป็นผู้ผลิตกระแสไฟฟ้าไบโอแก๊ส ส่งขายให้ภาครัฐ และภาคอุตสาหกรรมได้ใช้กัน ในปัจจุบันเยอรมนีมีโรงงานไฟฟ้าไบโอแก๊ส ๓,๖๐๐ แห่ง เป็นของชาวนาถึง ๓,๔๐๐ แห่ง เขายืนยันว่า ประเทศไทยจะทำได้โดยมีจุดคุ้มทุนต่ำกว่าเยอรมนี เยอรมนีปลูกข้าวโพดได้เพียงปีละครั้ง ในขณะที่ไทยบางพื้นที่ปลูกได้ถึงปีละ ๓ ครั้ง และผลผลิตต่อไร่สูงกว่าเยอรมนี ซึ่งขณะนี้ที่ชุมชนศิริษะ-อโศกกำลังสร้างโรงไฟฟ้าไบโอแก๊ส จะใช้งานได้ภายในไม่ช้านี้ โดยคุณวอลเตอร์ แดนนอร์ เป็นที่ปรึกษา

จากที่เขาเคยทำงานให้สหประชาชาติ และผ่านงานมาหลายประเทศ ทั้งอัฟริกา อินเดีย และหมู่เกาะมัลดีฟ รวมทั้งได้มาสัมผัสกับชุมชนชาวอโศกด้วย พวกเราถามเขาว่า ระบบที่พวกเราช่วยกันสร้างทุกวันนี้ โดยไม่มีใครเป็นเจ้าของ ทุกคนมีสิทธิ์ร่วมกัน ซึ่งเป็นระบบทวนกระแส น้ำตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับทุนนิยม ระบบ “สาธารณโภคี” แบบพวกเรานี้จะอยู่ได้รอดในโลกนี้ไหม?

คุณ แดนนอร์ ฟันธงว่า พวกคุณไม่ได้ช่วยทวนน้ำ แต่ลอยตัวอยู่บนกระแสต่างหาก เพราะปรัชญาการใช้ชีวิตของพวกคุณ ไม่ได้ถูกขับเคลื่อนด้วยเงิน แต่พวกคุณใช้จิตวิญญาณ ซึ่งสิ่งที่พวกคุณมีอยู่ที่นี่เหมือนกับสิ่งที่รัฐบาล

เยอรมันอยากให้เป็นในอีก ๓๐-๔๐ ปีข้างหน้า ผมเห็นที่นี่ เช่น ห้องสมุด ศิลปะ ดนตรี การศึกษา ที่นี้ทุกอย่างฟรีหมด แต่ที่เยอรมัน (รัฐบาลแบบสังคมนิยมผสมทุนนิยม) ต้องจ่ายเงินอุดหนุนอย่างมาก ซึ่งระบบที่ทุกคนต้องจ่ายทุกอย่างในที่สุดจะต้องล่มสลาย เพราะสุดท้ายจะไม่มีใครมีเงินจ่ายในทุกอย่างได้แต่ทุกคนต้องจ่ายดอกเบี้ย คนรวยก็จะรวยเอาๆ จาก การดูดเงินจากประชาชนระดับล่าง

การใช้เงินขับเคลื่อนทุกอย่าง จะทำให้ระบบชุมชนหายไป แม้ระบบครอบครัวก็ถูกแยกส่วนตัวใครตัวมัน ไม่มีการร่วมมือกัน พอแก่ขึ้นมากก็ต้องขายบ้าน เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสูงมากที่บ้านพักคนชรา ทั้งที่ในอดีตพวกเราในครอบครัวช่วยกันดูแลคนเหล่านั้น เดียวนี้เราเลยจน เพราะต้องสูญเสียบ้านสูญเสียทุกอย่าง เนื่องจากคนในครอบครัวไม่ร่วมมือช่วยเหลือกัน

นี่คือเหตุผลว่าพวกคุณจะรอด แต่ระบบทุนนิยมจะล่มสลาย ผมขอพูดว่า สิ่งนี้จะเป็นแบบจำลองในอนาคต

คุณหญิงจรรุวรรณ ให้สัมภาษณ์ว่า เงินที่พวกนักการเมืองโกงไปนั้น เปลี่ยนถนนให้เป็นทองคำได้เลย แค่ม็อบก็ยังไม่เหลือเพื่อขนาดนี้ ถ้ายังต่างคนต่างช่วยกันสร้าง แล้วต่างคนต่างไม่เอาเข้ามาเป็นของตัวเอง ให้เป็นกองกลาง ที่ทุกคนมีสิทธิ์ร่วมกัน ความร่ำรวยที่ยั่งยืนย่อมเกิดขึ้นได้อย่างมหาดล นิรันดร์กาล โดยไม่ต้องใช้จตุคามฯ รุ่นที่ทำให้โง่กันไปอีกยาวนานเลย

• คำสอน •
คนบ้านนอก
บอกกล่าว

ผลของแพล็บเดียวจะถึงฤดูกินเจอีกแล้ว ปีก่อนๆ สื่อมวลชนเสนอข่าวว่ามีคนกินเจเพิ่มมากขึ้นทุกปี ปีนี้ก็เช่นกัน เราไม่เคยนึกว่าคนกินเจแต่ละคนจะช่วยขยายผล ก้าวหน้ามาได้ถึงขนาดนี้

กลุ่มคนที่เป็นหลักในการเผยแพร่อาหารมังสวิรัตหรืออาหารเจก็คือนักปฏิบัติธรรมชาวสันตโศภิต เริ่มออกร้านขายอาหารมังสวิรัตครั้งแรกที่ตลาดนัดจตุจักรเมื่อ ๒๕ ปีที่แล้ว ผมและคุณศิริลักษณ์ร่วมเป็นอาสาสมัครด้วย ขณะนี้ร้านได้กระจายไปหลายจังหวัด จนไม่รู้จำนวนที่แน่นอน

สำหรับท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ที่ไม่คุ้นกับอาหารเจ อาหารมังสวิรัต เข้าใจง่ายๆ ว่าอาหารเจเหมือนอาหารมังสวิรัตเกือบทั้งหมด ต่างกันตรงที่อาหารเจไม่มีผัก ๕ อย่างคือ หอม กระเทียม กุยช่าย ใบยาสูบ และหลักเกี่ยวกับปลุกในประเทศจีน

วันก่อนผมพบพยาบาลโรงพยาบาลประจำจังหวัดกาญจนบุรี เล่าให้ฟังว่าแปลกใจมาก หลานเป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจ ไปฝึกอบรมที่โรงเรียนผู้นำ ๔ วันเท่านั้น บอกกับคุณพ่อคุณแม่ว่าเลิกกินเนื้อสัตว์เด็ดขาด

การฝึกอบรมเป็นการเผยแพร่อาหารมังสวิรัตได้อย่างดีผล เพราะผู้เข้ารับการฝึกอบรมต้องรับประทานอาหารมังสวิรัตทุกมื้อติดต่อกัน ๔ วัน แต่เราไม่บังคับว่าจบไปแล้วจะต้องเลิกเนื้อสัตว์ อาจจะได้รับประทานเนื้อสัตว์ตกเบิกย้อนหลังได้ สาเหตุเพราะอาหารมังสวิรัตดีกว่าอาหารเนื้อสัตว์ทั้งทางโลกและทางธรรม ชั่วชีวิตหนึ่งเจอบุคคลเดียวทำไมเราจะไม่เสนอสิ่งที่ดีกว่า

ช่วงเข้าพรรษา ผู้คนไปอุดหนุนร้านมังสวิรัตร้านต่างๆ มากอยู่แล้ว วันที่ ๑๑ ตุลาคม จะเริ่มหน้าเจ ลูกค้าจะเพิ่มอีกมากมาย โดยเฉพาะร้านบ้านสวนไผ่สุขภาพ ซึ่งไปมาสะดวกที่สุด มีเนื้อที่ถึง ๔ ไร่เศษ อยู่ติดถนนพหลโยธินตรงข้ามปากซอยราชครู (อยู่ระหว่างถนนพหลโยธินซอย ๔ กับซอย ๖)

ศูนย์การค้าซีคอนสแควร์ที่ชวนเราไปเปิดศูนย์อาหารมังสวิรัต จะทำพิธีเปิดงานนมกรรมเจวันที่ ๑๐ ตุลาคมนี้ มีกิจกรรมหลายอย่าง แจกอาหารมังสวิรัตฟรี ท่านสมาชิกเราคิดอะไรที่อยู่แถบนั้น (แถวๆ ถนนศรีนครินทร์) แวะไปได้เลย

ปิมهامงคล ในหลวงมีพระชนม์ ๘๐ พรรษา หลายหน่วยงานเชิญชวนให้ใส่ชีวิตโคกระบือ เป็นเรื่องดีมาก จะดีกว่านั้นอีกถ้าช่วยกันใส่ชีวิตสัตว์อื่นๆ ทั้งที่อยู่บนบก ในน้ำ และบินในอากาศ ด้วยการหันมารับประทานอาหารมังสวิรัต ไกล่ร้านไหนไปร้านนั้น

8

บ้านปานาดอย

...ผมมีความเห็นค้านแย้งกับผู้คนส่วนใหญ่ ซึ่งปฏิเสธ “ชาตินิยม” ผมชี้แจงว่า “ชาตินิยม” คือ “นิยมชาติ” ไม่ใช่ “คลั่งชาติ” เพราะคนไทยไม่มี “ชาตินิยม” ...เราจึงย่าแย่อยู่ในเวลานี้ ...

12

สี่สั้นชีวิต

เจนจบวิทยายุทธ์ครูทางโลก ครั้นวิถีชีวิตผันแปรสู่ร่มกาสาพัสตร์ รับประทานการศึกษาของเขาวชนอโคก ด้วยปรัชญา “ศีลเด่น เป็นงานชาวยุวิชา” จึงต้องเป็นครูที่ยิ่งกว่าครู

28

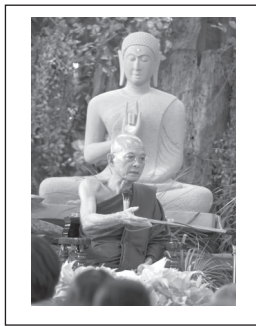
ชีวิตนี้มีปัญหา

กัมมสัทธา คือ ผู้เป็นชาวพุทธที่สัมมาทิฐิจริงจัง จะเชื่อกรรม เชื่อกฎแห่งกรรม เชื่อว่า เมื่อทำอะไรโดยมีเจตนา หมายความว่า มีความตั้งใจทำ ย่อมเป็น “กรรม” นั่นก็คือ เมื่อ “ทำ” เสร็จ ก็เป็นอัน “เป็น” แล้ว เป็นอัน “มี” แล้ว ทั้งนี้ที่เสร็จลง ดีหรือชั่วก็ตาม

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านป่านาคอย

ชีวิตนี้มีปัญหา

สีสันชีวิต

สมณะฟ้าไท สมชาติโก

1	นัยปก: ความรำรวยที่ยั่งยืน คือทุกคนช่วยกันสร้าง
และความรำรวยนั้น ทุกคนมีสิทธิ์ร่วมกัน	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาคอย	จำลอง
12	สีสันชีวิต (สมณะฟ้าไท สมชาติโก)	ทีม สมอ.
19	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
26	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
28	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
38	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
42	เรื่องสั้น	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
46	แว้งที่รัก	ชบาบาน
54	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
55	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ, เสฎฐชน
61	การ์ตูน	แสงศิลป์
62	รำรวยด้วยสาธารณโภคี วิถีธรรมชาติที่ขาดหาย	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
67	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70	ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา	อันติมะ
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
70	ชีวิตไร้สารพิษ	ลือเกวียน
77	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณกพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอโตกตระกูล น้อมบม ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไทธานี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอค
 กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๗
 จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาร์กกับ จำกัด
 อินล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งขนาดดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากนนวนามินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท
 น้อยอินตะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

จากผู้อ่าน

รักในถอย

ส่งเงินค่าสมาชิก “เราคิดอะไร” ๒ ปี ๕๐๐ บาท ส่วนอีก ๕๐๐ บาท ส่งบำรุงทีวี ได้ข่าวว่าเราจะต้องถอยอีกแล้วหรือ แต่คงจะเป็นเพราะฟ้าสั่งให้ถอยเพื่อให้เข้าที่ ดังที่เป็นมาแล้วทุกครั้ง กลับกลายเป็นดีทั้งสิ้น เช่นคำว่า “พระ” เราก็กักห้ามไม่ให้ใช้ เราก็กถอยเข้าที่เป็น “สมณะ” คำว่า “อาริยะ” ก็มาใช้คำว่า “อาริยะ” คราวนี้ก็ส่งมารมาตามรังควานอีกแล้ว ด้วยพุทธานุภาพ ถอยอีกก้าวจะเป็นไร พ่อท่านก็คงจะเอาคำว่า “พุทธ” ต่อทำอีกคำเป็นการ “ถอยเข้าที่” อย่างมั่นคงแบ่งให้รู้ว่าอันไหน “เพื่อแผ่นดินพุทธ” อันไหน “เพื่อแผ่นดินพาล”

ร.อ.วิเชียร อัมพช นครสวรรค์

ในการสัปรยุทธ์ย่อมมีทั้งรุก รับและถอยร่น และในรุกก็มีรับมีถอยผสมผสานกันแล้วแต่สถานการณ์เฉพาะหน้าและกลยุทธ์เพื่อกำราบข้าศึก การยุทธ์ในพุทธจักรจำต้องละเอียดละไมด้วยเมตตา มั่นธรรมาธรรมะชนะสงคราม ตามครรลองแพ้วเป็นพระชนะเป็นมารนั่นเทียว

เอื้อโออุ

“เรือนจำกลางอุบลราชธานีได้รับหนังสือแล้ว และได้นำขึ้นทะเบียนเป็นสมบัติของห้องสมุดเรือนจำกลางอุบลราชธานีเรียบร้อยแล้ว การบริจาคหนังสือนี้ นอกจากจะทำให้ผู้ต้องขังมีหนังสือธรรมะ ได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อขัดเกลาจิตใจ ให้มีความสงบเยือกเย็นเป็นคนดี มีคุณธรรมแล้วยังผลให้ผู้ต้องขังได้ระลึกอยู่เสมอว่าสังคมภายนอกไม่ทอดทิ้งและหวังใยพวกเขาอยู่เสมอ อันจะเป็นผลต่อการแก้ไข พัฒนาพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขังให้กลับตนเป็นพลเมืองดีภายหลังพ้นโทษ”

พิทักษ์ พันธุ์พิบูลย์ อุบลราชธานี

“เราทั้งผองพี่น้องกัน” ไม่ว่าจะอยู่ ณ แห่งไหนตำบลใดในประชาคม ล้วนมีโอกาสใฝ่ดีคิดดี ทำดีทดแทนพระคุณแผ่นดินทั้งสิ้น การยอมรับนับกันเป็นพี่น้องร่วมชาติร่วมแผ่นดิน ย่อมเยียวยาจิตใจแต่เบื้องแรกเหนือสิ่งอื่นใด

ตำรวจของใคร

ติดตามข่าวอื้อฉาวของผู้นำตำรวจโรงพัก สภ.อ.เมืองยโสธร ที่ความรู้สึกตายด้าน ขนาดนักการเมืองท้องถิ่นพาสมนบุกโรงพักและเตะตำรวจชั้นประทวนขณะนั่งคุกเข่าขอขมาถึงสลบ ต่อหน้าผู้กำกับและพวก เสร็จแล้วก็ลอยนวลเดินลงจากโรงพักไป เหตุเกิดกับผู้ใต้บังคับบัญชาบานโรงพักต่อหน้าผู้กำกับยังละเลยต่อหน้าที่ได้ถึงขนาดนี้ ชาวบ้านจะหวังพึ่งพาดำรวจได้อย่างไร ยุควีรบุรุษนาแกลเป็นผู้นำตำรวจไม่น่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้

คนข้างโรงเรียนตำรวจจ่อหอ โคราช

ตำรวจที่รักและหวังใยตัวเองยิ่งกว่าหน้าทีและเกียรติยศยอมก่อเหตุอัปยศอดสูได้แบบนี้แหละนี่ขนาดเรื่องในที่แจ้งยังตายด้านถึงปานนี้ ถ้าเรื่องลับหลับตาจะขนาดไหน ตำรวจสายพันธุ์นี้ไม่น่าปล่อยไว้ให้รักแผ่นดินทรอกครับ ชาวล่าสุดคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาทัณฑ์ได้ให้ออกจากราชการไปแล้ว ๔ นาย และให้กักขัง ลดขั้นเงินเดือนอีกหลายนาย น่าจะเป็นอุทาหรณ์และบรรทัดฐานได้ดีสำหรับพวกชอบเข้าเกียร์ว่าง

ควยบนดิน

เมื่อคืนนี้ฟัง สนช.นักวิชาการแกลงข่าวเรื่องจะผลักดันรัฐบาลให้พื้นหวยบนดินขึ้นมาอีก อ้างว่าทิ้งดไปทำให้รัฐสูญเสียวายได้ก้อนใหญ่ ซึ่งเงินจำนวนนี้น่าจะเอามาเป็นทุนพัฒนาสังคมได้หลาย

จากผู้อ่าน

ด้าน ย้ำว่าการมองหอยบนดินแต่ด้านลบนว่าเป็น
อบายมุข แต่ไม่มองด้านบวกที่เป็นรายได้และ
เป็นทางออกของสังคม เป็นการมองปัญหาไม่
รอบด้าน ฟังแล้วก็หุดหูที่นักวิชาการยังไม่เห็น
พิษภัยของอบายมุข ซึ่งต้องห้ามตามหลักพุทธ-
ศาสนา

ชาวบ้าน ช่างวัด สระแก้ว

👉 พระพุทธองค์ทรงเน้นย้ำให้ละชั่ว ทำดี
เป็นเบื้องต้น ก่อนก้าวไปสู่ขั้นต่อไปคือ ทำจิตใจ
ให้สะอาดผ่องใส แต่กรรมนี้ส่วนทางทวนคำสอน
ชั่วก็ไม่ละแต่เผยอหน้าจะทำดี สังคมจะโปรอดได้
อย่างไร แคะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้นเอง ไม่
คำนึงถึงผลพวงเรื้อรังที่ยังลึกในสังคม ให้มันรู้
ไปเกิดถ้าขาดเงินหวยแล้วบ้านเมืองจะพินาศ
ล่มจม

ในกาลอดีต

ใกล้กำหนดเลือกตั้งที่ไร นักเลือกตั้งก็คึกคัก
กันที เตรียมตั้งพรรคย้ายพรรครวมพรรคกันยก
ใหญ่ สุนัขหรือสัตว์เดรัจฉานผสมพันธุ์หรือลัดกัน
ปีละครั้งตามฤดูกาล แต่นักเลือกตั้งไทยผสม
พันธุ์ผสมลัดกันได้ทุกฤดูกาลสถานที่ และไม่เลือก
คู่ลัดอีกต่างหาก มองการเมืองไทยแล้วหุดหู
คนที่คิดว่าดีมีเกียรติยศมีคุณธรรม พอเข้าไปใน
วงจรรนี้แล้วละเทะเกือบทุกคน ที่รอดพ้นมานั้น
น้อยคนนัก การเลือกตั้งครั้งนี้ไม่น่าจะคาดหวัง
อะไรได้ แต่ก็ต้องทำใจเพราะคนไทยไม่ว่าระดับ
ไหนยังยึดเงิน ยึดผลประโยชน์ ยึดอำนาจเป็นใหญ่

บ้านกาญจนาภิเษก อยุธยา

👉 ตั้งสติให้ดี ศึกษาหาข้อมูลไปเรื่อยๆ ถึง
ไม่มีคนดีมีคุณสมบัติตามอุดมการณ์เสนอตัวให้เลือก
ก็อย่าประชดชีวิตด้วยการนอนหลับทับสิทธิ์
การเลือกตั้งแต่ละครั้งจะคัดกรองคนชั่วช้าแล้ว

ทราบออกไปด้วย บางคนก็ต้องพ้นสนามการ
เมืองไป บางคนก็ทางโผล่ บางคนก็วิบากกรรม
ตามทัน เราต้องทำใจจำใจเลือกคนเท่าที่มีให้เลือก
กัดฟันเลือกคนที่เห็นดีที่สุด นั่นคือชั่วช้าน้อยที่สุด
แล้วก็ติดตามดูพฤติกรรมตลอดไป นอกจากนั้น
ก็ชวนชววยส่งเสริมคนรุ่นใหม่เข้าไปทดแทนด้วย

พุดตกขี้หมูไหล

เผด็จการเข้ามาหวังขัดจังหวะ
ก็เอะอะเอ็ดตะโรกันอิงมี
เกลียดรูปแบบเผด็จการมันอัปรีย
แม้พฤติกรรมจะดูดีบ้างก็ตาม
จะขับไล่เผด็จการหรือหาไม่
เผด็จการก็ต้องไปไม่ต้องถาม
รูปแบบประชาธิปไตยที่ดูงาม
พฤติกรรมอาจตรงข้ามเผด็จการ
ฤดูฝนฝนตกขี้หมูไหล
ขอการเมืองไท่างไกลคำเรียกขาน
คือการเมืองหลุมดำอันก้นดาร์
ผสมพันธุ์ดำเป็นถ่ายนิโกรนิกรอยด์

ทิวเรื่อง ไทยเขียว ชัยนาท

👉 ยึดแต่เปลือกประชาธิปไตย
เมินเนื้อในเผด็จการล้างผลาญชาติ
นักการเมืองกินเมืองเรื่องอำนาจ
หมายมอมเมาทวยราษฎร์ด้วยเงินตรา
เกิดเป็นไทยใจเป็นทาสอนาถนัก
แม้ประจักษ์ชัดฉลเชิงชั่วช้า
ยังชื่นชมชูเชิดให้กลับมา
ชั้นอาสาเสกพรรคหนักแผ่นดิน

๒๒ บรรณาธิการ

“เราคิดอะไร” ฉบับ ๒๐๗ ครบรอบ ๑๓ ปี
แถมฟรี “สาธารณโภค เศรษฐกิจชนิดใหม่”
กรุณาสอบถามจากผู้ขาย

“ชาวไชยาได้ร่วมมือกันต่อต้านการปลุกเสกจตุคามรามเทพ ที่วัดพระบรมธาตุไชยา จนทำให้พิธีปลุกเสกต้องล้มเลิกไป ๒ ครั้งแล้ว เป็นความกล้าหาญในทางจริยธรรมของชาวไชยา ที่กล้าปฏิเสธสิ่งไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมในแวดวงพุทธศาสนา สมควรเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ชาวพุทธทั่วโลก”

อ่านบทบรรณาธิการของหนังสือ “พุทธศาสนา” รายตรีมาส (ปีที่ ๗๕ เล่มที่ ๓ สิงหาคม, กันยายน, ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐) ของคณะธรรมทาน แห่งสวนโมกขพลาราม สุราษฎร์ธานี แล้ว อัดไม่ได้อีกที่จะหยิบยกบางส่วนมาคุณนิตคิดหน่อย ตามประสานที่ยังโลดแล่นอยู่ในสังคม

ในขณะที่กระแสจตุคามรามเทพแรงจัด ปลุกเร้าชาวพุทธให้แตกตื่น คลั่งไคล้ โหยหาเพราะอยากรวย แต่ชาวพุทธอีกกลุ่มหนึ่งกลับไม่ใส่ใจโยตีเพราะมุ่งมาจนหมดเนื้อหมดตัว

จนกระทั่งบางคนถึงกับเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนนามสกุลยื่นหยัดวิถีชีวิตตนเองว่า “เมินเงิน มุ่งมาจน” หรือ “ตายแน่ มุ่งมาจน” เป็นต้น ย้อนศรทวนกระแสอีกกลุ่มหนึ่งที่มุ่งมารวยด้วยความมั่งงาย เสียแรงที่มีโอกาสเกิดมาในแผ่นดินธรรมแผ่นดินทองเมืองพุทธและประกาศตนเป็นพุทธศาสนิกแต่กำเนิด

ก็เห็นกันอยู่ไหนที่ว่าผู้หลงผิดมุ่งมารวยโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องครรลองธรรม

ล้มมาก้มมันตะ - การงานชอบ ล้มมาอาชีวะ - การเลี้ยงชีพชอบ ต้องประสบชะตากรรมอย่างไร

พระ คือผู้สูงส่ง ประเสริฐด้วยศิลปธรรม ตามธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดา ผู้ใดลบหลู่ลบล้างธรรม ไม่ว่าจะเป็ใคร อยู่ในรูปแบบใด ฐานะใด สมควรทบทวนตรวจสอบ พิจารณาตนเองเนืองๆ ว่า

เป็นกาฬกาศสนา หรือหน่อเนื้อ สิบทอด เผยแผ่ ทำนุบำรุงศาสนา

ในวาระครบรอบ ๑๓ ปี “เราคิดอะไร” ด้วยสำนึกในอุปการคุณของมวลหมู่ผู้อุปถัมภ์บำรุงทั้งปวง “เราคิดอะไร” มีอาจลำแดงกตัญญูตากดเวทิตาได้ตามควรด้วยประการอื่นใด จึงขอมอบ “**สาธารณโกศ เศรษฐกิจชนิดใหม่**” คัมภีร์มุ่งมาจน เป็นบรรณาการด้วยคารวะ และปรารถนาดี

๒

สถาบันฝึกอบบรมผู้นำ
ร่วมกับ
มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง

ร่วมแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ ๑๓ ปี
น.ส.พ.เราคิดอะไร

บ้านป่า นาคอย

ปนี้ฝนดี ตกมาเติมอยู่เรื่อยๆ จนน้ำเกือบเต็ม ทุกสระ ต้นอะไรต่อมิอะไรแย่งกันขึ้นโดยไม่ต้องปลูก ไม่ต้องใส่ปุ๋ย อยู่บ้านป่ามีทั้งสัตว์บ้านและสัตว์ป่าเป็นธรรมดา

หนูชุมมาก บ้านพักผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลังคามุงจากสวยๆ ต้องเปลี่ยนเป็นสังกะสีและกระเบื้องหลายหลังแล้ว เพราะสู้หนูไม่ไหว กัดหลังคาโหว่ตรงนั้นตรงนี้ ซ่อมกันจนเบื่อ

ไม่มีอะไรจะกัดหนูได้ดีกว่าแมว แต่ต้องคอยระวัง ให้ทำหน้าที่ไล่อย่างเดียว อย่าฆ่าหนู ผมกับคุณศิริลักษณ์ไปขอแมวจรจัดจาก “สวนสัตว์เลี้ยง” ได้ตัวผู้มา ๒ ตัว เป็นพี่น้องกันเลี้ยงตั้งแต่ตัวเล็กๆ จนโตเต็มที่

นอกจากสองเกลอจะทำหน้าที่ไล่หนูจนหนูไม่กล้ากล้ากรายไพลเข้ามาในบ้านแล้ว ยังแย่งกันประจบอีกด้วย ขณะนั่งเขียนต้นฉบับอยู่นี้ก็ขึ้น

มาป่วนเปื้อนอยู่บนโต๊ะ เวลานอนชอบนอนทับชายมุ้งอยู่ข้างๆ ตัวผม

ปรกติผมนอนหัวค่ำ เพราะต้องบรรยายหลักสูตรผู้นำตอนเช้ามีดบ้าง ปืนเขาไปพุดบนยอดเขาบ้าง พาผู้เข้ารับการฝึกอบรมเดินป่าไปพุดในถ้ำบ้าง คินนั่มมัวลละวากับอะไรๆ กว่าจะนอนก็เกือบห้าทุ่ม โชคดีที่นอนดี

ยังไม่ทันหลับดีก็รู้สึกว่ามีแมวมืดๆ นอนอยู่นอกมุ้งติดกับลิ้นข้างผม ทำไมผิวมันสาๆ ไม่ใช่แมวกลายเป็นงูเหลือมตัวใหญ่เกือบเท่ากำปั้น ยาววากว่า กำลังรัดแมวดัวหนึ่งอยู่ เปิดไฟฟ้าเห็นภาพที่น่าสังเวช งูกำลังรัดเอา รัดเอา เพื่อให้แมวขาดใจตายและกระดุกกรอบ จะได้ขยอกกลืนเข้าปากทีละน้อย ทีละน้อย

เวลามีค่ายิ่ง อีกไม่ถึงสองนาทิมแมวตายแน่ ผมเลยตะเบ็งสุดเสียง ไล่ให้งูกลัวจะได้ปล่อยแมว แต่แทนที่งูจะตกใจกลับกลายเป็นคุณศิริลักษณ์ต่างหากที่ตกใจ ฉวยหมอนพาดงู จะพาดก็ทิ้งก็ไม่ละลดที่จะฆ่าจะกินแมว

ผมตัดสินใจใช้สองมือจับหัวงู ถูกกัดเลือดไหลสองแผลแต่แผลเล็กๆ ผมเหวี่ยงงูที่กำลังพันกำลังรัดแมวยูหลายรอบนั้นออกไปที่นอกชานบ้าน โดยกำหัวงูไว้มันตลอดเวลา นึกในใจว่าถ้าแกไม่ยอมปล่อยแมว ฉันจะไม่ปล่อยแก

เหวี่ยงไปที่แรกไม่ได้ผล เหวี่ยงสุดแรงเกิดอีกทีแมวจึงหลุด โชคดีที่ยังไม่ขาดใจตายและกระดุกไม่แตก ริ่งหลบเข้าป่าทั้งตัวที่ถูกรัดและตัวน้องที่เฝ้าดูอยู่ด้วยความตกใจ เมื่อผมคลายมือ งูเหลือมนอนขดอยู่ข้างหน้าผมลึกลับก็เลื้อยหนีไป ถ้าเป็นตอนเด็กๆ ที่ยังไม่ถือศีล คงฆ่าเอาไปให้ชาวบ้านกินแล้ว

ผมกับคุณศิริลักษณ์ใช้เวลาว่างทำตัวเป็นแมวจรื่องเมี้ยวๆ เดินท่อมๆ อยู่ชายป่าตามหาแมว หาเท่าไรก็ไม่พบ ผมหมดความพยายาม เลิกดีกว่า เข้าวันที่สามฝนตกพรำๆ คุณศิริลักษณ์เดินทางร่วมร้องเมี้ยวๆ อยู่ริมป่า โชคดีได้ยินเสียงขานรับเบาๆ จึงอุ้มกลับไปเลี้ยงที่บ้าน

แมวอยู่แต่ นอกชานไม่ยอมเข้าห้องหลายวัน เพราะจำภาพที่สยดสยองนั้นได้ เช่นเดียวกับที่ “บุญหล่น” ควายเผือกของโรงเรียนผู้นำ ตกจากรถที่กำลังบรรทุกจะเข้าโรงฆ่า ไม่ยอมเหยียบพื้นคอนกรีตเป็นเดือน เพราะจำได้ว่าวันที่หล่นจากรถมาเหยียบพื้นคอนกรีต เป็นวันที่เกือบถูกฆ่าตาย

ส่วนผมเสียหมด ๘ วันที่ต้องบรรยายวันละประมาณ ๑ ชั่วโมง แก่นักเรียนผู้นำติดต่อกัน ๒ รุ่น เสียงของผมแหบแห้งฟังแล้วน่าเบื่อ มีอยู่วันหนึ่งอภิปรายสนับสนุนกฎหมายกำหนด ผู้ใหญ่บ้านในท้องประชุมรัฐสภา พุดสั้นๆไม่ถึง ๕ นาที เกือบหมดเสียง

อาจารย์สุพัตรา ผู้ช่วยครูโรงเรียนผู้นำเล่าให้ฟังก่อนวันที่ผมสู้กับงู ๑ วัน ทราบข่าวจากโทรทัศน์ว่า ชายคนหนึ่งพาสุนัขไปเดินเล่น แล้วสุนัขถูกงูเหลือมกัด ด้วยความตกใจชายคนนั้นกระโดดถีบงูทันที งูตกใจรีบปล่อยเหยื่อ สุนัขรอดชีวิตได้

ถ้าผมรู้เรื่องนี้มาก่อน คงทำตามไม่ได้ เนื่องจากแมวอ่อนแออบบงกว่าสุนัข ถีบงูก็เท่ากับถีบแมว เพราะแมวอยู่ตรงกลางถูกงูรัดเป็นวงรอบ ผู้อ่านข่าวโทรทัศน์รายการนั้นแนะนำว่า การช่วยเหลืออย่างถูกวิธีคือ จับหางงูเหลือม แล้วหมุนคลายเกลียวที่รัดออก ผมเล่ามาเสียยืดยาวเพราะมีคนยืนยันกับผมว่า หน้าฝนปีนี้หลายที่หลายแห่งมีงูเหลือมออกมาเพ่นพ่าน ถ้าเจอด้วยตัวเองจะได้ไม่กลัว งูเหลือมไม่มีพิษ

ตั้งแต่พลตำรวจเอกเสรีพิศุทธ์ เตมียาเวศ เป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ โรงเรียนผู้นำได้ต้อนรับนายตำรวจรุ่นแล้วรุ่นเล่าเป็นจำนวนกว่า ๑,๐๐๐ คนแล้ว (โดยไม่นับนักเรียนนายร้อยตำรวจ) เพราะ “ผู้การเสรี” ท่านเป็นครูคนหนึ่งติดต่อกันมา ๒๑ ปีแล้ว ตั้งแต่ปีแรกที่เริ่มเปิดหลักสูตร และขณะนี้ท่านเป็นประธานคณะกรรมการศูนย์คุณธรรมอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย เห็นความสำคัญของคุณธรรม ตำรวจจะทำหน้าที่พิทักษ์สันติราษฎร์ ได้ดีต้องมีคุณธรรม

นอกจากนายตำรวจแล้ว ข้าราชการอีกกลุ่มหนึ่งที่ไปโรงเรียนผู้นำบ่อยและมีจำนวนมากคือ ผู้อำนวยการโรงเรียนต่างๆ ของกระทรวงศึกษาธิการ ทั้งนายตำรวจ (ส่วนใหญ่เป็นพันตำรวจเอก) ผู้อำนวยการโรงเรียน และผู้ใหญ่จากหน่วยงานต่างๆ มักติดภาพเก่าๆ มองเราผิดๆ จนกว่าจะได้เจอของจริง มีคำนิทาสนุกๆ ให้เราแอบได้ยินอยู่เสมอ เช่น

“ในตารางฝึกอบรมที่กำหนดว่าต้องตื่นแต่เช้ามีด มีกิจกรรมต่าง แน่นไปหมด ทั้งการบรรยาย แบ่งกลุ่มสัมมนา เดินป่า ปีนเขา เข้าถ้ำ ก็เขียนไปยั้งนั่นแหละ เพื่อเบี่ยงเบนประมาทเหมือนที่อื่นๆ”

“วันแรกเราเห็นผู้ช่วยครูคนแก่ๆ เราก็นึกว่าจะพาเราออกกำลังกาย จะทำอะไรอะไร ไปไหนได้ทั้งนั้น เมื่อเช้านี้ป่าแก่ๆ คนนั้นพาเราวิ่งฉลุย ผมเหนื่อยอยากเป็นลม ก็เป็นลมไม่ได้เพราะอายุแก่”

วันก่อนรัฐสภาจัดให้มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรักชาติ ให้ผมพูดด้วยคนหนึ่ง ผมไม่ต้องเตรียมอะไร เพราะพูดในโรงเรียนผู้นำบ่อยๆ ผมมีความเห็นค้านแย้งกับผู้คนส่วนใหญ่ ซึ่งปฏิเสธ “ชาตินิยม” ผมชี้แจงว่า “ชาตินิยม” คือ “นิยมชาติ” ไม่ใช่ “คลังชาติ” เพราะคนไทยไม่มี “ชาตินิยม” ไซ้ใหม่เราจึงย่าเยออยู่ในเวลานี้ ปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย

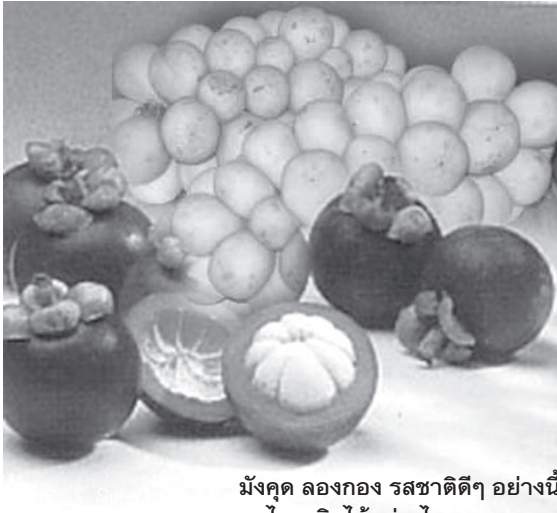
ห้างยักษ์ของต่างชาติกำลังทำให้ร้านเล็ก ร้านน้อยของคนไทยเจ๊งไปตามๆ กัน เรากำลังตกเป็นทาสเศรษฐกิจเขาโดยสิ้นเชิง คำตอบไม่ได้ อยู่ที่รัฐบาล ไม่ได้อยู่ที่สภานิติบัญญัติ บรรดากฎหมายต่างๆ ที่จะออกมาควบคุมการค้าปลีกของต่างชาติ นั้น จะช่วยได้เพียงน้อยนิดเท่านั้น คำตอบอยู่ที่คน คนไทยสมัยนี้ไม่เอาไหน ไม่รักชาติ ไม่ช่วยกันกู้ชาติ

เข้าห้างไทยอากาศร้อนไปนิดก็หงุดหงิด ลินค้าบางอย่างอาจแพงไปหน่อยก็ไม่เอา ที่จอดรถไม่พอก็เบื่อ เข้าห้างยักษ์ของต่างชาติดีกว่า

ท่านนายกเทศมนตรีนครขอนแก่นเคยไปเรียนที่โรงเรียนผู้นำ ชวนชาวบ้านรณรงค์ต่อต้าน

ห้างต่างชาติเป็นการใหญ่ แพ้ไปเรียบร้อยแล้ว

ผมได้ยินบางคนวิเคราะห์ว่า สาเหตุที่ผลไม้บางชนิดล้นตลาด เช่น มังคุด ลองกอง ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เป็นอย่างนี้ ก็เพราะว่าคนไทยจำนวนมากน้อยหันไปกินผลไม้เมืองนอก ทั้งๆ ที่รสชาติสู้ผลไม้ไทยไม่ได้ โชคดีที่ผลไม้ถูกต่อว่าเรื่องนี้ ผมไม่กินแอปเปิ้ล ไม่ว่าจะซื้อเองหรือมีใครเอามาให้ก็ไม่เอา

มังคุด ลองกอง รสชาติดีๆ อย่างนี้คนไทยเมินได้อย่างไร

ผมยกตัวอย่างเสมอๆ ประเทศเกาหลีใต้ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ในถนนมีแต่รถเกาหลี ส่วนรถญี่ปุ่น รถอเมริกา หรือรถยุโรปมีน้อยมาก ห้างต่างชาติแทบไม่มี เพราะคนเกาหลี “ชาตินิยม”

ญี่ปุ่นก็เช่นกัน หลังสงครามโลกครั้งที่สอง จบลงใหม่ๆ คนญี่ปุ่นทนใช้รถญี่ปุ่นซึ่งเสียบ่อย รุปร้างซีห่วย ราคาก็ไม่ไ้ถูกว่ารถต่างชาตินัก เขามีชาตินิยมจนประสบผลสำเร็จ ส่งรถญี่ปุ่นไปตีตลาดทั่วโลกมานานแล้ว

ถ้าคนไทยยังไม่กลับตัว เอาแต่ความสะดวกสบาย เอาความพอใจเป็นที่ตั้ง ไม่รักชาติ ยังมัวซื้อสินค้าต่างชาติ ใช้น้ำมันปั้มต่างชาติ ธนาคารต่างชาติ ...อะไรๆ ก็ต่างชาติ ไปไม่รอดแน่

การเลือกตั้งใกล้เข้ามาทุกที กลุ่มและพรรคการเมืองต่างๆ เคลื่อนไหวอย่างคึกคัก สมาชิกสภานิติบัญญัติจำเป็นต้องรีบออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมือง คณะกรรมการการเลือกตั้ง

และ ส.ส. ส.ว. ซึ่งได้มีการสัมมนาเรื่องนั้นนอกสภาติดต่อกันมาหลายวัน

เกี่ยวกับพรรคการเมืองมีเรื่องหนึ่งที่สำคัญคือ ร่างกฎหมายที่ร่างขึ้นมาใหม่กำหนดห้ามพรรคการเมืองรับบริจาคจากใครๆ เกิน ๕๐ ล้านบาทต่อปี คุณณรงค์ โชควัฒนา นักธุรกิจใหญ่ซึ่งเป็นที่มาชิกสภาคนหนึ่งค่อนข้างเต็มที่ ว่าเปิดโอกาสให้บริจาคมมากเกินไป พรรคการเมืองจะกลายเป็นสมบัติของนายทุน ทำให้นายทุน ไม่ใช่เพื่อประชาชน ขอตัดลงมาเหลือไม่เกิน ๑๐ ล้านบาท

เมื่อมีการออกเสียงปรากฏว่าสมาชิกสภาส่วนใหญ่สนับสนุน ต่อไปนี้มหาเศรษฐีคนไหนต้องการจะให้เงินพรรคการเมืองก็ให้ได้ไม่เกินปีละ ๑๐ ล้านบาท พรรคต่างๆ จะไม่เสียเปรียบมากอีกต่อไป พรรคพลังเงินทั้งหลายลำบากไปตามๆ กัน นี่เป็นผลงานของสภาที่มาจากกาแต่งตั้ง ถ้าเป็นสภาที่มาจากกาเลือกตั้งไม่มีวันที่จะออกกฎหมายอย่างนี้ได้

ระยะนี้มีกฎหมายสำคัญๆ ที่ผมน่าจะอภิปรายแสดงความคิดเห็นด้วย แต่เนื่องจากเสียงแหบเพราะหวัดงู จึงพูดสั้นๆ และปรกติในสภาผมก็พูดสั้นอยู่แล้ว วันพฤหัสบดีสลายเดือนกันยายนมีการพิจารณากฎหมายสภาชุมชนในห้องประชุมรัฐสภา ผมอภิปรายสนับสนุนว่า ผมเป็นคนหนึ่งที่โชคได้คลุกคลีกับชาวบ้านติดต่อกันมานาน เห็นชัดเจนว่าความเข้มแข็งของชุมชนเป็นเรื่องสำคัญมาก ถึงกับกำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของโรงเรียนผู้นำประการหนึ่งว่า ผู้นำต้องมีส่วนช่วยให้ชุมชนเข้มแข็ง เพื่อความมั่นคงของชาติ

วันนี้บ้านเมืองเราไม่มั่นคง ลือเรื่องจะเกิดปฏิวัติรัฐประหาร ลือเมื่อใดก็มีคนเชื่อเมื่อนั้น ถ้าจะลือว่านานาอารยประเทศ ประเทศนั้นประเทศนี้จะมีการปฏิวัติ ไม่มีใครเชื่อ และเป็นไปไม่ได้ เพราะชุมชนเข้มแข็ง องค์กรประชาชนเข้มแข็ง

กฎหมายสภาชุมชนจะช่วยให้ชุมชนเข้มแข็ง ผมเป็นคนหนึ่งที่สนับสนุนเต็มที่

● พระ ฆราวาส ชุมนวม
ด้านรัฐบาลเผด็จการทหาร
สุดท้ายถูกปราบ
อย่างรุนแรง

เดือนกันยายนกลายเป็นกันยาทมิฬของพม่า รัฐบาลพม่าที่มาจากการปฏิวัติและสืบทอด อำนาจมานาน ยอมไม่ได้ที่พระและฆราวาส ชุมนวมอย่างยัดเยียดเป็นหมื่นๆ คน จึงใช้กำลังเข้า ปราบอย่างโหดเหี้ยมตามแบบฉบับของพม่าที่เคย ทำมาแล้ว วันแรกพระถึงแก่กรรมภาพ ๕ รูป ทั้ง พระและฆราวาสบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก

หากมีการสืบทอดอำนาจ ก็จะมีการต่อต้าน ทั้งนั้นไม่ว่าประเทศไทย จึงเป็นเครื่องเตือนใจ คมข.และรัฐบาลไทยชุดนี้ว่าจะต้องระวังให้จงหนัก

ช่วงปลายเดือนที่แล้วรัฐมนตรี ๓ คนลาออก คนแรกคือ รัฐมนตรีสิทธิชัย รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศฯ ตามด้วย รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ คือ รัฐมนตรี อรรณู และคนหลังสุดคือ รัฐมนตรีอารีย์ รัฐมนตรี ว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นการแสดงความ รับผิดชอบที่น่าขมขื่น เพราะไม่ผิด เพียงแต่ไม่ เหมาะสมเท่านั้นก็ยื่นใบลาออก

เราเคยได้ทราบข่าวทำนองนี้ว่าเกิดขึ้นใน ต่างประเทศเสมอๆ สำหรับประเทศไทยไม่มีใครมี จนกระทั่งนักการเมืองบ้านเราถูกชาวบ้าน ประณามว่า “หน้าหนา”

เมื่อเร็วๆ นี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ของญี่ปุ่น ถูกท้วงติงว่าทำผิดกฎหมาย รับเงิน สนับสนุนทางการเมืองจากประชาชนเกินหกหมื่น

บาท แล้วไม่แจ้งให้สาธารณชนทราบ เพียง เท่านั้นเขาก็ชิงผูกคอตายก่อนจะถูกพิพากษา สดๆ ร้อนๆ เดือนกันยายนที่ผ่านมา นายกรัฐมนตรีอาเบะของญี่ปุ่น ลาออกจากตำแหน่ง ทั้ๆ ที่ตัวเองไม่ได้ทำผิดอะไร อายุที่รัฐมนตรี ร่วมคณะคนนั้นคนนี้มีภาระหน้าที่ส่อไปทางทุจริต เพียงแค่นั้นเองก็ลาออกเสียแล้ว

ที่เป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาก็เพราะอดีต รัฐมนตรีไทยทั้ง ๓ ท่าน ถือหุ้นบริษัทเกิน ๕ % กฎหมายที่ออกตามรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ กำหนด ว่าต้องออกจากตำแหน่ง แต่รัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ ถูกยกเลิกไปเมื่อมีการรัฐประหาร ๑๙ กันยายนปีที่แล้ว และรัฐธรรมนูญใหม่ (ปี ๒๕๕๐) มีบทเฉพาะกาลไม่เอาผิดคณะรัฐมนตรีชุดนี้ (เนื่องจากรัฐธรรมนูญปี ๕๐ เพิ่งออกมากลางคัน หลังจากคณะรัฐมนตรีได้เข้ารับตำแหน่งไปแล้ว) ดังนั้นรัฐมนตรีสิทธิชัย รัฐมนตรีอรรณู และ รัฐมนตรีอารีย์จึงไม่ผิด

เมื่อรัฐมนตรีทั้ง ๓ ท่านพิจารณาอย่างรอบคอบ เห็นว่าไม่เหมาะสมจึงได้ลาออก ซึ่งตัดสินใจ ถูกต้องแล้ว

กฎหมายห้ามโฆษณาंनाเมาที่พิจารณาติดต่อกันมานาน ไม่รู้จะออกมาอย่างไร จะควบคุมได้หรือไม่ **ความว้าวัยงไม่ทันหาย ความควายก็ เข้ามาแทรก** จะเอากฎหมายหวยบนดินเข้าสภา อีกแล้ว ทั้ๆ ที่ถูกสมาชิกส่วนใหญ่โจมตีจนต้อง ถอนออกไป

คราวนี้ฝ่ายหนุนหวยเตรียมพร้อมอย่างเต็มที่ จะไม่ยอมให้แพ้อีก การต่อต้านบಾಯมุขเป็นเรื่อง ยากเย็นแสนเข็ญยิ่งนัก และไม่จบง่ายๆ

วันก่อนผมพบหญิงวัยกลางคนหน้าตาหม่นไหม้ เพราะติดตามข่าวคราวบ้านเมืองอย่างกระชั้นชิด ผมแนะนำว่าควรจะต้องหยุดดูโทรทัศน์หยุดฟังวิทยุ บ้าง และอย่าไปกลุ้มใจอะไรมาก จะเครียดเปล่าๆ ท่านสมาชิก **“เราคิดอะไร”** ก็เช่นกันนะครับ ผม และคณะเสนอะอะไร คิดอะไร ก็อย่าวิตกทุกข์ร้อน มากนัก ถือเสียว่า **“มันเป็นเช่นนั้นเอง”** ☸

■■■
จากเด็กท้องทุ่งอยุธยา
เดินตามความใฝ่ฝันของวัยหนุ่ม
บนเส้นทางแห่งกัมมทายาท
กัมมโยนิ กัมมปฏิสรรโณ
ซึ่งปุลาตอย่างองตงาม

■■■

ฟ้าไท สมชาติโก

สมณะชาวอโศก

เด็กชนบทชาวอยุธยา

พ่อกับแม่แยกทางกันตั้งแต่อาตมายังเล็กอยู่ อาตมาอยู่กับยาย และน้ำชาย ๒ คนที่บ้าน แม่ออกไปค้าขายและส่งเงินมาช่วยดูแลพวกเรา ฐานะแม่ค่อนข้างยากจน แต่ไม่ขาดแคลนถึงกับอดตัด อาตมาถูกฝึกให้ทำงาน มีหน้าที่กวาดบ้าน ถูบ้าน ช่วยไถนา หว่านข้าว ถ้าเป็นฤดูน้ำหลาก ก็ต้องหาปลา ตกปลา ลงขาย ถ้าน้ำแห้งจะไปวิดปลาที่บ่อ ตื่นเช้าลุกขึ้นหุงข้าว เรียกยายให้

มาทำกับข้าว ส่วนเราก็นอนต่อได้ เพราะหมดหน้าที่แล้วถ้าขี้เกียจจะถูกดุแต่อาตมาไม่ค่อยโดนดุ เพราะใครใช้ให้ทำอะไรก็ทำ เหมือนอยู่บ้าน ก็ต้องช่วยกัน อาตมาารู้สึกอย่างนั้น

ปลุกฝังความรู้คู่คุณธรรม

เรียนหนังสือที่โรงเรียนวัดใกล้บ้าน ถึงชั้น ป.๔ เรียนมัธยมที่โรงเรียนประจำอำเภอ จบ ม.ศ.๓ เรียนต่อวิทยาลัยครู อาตมาชอบการเรียนมาก

ชอบไปโรงเรียน สอบได้ที่ ๑ มาตลอด

แม่ส่งเสริมเรื่องเรียนไม่เคยขาดแคลน ขอเงินเมื่อไหร่เท่าไร ได้ทันที แต่อาตมาก็ใช้อย่างประหยัด รู้ว่า อะไรควรใช้ ไม่ควรใช้ เพราะได้รับการสอนมาตั้งแต่เด็ก

เคยมีญาติถามว่าได้เงินไปโรงเรียนวันละเท่าไร แม่บอกให้วันละ ๕๐ สตางค์ เขาก็คิดว่าน้อยไป น่าจะให้สัก ๒ บาท แม่บอกไม่ให้มากหรอก เพราะจะทำให้ลูกเสียนิสัย ชอบคณิตศาสตร์มาก ขนาดเป็นติวเตอร์ให้เพื่อนๆ หรือช่วยสอนเด็กๆ แถวบ้าน เพื่อนบางคนมาขอลอกการบ้าน แล้วนำไขมาให้เป็นการตอบแทน

เลือกเรียนครูเพราะเชื่อแม่ ความจริงอยากเป็นทหาร เพราะทหารมีสิทธิเป็นนายกฯได้ด้วยการปฏิบัติ และก้าวสู่การเป็นนักบริหารประเทศได้ คิดไกลไปขนาดนั้นตามประสาเด็ก แต่โดนแม่ขู่ว่าเป็นทหาร ระวังจะถูกบังคับให้กินเหล้า ถ้าไม่กินจะถูกจับกรอกปากอาตมาไม่ชอบ จึงสอบเข้า ป.กศ. จบมา เกรต ๓ กว่า เรียน ป.กศ.สูง ต่อจนจบปริญญาตรี

หลังเรียนจบก็สอบบรรจุ รอเรียกบรรจุอยู่ ๑ ปี ช่วงนั้นต้องทำงานสารพัด สอนพิเศษฟรีบ้าง เป็นเซลล์แมนบ้าง ครบ ๑ ปี ได้รับบรรจุเป็นครูอยู่ ๓ ปี อาตมา สอนเด็กชั้นประถม ตอนเลือกโรงเรียนที่จะสอน อาตมาเลือกโรงเรียนในเขตที่ค่อนข้างมีระดับ เดินทางไปกลับบ้านสะดวก เพราะมีสิทธิเลือกก่อน มีครูผู้หญิงท้องแก่ เขาบอกอยากได้โรงเรียนที่อาตมาเลือกขอได้ไหม เพราะโรงเรียนอยู่ใกล้บ้านเขา ไปมาสะดวก ตอนนั้นอาตมาปฏิบัติธรรม แล้ว เริ่มฝึกกิน ๑ มื้อ ใครขออะไรก็ให้

ครั้งหนึ่งในชีวิตคิดอยากตาย

โรคประจำตัว คือ โรคภูมิแพ้ ซึ่งทำให้ปวดหัวมาก คิดว่าเป็นวิบากกรรมที่เคยฆ่าไก่ เนื่องจากไก่เป็นโรคขาอ่อนระบวด อาการคล้ายหวัด พอเป็นโรคนี้ไก่ตายแน่นอน เขาให้อาตมาฆ่าไก่ก่อนที่มันจะตาย ๓-๔ ตัว เพื่อเป็นอาหาร มันมีกลิ่นความมากอาตมากินไม่ลง

ตอนเริ่มปฏิบัติธรรม ภาพเหล่านี้ลอยขึ้นมาให้เห็น ตอนปวดหัวมันทุกข์ทรมานมาก เกิดความเครียดจัดคิดว่าเราจะใช้หนี้วิบากกรรมเหล่านี้ด้วยการฆ่าตัวตาย แม้จิตลึกๆ ก็รู้ว่า เราคงไม่ทำหรอก แต่เหมือนมันเกิดสภาวะบีบคั้น และอยากระบายออกมา อยากตาย เขียนจดหมายมาที่พุทธสถานสันติอโศก ซึ่งตอนนั้นอาตมารู้จัก และเป็นสมาชิกหนังสือของชาวอโศกแล้ว คำตอบที่ได้รับทำให้อาตมาเกิดความเข้าใจเรื่องกรรม และตระหนักว่า การฆ่าตัวตายเป็นบาปอย่างไร จึงวางใจ ทำให้ผ่านพ้นวิกฤตช่วงนั้นไปได้

ส่องประกายธรรม

แม้มักสอนไม่ให้ฆ่าสัตว์ ตั้งแต่สัตว์เล็กจนถึงสัตว์ใหญ่ อย่าไปฆ่ามันนะ ตอนอาตมาฆ่าไก่ก็โดนแม่ดู แม่เล่าว่าเคยเห็นคนฆ่าหมู ตอนใกล้ตายได้รับวิบากกรรมหนัก แม่พาไปวัดบ่อหยดตอนเรียน ปีสุดท้ายในช่วงปิดเทอม อาจารย์ที่ปรึกษาหาเด็กให้อาตมาสอนพิเศษ เพื่อจะได้มีรายได้เพิ่มขึ้น เด็กที่สอนทั้งเรียนอ่อน ชน และเกเรมาก ให้แบบฝึกหัดไปทำก็ทำผิดทั้งที่สอนสอนเหมือนจะเข้าใจดี อาตมารู้สึกเบื่อ “โหย! ทำไมสอนยากจัง” มันทรมานใจมาก ไม่อยากสอนเลย บังเอิญก่อนหน้านี้แม่ไปดูหมอมมา บอกว่าอาตมาเรียนจบ

จะให้แต่งงาน ก็เลยอยากให้อาตมาบวชก่อน อาตมา ไม่ยอม ตอรองว่าขอให้เรียนจบก่อน แต่พอมาเจอปัญหาไม่ยอมสอนพิเศษเด็กแต่เกรงใจอาจารย์ ก็เปลี่ยนใจหาทางออกไปบวชดีกว่า จะได้หาข้ออ้าง บอกอาจารย์ว่า “แม่ผมให้บวชครับ”

บวชอยู่ ๑ เดือน ตอนบวชก็มีความคิดอยากปฏิบัติตัวเป็นพระเคร่ง จะไม่ปฏิบัติแบบพระทั่วไป เริ่มจากตอนทำขวัญนาคก็มีแค่พระเทคนี่ ซึ่งแม่ก็เห็นด้วยว่าไม่ต้องมีพิธีแห่อะไรเข้าโบสถ์ไปเลย แต่น้าชายขอให้มีการแห่จะได้อะไรก็ได้อะไร

อาตมาฉัน ๒ มื้อ ไม่มีน้ำปานะ เวลาที่นั่งในวัดหรือโทรทัศน์ อาตมาก็ไม่สนใจ ไม่ดู ปฏิบัติเคร่งครัด ช่วงนี้ได้อ่านหนังสือคู่มือมนุษยศาสตร์ของพุทธทาส และสนใจเรื่องอิทธิฤทธิ์ ของหลวงพ่อบานด้วย สิ่งที่ได้ในการบวช ได้ข้อคิดมากมาย รู้สึกจะข้อหนึ่งว่า “คนเราเกิดมาเป็นเด็ก ก็เรียนหนังสือ เป็นหนุ่มสาวก็แต่งงาน ทำงานรับผิดชอบครอบครัว แล้วก็แก่ เจ็บ ตายในที่สุด หมุนเวียนเป็นสังสารวัฏเช่นนี้ชาติแล้วชาติเล่า ไม่มีใครพ้นจากกฎเกณฑ์นี้ได้ แต่สิ่งที่พระพุทธเจ้าค้นพบ และพาทำนั้นช่วยให้เราหลุดพ้นจากสังสารวัฏได้”

อาตมาเกิดความเข้าใจและคิดว่าเราคงเวียนเกิด ๆ ตาย ๆ อย่างนี้มาแล้วหลายชาติ เมื่อนึกเปรียบเทียบชีวิตฆราวาสช่างยุ่งยากเสียเหลือเกิน แต่เรื่องเสื้อผ้าอาตมาจำได้จะซักแต่ละที

อาตมาใช้น้ำคลองแถวอยุธยาที่ต้องตักขึ้นมาใส่ถัง กวนสารส้มให้ใสก่อน เพื่อซักผ้าขาว ตอนรดก็ยิ่งยากเข้าไปใหญ่เพราะใช้เตารีดถ่าน ร้อนไปก็ไหม้เย็นไปก็รีดไม่เรียบ มันต้องร้อนพอดีๆ ทำให้ใช้เวลานาน เคยนึกเบื่อกว่าเช่นนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับชีวิตนักบวช สบายกว่าเยอะ เสื้อผ้ามีไม่กี่ชุด ซักตากไม่ต้องรีด และเรื่องอื่นๆ ไม่ต้องแย่งชิงกับใคร มีแต่การให้ มีความสุขเพราะชีวิตสงบเรียบง่ายดี

คิดไม่ลึกคิดว่า บวชต่อไปเรื่อยๆ ก็เกิดปัญหาทันที โยมแม่บอก ไม่ได้ ต้องสึกมาเรียนต่อให้จบก่อน อาตมาขอสัญญาจากแม่ว่า สึกก็ได้แต่อาตมาจะปฏิบัติอะไรก็ตาม อย่างวางนะ แม่ก็ยอม อาตมาจึงมีความคิดอยากบวชฝั่งตรงอยู่ในใจตลอดมา

เริ่มต้นสนใจศาสนาอย่างจริงจัง

พ.ศ. ๒๕๒๓ เพื่อนที่วิทยาลัยครูเขาเป็นคริสต์ แต่อ่านหนังสือแสงสุญของชาวอโศก เราก็ขออ่านบ้าง สะดุดใจนิทานเรื่องแม่ปลาช่อน เพราะเราก็เคยฆ่าปลา จิตก็ตั้งเห็นภาพแม่ปลาช่อนมีลูกครอกตามเป็นฝูง พอแม่ปลาช่อนถูกคนใช้ฉมวกแทงตาย ในหนังสือบรรยายถึงความพลัดพราก ความรักของแม่กับลูก ความรู้สึกสูญเสียแม่ของบรรดาลูกปลาช่อน อาตมานึกเปรียบเทียบตัวเองกับแม่ แม่ปลากับลูกปลา น้ำตาก็ไหลด้วยความสงสาร บอกตัวเองตอนนั้นเลยว่า เราคงกินเนื้อสัตว์ไม่ได้อีกแล้ว เพราะเป็นเหตุทำให้สัตว์ถูกฆ่าตาย ทั้งๆ ที่ไม่เคยมีความคิดเช่นนี้มาก่อนเลย

เริ่มเจเขียนแบบมหาจำลอง คือ กินปกติเหมือนคนอื่น แต่เขียนเนื้อสัตว์ทุกชนิดออก ยังไม่ได้ทำสมาธิสมาธิ ทำบ้างไม่ทำบ้าง วันหนึ่งยายถามว่า ทำไมยังกินเนื้อสัตว์อยู่ล่ะ อาตมา รู้สึกจะอาย จึงเลิกกินเนื้อสัตว์อย่างเด็ดขาดตั้งแต่วันนั้น

หลังจากเรียนจบเริ่มปฏิบัติธรรมตามแนวชาวอโศก จากการติดตามอ่าน และเป็นสมาชิก

หนังสือสารอโศก แสงสุญ เขียนจดหมายถามเวลา มีปัญหาชีวิต หรือปัญหาต่างๆ ในทางปฏิบัติ เริ่มกินข้าวมื้อเดียว โดยมีความเชื่อว่าถ้าปฏิบัติ เครื่องจะบรรลุนิพพานเร็ว ขณะนั้นยังไม่ได้เข้ามา กรุงเทพฯ

ล้มมาปฏิวัติ

ล้มมาอาริยมรรคก็เกิดตาม

ช่วงอ่านเรื่องจิตว่างของท่านพุทธทาส มันเป็นความว่างแบบสมณะ อาตมาใช้การอ่านอย่าง มีสมาธิเป็นกสิณ ว่างเหมือนไม่มีตัวตน เราไม่ยอม ใต้ ไม่ยอมกิน ไม่ยอมเป็น ทำให้รู้ถึงความว่าง ที่จะไม่เอาโลกเป็นอย่างนี้ แม้แต่ทรัพย์สมบัติ ก็ไม่เอา ไม่ยอมได้ เบา ว่าง สบาย เป็นสุข จนรู้สึกเหมือนตัวเองหมดกิเลส

แต่พอถึงจุดหนึ่งก็ได้พบเห็นกิเลส ทำไมมัน ยังมีอยู่ จึงรู้ว่า มันแค่สมณะกดข่มจิตไว้ เป็น ความว่างชั่วคราว กิเลสไม่ได้หมดจริง เพราะไม่ได้มีการปฏิบัติลดละกิเลส เมื่อมาอ่านหนังสือ สารอโศก อ่านประวัติคนนั้นคนนี้ เขาลดกิเลสซึ่งเป็น ลักกายะตัวนั้นตัวนี้ของเขา และเขาก็ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตัวเองได้ จากคนไม่มีศีล ทำชั่วได้โดยง่าย และมีชีวิตที่เปราะเปื้อน ด้วย อบายมุข มาถือศีล ๕ เลิกทำความชั่วที่เคยทำ เลิกอบายมุขหมดสิ้นเกลี้ยง มีชีวิตใหม่ที่บริสุทธิ์ขึ้น อาตมาก็คิดว่าวิถีทางนี้น่าจะถูกตรงเข้าสู่การ บรรลุนิพพานได้ดีกว่า

ได้ร่มเงาของศาสนา

ได้ข่าวจากหนังสือว่าชาวอโศกจะไปจัดงานฉลองศีลสมโภชที่สวนลุมพินี เนื่องในวันวิสาขบูชา ได้เข้าไปร่วมงาน และมาที่พุทธสถานสันติอโศก เป็นครั้งแรก เมื่อได้มาสัมผัสถึงบรรยากาศสงบ ร่มเย็น อบอวลด้วยอัจฉริยธรรม มีพระสิกขมาตุตาม กุฎี ได้ร่วมไม้เทศน์สอนกันเป็นกลุ่ม ต้นไม้พุดได้ สะดุดให้ช็อคคิดดีๆ รู้สึกอยากบวช แต่อยู่ระหว่าง รอเรียกบรรจ เกิดเป็นทาง ๒ แพร่ง จะรับราชการ

หรือออกบวชดี ในใจก็เลือกบวชอยู่วัดเลยดีกว่า ไม่ควรไปเสียเวลาทางโลก

จริงๆ แล้วทางบ้านก็ทำใจยอมรับว่า ในที่สุดเราก็คงเลือกทางสายนี้แน่ เพราะเรา เปลี่ยนแปลงทั้งเรื่องการกินอยู่หลับนอน กินข้าว มื้อเดียวเครื่องครัดจนผอม ตัดผมเกรียน แต่พวกเขา ก็ไม่คิดว่าเราจะตัดจิตใจเร็วอย่างนี้ แม่กับ พ่อเลี้ยงมาตาม อาตมาก็ไม่ยอมกลับ พาแม่ไปคุย กับพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ท่านก็ซักความเป็นมา ของอาตมา แม่ก็บอกขอให้ลูกกลับไปทำงานก่อน จะปฏิบัติธรรมพร้อมกับการทำงานก็ได้

พ่อท่านก็ว่า “เฮ้อ..กลับไป ไปปฏิบัติธรรม เป็นน้ำแข็งกลางเตาหลอมเหล็ก ทำได้ไหม ?” **น้ำแข็งกลางเตาหลอมเหล็ก**

อาตมากลับไปทำงานเป็นครู มีเวลาว่างก็ เข้ากรุงเทพฯ ช่วยงานต่างๆ ของชาวอโศก อาทิ งานกองทัพอธรรม เดินทางไปอบรมครูตามจังหวัด ต่างๆ วันหยุดเสาร์ - อาทิตย์ ก็ไปค้างวัด ช่วยสอนเด็กพุทธธรรม วันอาทิตย์ร่วมงาน ประจำปี ปลุกเสกฯ พุทธาฯ ไม่เคยขาด ทำตัว เครื่องครัดเหมือนเดิม บางวันใส่เสื้อพระราชทาน นุ่งโจงกระเบน ไม่ใส่รองเท้าไปรับเงินเดือน โกงหัว ก็เคย ไปไหนมาไหนคนมองกันเป็นตาเดียว เป็นใจ เป็นกัน ทำให้สุดๆ ไปเลย ทั้งโลกไปเลย บทฝึก เหล่านี้ เพื่อทดสอบจิตใจ ยังหนักไหวต่อโลกธรรม หรือไม่ นานเข้าก็มีญาติธรรมมาถามเสมอว่า

“เมื่อไหร่จะบวชซะที ”

พ.ศ. ๒๕๒๘ ในงานพุทธาฯ มีพระรูปหนึ่งชวนให้บวช อาตมาก็เห็นดีตาม คิดว่าเราน่าจะบวชได้แล้วนะ เมื่อกลับมาเข้าเวรที่โรงเรียน ตอนปิดเทอมก็มีเรื่องแปลกเกิดขึ้น ผู้หญิงที่บ้านอยู่ใกล้โรงเรียน ซึ่งอาตมาเคยแนะนำให้เลิกหมาก โดยบอกโทษภัยต่างๆ จนเขาเลิกหมากได้ เย็นวันนั้น ลูกชายขี่เม้าของหญิงคนนี้คงไม่ค่อยชอบอาตมา กินเหล้าเม้ามาแล้วย้ายมายืนต่ออาตมาหน้าโรงเรียน “เฮ้ย มาบังคับให้แม่ฆ่าเลิกหมากทำไมวะ มึงน่าจะไปบวชได้แล้ว...”

อาตมาก็นำมา คิดต่อ เรานี้มีทั้งพระก็บอกให้บวช ผีก็ยังไม่บอกให้บวชอีก แล้วเราจะอยู่ได้ยังไง ไปบวชดีกว่าตัดสินใจแล้วก็บอกแม่ มีคนเม้าอาละวาดมาไล่ให้ไปบวช อาตมาอ้างข้อนี้แม่จึงยอม

ถ้าอ้างพระคงไม่ได้บวช อาตมาเดาว่า เพราะแม่รักอาตมาเมื่อมีผีมาทวน แม่จึงไม่ยอมอาตมาก็ทำเรื่องลาออกทันที เมษายน ๒๕๒๘ ก็ลาออก กรกฏาคมสมัครบวช ผ่านขั้นตอนต่างๆ

นิยามแห่งความรัก

มีแฟนหลายคนตั้งแต่เรียนประถม บางคนก็ชอบยาวนานมาก แต่ชอบใครก็อยู่ในใจ ไม่กล้าแสดงออก หรือชวนเธอไปไหนๆ คนสุดท้ายเรียนวิทยาลัยครูด้วยกัน เพื่อนมาบอกเธอสนใจคุณนะ

อาตมาก็เกิดความคิดพิเรนทร์ ดิละ สนใจเราก็ดีเอาไว้ช่วยทำงานให้เรา คุณทำนี้ให้ผมหน่อยทำนองนี้ ใช้เธอบ่อยๆ ก็เสร็จเลยทีนี้ เพราะเธอช่วยเหลืองานดี ทำทุกอย่าง จริงใจ มันเหมือนเราจะไปหลอกเขา ซึ่งเราไม่ชอบหลอกใคร เราจึงต้องตกบันไดพลอยโจนเป็นแฟนกับเธอ และคนนี้แหละที่ไปไหนๆ ด้วยกัน แต่ไม่ถึงขนาดหลงรัก เธอเคยถามว่า รักเธอไหม? อาตมาถามกลับว่า “แล้วคุณรักผมไหม” เธอก็บอก “รัก” อาตมาถามว่า รักตรงไหน เธอบอกเพราะนิสัยดี อาตมาเลยตอบเหมือนคุณแหละ คือ อาตมาตอบเสี้งๆ เพราะเคยมีความคิดเรื่องคู่ครองไว้ว่า “ถ้าพูดว่ารักผู้หญิงก็แสดงว่าเราต้องแต่งงานกับคนนั้น” จึงทำให้ไม่กล้าพูด

ส่วนที่คิดจะไม่แต่งงาน เพราะใจลึกๆ มีความรู้สึกที่ว่าชีวิตคู่เป็นภาระ มีความขัดแย้งสูงซึ่งนำไปสู่ความเครียด ทุกข์ อาตมาอยู่กับยาย อยู่กับแม่ ก็ยังมีความคิดขัดแย้ง ถ้าต้องอยู่กับคนอื่น เป็นลูกเขยเขา และพ่อแม่ญาติพี่น้องเขาอีกละ จะอยู่กันอย่างไร ก็คิดล่วงหน้าแบบหัวนังใจ

ผู้หญิงคนนี้อาตมาต้องบอกเลิก เมื่อตัดสินใจบวช ก็คิดหาวิธีจะบอกอย่างไรไม่ให้เธอเสียใจ ในที่สุดบอกเธอว่า “คุณรู้ไหม ผมจะรักคุณเป็นคนสุดท้ายนะ” อาตมาคิดว่าเธอคงดีใจ และเราก็จากกันด้วยดี

ค้นพบทางแห่งการพ้นทุกข์

อัตตาเป็นปัญหาใหญ่ของอาตมา การเอาแต่ว่าตัวเองเป็นโรคร้าย ทำให้เครียดจนป่วย เมื่อหลายปีก่อน อาการหนักจนออกทางกายปากเบี้ยว โดยไม่รู้ต้นเหตุ เพราะอาตมาเป็นฝ่ายบริหารอยากจะทำทุกอย่างให้ได้ตั้งใจ ถ้าไม่ทำด้วยอัตตา ก็จัดการทุกอย่างด้วยวิธีละมุนละม่อม รู้ถึงความจริงอย่างเข้าใจ แต่การมีอัตตาอยู่เบื้องหลังจะผลักดันให้เราทำรุนแรง ก่อเกิดเป็นปัญหาทั้งตนเองและผู้อื่น

เมื่อถูกวิพากษ์วิจารณ์ ดิเตียน ก็เกิด

อาการยึดดี ถือดี ทำงานแทบตาย ทั้งเหนื่อยหนัก ช่วยก็ไม่ช่วย ถูกหมิ่นว่าชะอีกเราไม่ผิดทำไมมาว่า เครียด เครียด เครียด อัดตา ขึ้นสูงใหญ่เลย เอาลงก็ไม่ได้ (หัวเราะ)

จำได้ว่า ตอนนั้นนั่งอยู่ในห้องคนเดียว น้ำตาตก เศร้ามาก ชีวิตเราทำไมทุกข์ขนาดนี้ จนต้องย้ายพุทธสถาน หนีปัญหา ทำให้ได้มีโอกาสทบทวน ตรวจสอบตัวเอง หาต้นเหตุของทุกข์ก็ได้ พบว่ามันคือความเจ็บปวดของผีอึดตาในตัวเรานั้นเอง

อึดตาตัวตนใหญ่เท่าไรก็ทุกข์เท่า นั้นหมด อึดตาก็หมดทุกข์ รักษาจิตตัวเองด้วยการตั้งศีล เขียนบันทึกสมาธิ ๑๐ ปีผ่านไป เราเรียนรู้กิเลสมากขึ้น รู้จักกิเลสหายาบ กลาง ละเอียต รู้วิธีจัดการกับมัน เตรียมพร้อมตัวเอง ไม่ให้อึดตาทำร้ายได้อีกด้วยวิธีฝึกการอ่อนน้อม รับผิดชอบต่อผู้อื่น ปลอ่ยวางความยึดมั่นถือมั่น เคยอยากให้คนอื่นมาเข้าใจก็เปลี่ยนไปเข้าใจผู้อื่น ยอมรับ เขาก็ต้องเป็นอย่างนี้แหละ จิตใจอาตมาอ่อนโยนขึ้นที จะเห็นใจและให้อภัย ช่วยคนอื่นมากขึ้น มีความรักคนรอบข้างมากขึ้น งานต่างๆ ที่รับผิดชอบ ก็ทำได้ง่ายขึ้น

อาตมาได้ข้อคิดว่า การทำงาน ผลของงานเป็นเรื่องของความสามารรถ แต่เรื่องจิตวิญญาณ เราต้องมีความสุขจากการจัดการให้กิเลสมันเล็กกลงๆ ขอให้ทุกวันเราจะอยู่กับทุกคนอย่างมีความสุข ไม่ว่าจะเป็นอย่างใ้ก็ตาม จนในที่สุดถ้ากิเลสหมดไปจากตัวเราได้นั้นคือเราจะทำงานเสียสละเพื่อผู้อื่นอย่างแท้จริง

พระพุทธองค์ตรัสว่า มิตรดี สหายดี เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์

ถ้าไม่มีสิ่งนี้ อาตมาคิดว่าตนเองคงไม่ได้ดี เพราะมีความคิดว่า จะได้ดีเพราะตัวเองคงได้ไม่มาก แต่การอยู่ท่ามกลางมิตรดี สหายดี จะทำให้เราเป็นคนดียิ่งขึ้น การอยู่กับคนดี เขาอยากให้เราเป็นคนดี ทำแต่เรื่องดีตลอดเวลา

โอกาสทำช้วยาก คนรอบข้างจะคอยมองดูเรา แนะนำ ดักเตือน ตีตึง เมื่อเห็นข้อบกพร่องให้เรารู้ตัวและแก้ไข พยายามเลิกทำความไม่ดีนั้น ถ้าไม่เลิกก็จะโดนตำหนิบ่อยขึ้น

ยิ่งเราเป็นนักบวช ด้วยแล้ว เป้าหมายของเรา “**ละชั่ว ประพฤติดี ทำจิตให้ผ่องใส**” เราก็ต้องเลิก มิตรดี สหายดี สิ่งแวดล้อมดี จึงเป็นแนวป้องกันเราจากสิ่งชั่วเลวทั้งหลายที่จะเข้ามาหาเราจึงเป็นคนชั่วได้ยาก นอกจากเราจะมีสันดานชั่วจริงๆ แต่ถ้าเรามีสำนึกพร้อมแก้ไขตนสู่ดีเสมอ เราก็จะเจริญ พัฒนาขึ้นได้ด้วยเหตุนี้

บทบาทของชีวิตวันนี้

มาจากสายครู ก็ช่วยเรื่องการศึกษาตั้งแต่เป็นฆราวาส เมื่อบวช มีการบริหารจัดการมากขึ้น ช่วยงานโรงเรียนสัมมาสิกขาในสันติอโศก และชุมชนอื่นๆ ในจังหวัดต่างๆ ช่วยเขียนหลักสูตร เน้นการศึกษาด้านจิตวิญญาณมากกว่าด้านวิชาการ เด็กของเราจะมีหลักธรรมในการดำรงชีวิต ให้เขาเรียนรู้วิธีควบคุมตัวเองด้วยศีล ๕ ละอบายมุข ในเบื้องต้น อันคือพื้นฐานชีวิตที่สงบ เกิดจิตภาพที่ดี ส่วนกายภาพ เด็กจะมีประสบการณ์ด้านการงาน พึ่งตนเองได้ อาตมาค่อนข้างมั่นใจว่าการศึกษาของชาวอโศกด้วยนโยบาย “**ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา**” จะเปลี่ยนแปลงสังคมได้

นอกจากนั้น เมื่อเรามีสถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินเกิดขึ้น อาตมาก็จัดรายการ**พุทธชีวิตศิลป์** เน้นการศึกษาให้เด็กมีทักษะในการทำงาน เช่น การถ่ายทำ ตัดต่อ การเขียนสคริปต์ โดยเราจะมีเด็กๆ ที่มีความสามารถจากหลายๆ ชุมชนมาทำงานร่วมกัน และรายการสัมภาษณ์บุคคล ซึ่งมีหลากหลายประสบการณ์ถ่ายทอดสู่ผู้ฟัง อีกด้านก็เป็นกรรมการผังรายการของโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน รวมทั้งเป็นที่ปรึกษาและช่วยดูแล เอาใจใส่เด็กๆ ที่ร่วมทำงานให้เป็นไปด้วยดี ได้ทั้งประโยชน์ตน และประโยชน์ท่านไปพร้อมกัน

๗

ครบรอบ ๑๓ ปี “เราคิดอะไร”
ทุกก้าวมั่นคง ยืนยงต่อไป

**น้ำมันมะพร้าว
สวนปานะ**

สวนปานะ ต.วัดละมุน อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม ๗๓๑๒๐
โทร. ๐๘-๔๐๒๓-๒๐๓๓, ๐๘๐๔๕๕-๘๐๓๗, ๐๘-๖๙๙๐-๑๐๒๕

**เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง**
วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ
บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด
โทร. ๐-๒๓๗๕-๒๓๖๙, ๐-๒๓๗๔-๘๙๙๐
๐-๒๓๗๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์ ๐-๒๓๗๕-๙๑๘๙

ปานฟ้าเพ็ญ

- พื้ผลิต และตัวแทนจำหน่าย
- **ขนมปังโอลิวีก** ผลิตจากแป้งข้าวสาลีกลั่น
คุณค่าอาหารเต็มคำ มันใจทุกครั้งที่ลิ้มรส
 - **อาหารเสริมเพิ่มวิตามิน** ● **น้ำผลไม้แท้** เพื่อสุขภาพ

๑๕/๒๔๓ ข.สุวรรณประสิทธิ์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๓๗๓๔-๕๕๕๓

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ 206)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า จมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีวะ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น“อริยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกียะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ต้อง**ตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐัม”** นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** **ชนิดเป็น“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้อธิบายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ”อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อตตตัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต้ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยัง“ไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวานามบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้นั้นจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่ “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือ**ต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง** และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็น**ไตรลักษณ์** คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทิวถี่ว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอัสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิวถี่ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่โหน้มที่หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “**มิจฉาทิวถี่**”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดชั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัติขั้นนั้นๆสมาทานสำหรับตนเอง หากสูงขึ้นก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อัสวะ)ตามขีดชั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกายทิวถี่สังโยชน์”ในระดับ“มรรค”(ยังมีผล เพราะยังไม่ถึงขั้น

ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และเป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส ซึ่งมีญาณหรือมีวิชา(ข้อที่ ๑ ของวิชา ๘) มีใช้แค่ตรรกะ แต่มี **“นามรูปปริจเฉทญาณ”** ที่เดียว ญาณข้อ ๑

และแม้จะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ ๒. **ปัจจัยปริคคหญาณ** คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก นั้นเองว่า **“อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุไฉนจึงชื่อว่า “รูป”**

เช่น เมื่อจิตหรือเจตสิกใดกลายเป็น **“สิ่งที่ถูกรู้”** หรือ **“อาการของจิต”** ใดที่ตกอยู่ในสภาพ **“ที่ถูกรู้”** หรือชัดๆ ก็คือ **“ตัวตนกิเลส”** ซึ่งอยู่ในจิตที่ชื่อว่า **“อภิสลจิต”** เป็นต้น นั้นแหละคือ สภาพที่ต้องแยกให้ออกว่านี่คือ **“รูป”** ทั้งๆที่เป็นจิต เป็นเจตสิกอยู่แต่ๆ แต่ก็ชื่อว่า **“รูป”** เพราะถูก **“ญาณ”** ของผู้ปฏิบัติที่ทำหน้าที่ **“นาม”** หยั่งรู้หยั่งเห็น **“อุปาทายรูป”** (ภาวะที่พันความเป็นมหาภูตรูปไปแล้ว) นั้นๆ

๓. **สัมมสนญาณ** คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้น เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า **มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อภิสลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”**

อธิบายให้ชัดขึ้นก็คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** เจริญขึ้นจาก **“นามรูปปริจเฉทญาณและปัจจัยปริคคหญาณ”** ไปอีกขั้น เป็น **“สัมมสนญาณ”** ที่สามารถพิจารณาได้ลึกละเอียดยิ่งขึ้นเพิ่มขึ้นเป็น **“ตรรกปริญาณ”** นั้นเอง กล่าวคือ จากที่ผู้ปฏิบัติมี **“ญาณปริญาณ”** เป็นขั้นต้น คือ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในองค์รวมของจิตเจตสิกหรือนามธรรมทั้งหมดในจิตแล้ว เช่น รู้ **“สักกายะ”** หรือ **“ตัวตนของกิเลส”** แล้ว รู้จักภาวะต่างๆที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิด **“นาม”** เกิด **“รูป”** แล้ว ที่นี้สูงขึ้นไปกว่านั้นอีกก็ขั้นพิจารณาก้าวหน้าไปเห็นความเป็น **“ไตรลักษณ์”** ของจิต-เจตสิก-รูป (ยังไม่ถึงขั้นเห็นนิพพาน)

เป็นต้นว่า สามารถรู้เห็น **“ความไม่เที่ยง”** (อนิจจัง) ในความเป็น **“สักกายะ”** หรือ **“ตัวตนของกิเลส”** ภายในจิตของตนได้ว่า **มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่** (อนิจจัง) **มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า** (อนิจจัง)

ขยายความอีกทีก็คือ ธรรมดาชีวิตของคนนั้นกิเลส มันจะหนาขึ้น-มากขึ้นอ้วนขึ้นอยู่เสมอๆ ไม่หยุดหย่อน

ทีเดียว แต่คนมี **“อวิชา”** จะไม่เชื่อและไม่เข้าใจเช่นที่ว่านี้ได้ง่ายๆหรอก อาการที่กิเลสมันหนาขึ้นๆ มันไม่เท่าเดิมนี่แหละ เป็น **“ความไม่เที่ยง-ไม่คงที่”** ซึ่งผู้มีญาณจะรู้ จะเห็น จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ลักษณะ ๓” หรือ **“ไตรลักษณ์”** ข้อแรก เบื้องต้น คือ **“อนิจจัง”** ซึ่งการรู้ของผู้มี **“วิปัสสนาญาณ”** ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง โดยสามารถสัมผัสผัสเจตสิกอันอยู่ในใจจริง การรู้แจ้งเห็นจริงชนิดนี้เนืองที่เป็น **“วิชา”** (วิชา ๘) อันเกิดจริงเป็นจริงในจิตของผู้ปฏิบัติ ซึ่งเป็น **“ความรู้วิเศษ”** ตรงกันข้ามกับ **“อวิชา”** โดยจริงโดยแท้

“ความไม่เที่ยง” ที่เป็นโลกีย์นั้นก็คือ คราใดกิเลส มันสมใจ คนก็ชอบใจก็สุข เมื่อสุข **กิเลสมันก็ได้อาหาร** กิเลสก็อ้วนขึ้นหนาขึ้น กิเลสนี้เป็นกิเลสสายราคะโลภะ หรือแม้ไม่สมใจกิเลสมัน **ไม่ชอบใจก็ทุกข์** ไข้ไหม กิเลสก็หนาขึ้นอยู่ดี ซึ่งกิเลสนี้เป็นสายโทสะ ไม่ชอบใจ-พยายาทนนั้นเอง แต่ถ้าไม่สุขไม่ทุกข์คราใด กิเลสมันก็ไม่อ้วนขึ้น ไม่หนาขึ้น คือ กิเลสพักชั่วคราว ไม่ลดไม่เพิ่มชั่วระยะหนึ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่า **“กิเลสได้ถูกกำจัดให้ดับไปในตอนที่พักชั่วคราวนี้”**หรอกนะ ก็แค่กิเลสมันไม่อ้วนขึ้น ไม่หนาขึ้น ไม่พอมลงไม่ลดลงชั่วคราวหนึ่งคราวหนึ่งเท่านั้น

ผู้ที่รู้จากความรู้สึกสุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์ แล้วเข้าใจได้ว่า นี่คือ **“ความไม่เที่ยง”** ผู้ที่รู้แค่นี้ยังนับเป็นโลกีย์

ผู้ปฏิบัติที่รู้แจ้งเห็นจริงหรือรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง **“กิเลสซึ่งไม่เที่ยง”** มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า (อนิจจัง) แต่เห็น(ปัสสดี) **กิเลสมันอ้วนขึ้นมันหนาขึ้น**นั้น จะต้อง มี **“วิชา”** หรือ **“วิปัสสนาญาณ”** นั่นก็คือ **อธิปัญญาสิกขา** ของผู้ปฏิบัติพัฒนาเจริญขึ้นถึงขั้น **“สัมมสนญาณ”**

ซึ่งแตกต่างจากการรู้อย่างของผู้ **“ไม่มี “วิปัสสนาญาณ”** **“ไม่ใช่ “วิปัสสนาญาณ”** แต่เขาก็อาจจะรู้อย่าง **“การทรมานเวียน ความไม่เที่ยงของความรู้สึกสุข-ความรู้สึกทุกข์ และ ความรู้สึกไม่สุขไม่ทุกข์”** อันเป็นอารมณ์ของคนปุถุชนสามัญ ซึ่งเป็น **“โลกีย์อารมณ์”** แท้ๆ ได้เหมือนกัน แล้วท่านผู้นี้ก็อาจจะหลงตนว่า ตนได้รู้อย่างเห็นจริงในไตรลักษณ์ เห็น **“ความไม่เที่ยง”** ไปตามประสาที่ตนเองเข้าใจ

โดยสังจะนั้น คนผู้นี้ไม่รู้ยิ่งเห็นจริงในความเป็น **“ทุกข์อารยสัจ”** หรือ รู้แต่ **“ทุกข์สามัญโลกีย์”** และอาจจะ

หลงยิ่งขึ้นตามประสาใน“ความไม่มีตัวตน”(อนัตตา)แบบ
สามัญ ทั่วไปหรือแบบตรรกะ ที่ใครๆ ก็สามารถขบคิด
จนรู้แจ้งได้

แต่การรู้อย่างลัมมาทิลลิตที่“อธิปัญญาสิกขา”เจริญ
พัฒนาขึ้นมาถึงขั้น“สัมมสนญาณ”นี้ ซึ่งเป็นการรู้จักผู้แจ้ง
รู้จริงของผู้มี“ญาณ”หรือมี“วิชา” อันเป็น“ภาวนามย
ปัญญา”แท้ๆ แม้จะจัดอยู่ในหมวดต้นของ“ญาณ ๑๖”
ไม่นับเข้าอยู่ใน“วิปัสสนาญาณ ๘”ก็ตาม ก็คือ“พุทธวิชยา”
โดยตรงโดยแท้ เพียงแต่ว่า ยังเป็น“ภูมิโลกีย์”อยู่เท่านั้น

นัยสำคัญที่ผู้ศึกษาต้องเรียนรู้ให้ลึกซึ้งต้องแท้จริงๆ
ประเด็นหนึ่งคือ ถ้ามัน..ผู้รู้ยังเห็นจริงสภาวะอันรู้แจ้ง
เห็นจริงหรือรู้จักผู้แจ้งรู้จริง..“กิเลสซึ่งไม่เที่ยง” มันไม่
คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า(อนิจจัง) แต่เห็น
(ปัสสติ)กิเลสมันอันขึ้นมันหนาขึ้นนั้น [เห็นไตรลักษณ์คือ

“อนิจจัง” ในระดับเบื้องต้น] แล้วผู้นั้นมีความสำนึก มีธาตุรู้
ที่รู้สึกสมเพชที่ตระหนักสังเวทใน“ความไม่เที่ยง” และ
แล้วก็รู้สึกสำนึกเป็น“ความพอ”(สันโดษ) รู้สึกสำนึกเป็น
“ความเบื่อหน่าย”(นิพพิทา)ขึ้นจริงในจิต คนผู้นี้ก็คือ
ผู้มีแนวโน้มในจิตจะเจริญขึ้นเป็นอารยชนไปตามลำดับ

แต่ถ้าคนผู้นั้นรู้สึกแค่ว่า ก็รู้แจ้ง“ความไม่เที่ยง..
ความหม่นหม่น”ของสรรพสิ่งสามัญๆไปอย่างนั่นเอง ไม่ได้
มีคุณธรรมที่เป็น“สันโดษ-นิพพิทา”เป็นต้นนั้นเกิดขึ้น
แต่อย่างใดเลย คนผู้นี้ก็ยังคือปุถุชนที่ยังไม่มีภูมิเข้าใจ
แม้“โคตรภูชน”[ปุถุชนผู้มีภูมิจำกัดอยู่ที่จุดจะเป็นอารยชน]

หรือผู้แค่รู้ด้วยตรรกะ..ด้วยการขบคิด..ด้วยเหตุ
ด้วยผล ก็สามารถเข้าใจ-สามารถรู้คำตอบของเหตุผล ของ
การขบคิดได้แจ่มแจ้งเหมือนกัน ว่า *อะไรๆมันก็ไม่เที่ยง*
มันก็เปลี่ยนก็หม่นหม่นไปวนมาสุๆ-ทุกข์ๆ-ไม่สุขไม่ทุกข์
แต่คนผู้นี้ยังไม่รู้จัก“ตัวกิเลส”ว่า *มันไม่เที่ยง* ภูมิรู้เช่นนั้น
แย่งยิ่งกว่า *ปุถุชนที่ยังไม่มีภูมิเข้าใจแม่โคตรภูชน*

ซึ่งต่างจากผู้มีสัมผัส“ตัวตนของกิเลส”จริง แล้วเห็น
แจ้ง(ปัสสติ) ว่า “มันไม่เที่ยง” คนผู้นี้ก็มีภูมิสูงกว่าผู้รู้
แจ้งด้วยตรรกะ..ด้วยการขบคิด..ด้วยเหตุผล เท่านั้น

ความเป็นอนิจจัง ความไม่อยู่คงที่ ซึ่งผู้รู้แบบตรรกะ
ก็ตีหรือแบบเห็นแจ้งก็ตี เห็นว่ามัน..หาได้สุขก็คงอยู่ถาวร

ทุกข์ก็คงอยู่ถาวร หรือไม่สุขไม่ทุกข์ก็คงอยู่ถาวร..ไม่
สภาพ“เดี๋ยวสุข-เดี๋ยวทุกข์-เดี๋ยวไม่สุขไม่ทุกข์”ชนิดนี้ มัน
ก็แสดงให้เห็นถึง“ความไม่เที่ยง-ไม่คงเดิม”ให้เห็นได้อยู่จริง
แต่การเห็นเช่นนี้ก็แค่รู้แค่เห็น“ความไม่เที่ยง”แบบโลกีย์
เท่านั้น ซึ่งยังไม่ใช่การเห็นแจ้งชนิดที่รู้จักผู้แจ้งรู้จริง
“ความไม่เที่ยง”ที่เป็นโลกุตระ ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”
ถึงขั้นสามารถรู้จักผู้แจ้งรู้จริง ชนิดสัมผัสเจตสิกในเจตสิก
-จิตในจิตแท้ๆ(มนสิ) และสามารถทำให้กิเลสจากกลายเป็น

ที่ผู้ปฏิบัติได้รู้แจ้งเห็นจริงหรือมีการรู้จักผู้แจ้งรู้จริง
กิเลสว่ามัน“ไม่เที่ยง”(อนิจจัง) *กิเลสมันไม่คงที่ คือ มัน*
อันขึ้น(ปุถุ)ขึ้น มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า(อนิจจัง) คือ
มันหนา(ปุถุ)ขึ้น มันมาก(ปุถุ)ขึ้น มันโต(ปุถุ)ขึ้น ซึ่งเป็น
การมี“สัมมสนญาณ”เห็นแจ้งรู้จริง“ความเป็นอนิจจัง”

แต่ยังเป็น“ความเห็นแจ้ง..ความรู้จริง”ในภาวะของ“ความเป็น
ปุถุชน” อันเห็นถึงขั้น“กิเลสไม่เที่ยง”ได้ แต่ไม่เที่ยงชนิด
ที่กิเลสมันหนาขึ้น มันอันขึ้น มันใหญ่ขึ้น ซึ่งภาษาบาลี
ที่แปลเป็นไทยว่า หนา ว่า อัน ว่า ใหญ่ นั่นก็คือ “ปุถุ”

ผู้นั้นจึงเห็น“เหตุ”แห่งความเป็น“ปุถุชน”ของคนแท้ๆ
นัยสำคัญของ“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)นี้ ต้องทำ
ความเข้าใจให้แม่นยำตรงๆชัดเจนๆประณีตๆ แบ่งเขต
ภาวะ“ความไม่เที่ยงแบบโลกีย์”กับ“ความไม่เที่ยง
แบบโลกุตระ”ให้ได้ ตัดเขตให้ชัดเจนๆแม่นยำๆ

ลักษณะของ“ความไม่เที่ยง”หรือ“อนิจจัง”ตามที่ได้
สาธยายมาแล้วนั้น เป็นลักษณะของ“ความไม่เที่ยง”ที่ต้อง
ถึงขั้นมีภูมิ“เห็น”(ปัสสติ)ด้วย“ตาใน”หรือด้วยตาทิพย์ที่
เห็นจิต-เจตสิกได้แล้ว แต่เป็นภูมิแค่ภูมิโลกีย์ ซึ่งอาจ
สามารถหยั่งรู้ปรมาตถธรรม ขึ้นหยั่งรู้“จิต-เจตสิก-รูป
(นามรูป)”ได้แล้ว ขณะนี้คือภูมิขั้น มี“สัมมสนญาณ”

“ความเป็นอนิจจัง”ขั้นนี้แหละ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า
เป็นผู้“พ้นมิฉชาติภูมิ” ซึ่งจ่อถึงขั้น “เข้าถึงสักกายทิฏฐิ”
แต่ขั้นนี้ยังไม่“พ้น”สักกายทิฏฐิ ตามที่ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ กล่าวคือ ยังไม่พ้นการลละตัวตน

๗ [มีต่อฉบับหน้า]

คุณธรรมกับการบริหารราชการ ในทัศนคติของ...พ.อ.สุชาติ สิริคมสัน

- ผู้อำนวยการสำนักงานทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง
กิโลศัล ๕ รับประทานอาหารมังสวิรัต ๒ มื้อ

(สรุปบางส่วนจากบทสัมภาษณ์

“รายการบ้านเมืองเรื่องของเรา” สถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน FETV)

● เมื่อมาปฏิบัติธรรมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างไร

แต่ก่อนใช้ชีวิต กิน ต้ม เที้ยว ดูหนังฟังเพลง เต็มวันดูหนังฟังเพลง สังสรรค์กับเพื่อนบ้าง แต่เมื่อไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ และฝึกฝนสิ่งอื่นๆทำให้มีสติสมาธิพิจารณาเรื่องต่างๆอย่างประณีตมากขึ้น

● ปฏิบัติเช่นนี้เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าในการทำงานหรือไม่

มีบ้าง บางทีผู้ใหญ่ถาม ถ้าให้โกหกก็ไม่โกหก แต่จะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นเอง หากถูกถามก็ตอบเสียงๆ ถ้าเสียงไม่ได้ ก็ต้องตอบตรง เจ้านายอาจโกรธในขณะนั้น แต่ไม่เป็นไร เพราะเราโกหกไม่ได้

● เมื่อเจ้านายไม่ชอบใจ เราทำอย่างไร

ไม่มีใครชอบสิ่งที่เราทำทั้งหมด มองในแง่ธรรมะผมก็ต้องแก้ไขที่ตัวเอง

● ผู้บังคับบัญชาไม่พอใจในคำตอบ มีวิธีวางใจอย่างไร

บางทีก็ไม่ซีใจเพราะเขาก็คงรู้ว่าเราเป็นคนอย่างไร ทำงานกรมทางหลวงมา ๓๐ กว่าปี ถ้าผู้ใหญ่มีอำนาจจะทำอย่างนี้ ก็ต้องยอม ทำใจเรา แก้ที่ตัวเราเอง

● อยู่กับระบบราชการมาได้ยาวนานโดยไม่ทุกข์ร้อน คิดว่าเกิดจากอะไร ธรรมะหรืออยากก้าวหน้า

ธรรมะพูดเรื่องกฎแห่งกรรม ตำแหน่งผมไม่สูงนัก แต่ได้ทำประโยชน์มากมายคือสิ่งที่ผมภูมิใจ ไม่ใช่ภูมิใจตำแหน่ง

● คิดก้าวหน้าในหน้าที่การงานหรือคิดก้าวหน้าทางมโนคติ

ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ผมรู้สึกว่ามีใหญ่โต เรื่องที่ใหญ่กว่าคือได้ทำประโยชน์ให้ประเทศชาติและประชาชน เมื่อเราคิดอย่างนี้แล้ว ตำแหน่งไม่ใช่เรื่องสำคัญ เป็นเรื่องของจิตวิญญาณที่เราอยากจะทำบริการ ให้ความสะอาด รวดเร็ว ปลอดภัยกับผู้ใช้งาน

● แสดงว่าคิดเอาบุญมากกว่า

ใช่ ถ้าจะพูดคือ อกบุญ คนที่เดินสู่สายธรรมะแล้ว ผมเชื่อว่าจะได้บุญเยอะๆ อยากทำบาปน้อยๆ

● คิดว่าวันนี้ระบบราชการไทยประสบปัญหาอะไร ทำไมคนมองว่า “เช้าชามเย็นชาม”

ข้าราชการที่ดีก็มี ไม่ดีก็เยอะ ดีจริงๆ ก็มีพอสมควร ไม่ยั้งจั้นระบบราชการไทยก็คงล่มสลายไปแล้ว

ระบบราชการไทยเหมือนเรือลำใหญ่ใช้เรือลำเล็กลากชนิดเดียวก็ลอยได้พายไม่กี่คนก็ไปได้ ปัจจุบันราชการพยายามลดคนลงมา เพื่อให้ระบบราชการเล็กลง พอมีคนเกษียณ ก็ค่อยๆ ตัดออก จะตัดทีเดียวไม่ได้

● เป็นอย่างนี้ไหม ถ้ามองประเด็นที่ราชการไทยไม่เอื้อประโยชน์ต่อบ้านเมืองเท่าที่ควร เกิดจากเรือลำเล็กไม่ยอมดึงหรือเกิดปัญหาวิกฤติผู้นำหรือผู้ปฏิบัติระดับสูง

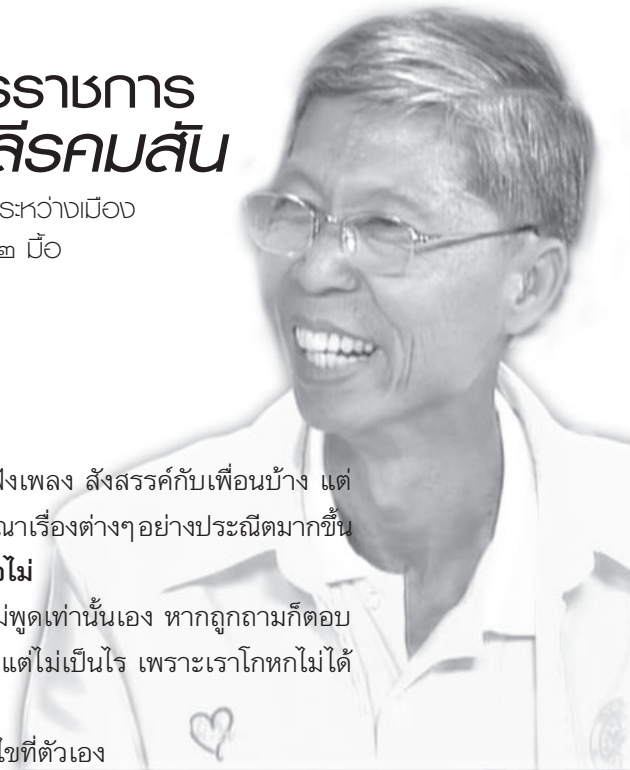
ผมว่าทุกระดับ ตั้งแต่ชั้นล่างสุดจนถึงสูงสุด ถึงขั้นมีอคติ พิจารณาปัญหาไม่ค่อยตรงไปตรงมา ไม่มองประโยชน์ของคนส่วนใหญ่เป็นหลักนั่นคือความผิดพลาด ถ้าตัดลิบบนผลประโยชน์ของประชาชน นั่นคือสิ่งที่ถูกต้อง

● พิจารณาความดีความชอบ ตามเหตุผล ผลงาน หรือเส้นสาย

มีทั้งคนเก่งและเส้นสาย ในระบบเราคงจะหนีไม่พ้น

● ชั่งน้ำหนักอย่างไรระหว่างความถูกต้องหรือเส้นสาย

ต้องชั่งน้ำหนักอยู่ตลอดเวลา ส่วนใหญ่ดูว่าใครใหญ่ ถ้าผู้ใหญ่ขอมาปฏิเสธยาก เป็นธรรมเนียมไทยไปแล้ว

● ถ้าคนที่ผู้ใหญ่ขอมอบเงินมาให้เราว่าไม่ดี

ต้องบอก แต่เขาจะฟังหรือเปล่านั้นอีกเรื่องหนึ่ง ไม่ใช่ ว่าผมไม่เคยขัดใจ ผมขัดใจคนบ่อย ให้ย้ายคนนี่ไปอยู่ที่โนน ผมเห็นว่าไม่ควร แม้เป็นผู้ใหญ่ผมก็ไม่ให้ แล้วก็ขัดใจมาก

● ตรงนี้เป็นอุปสรรคจนคิดว่าจะเปลี่ยนงานไหม

ไม่ ถือว่าเป็นเรื่องเล็ก ผมเฉยๆ กับสิ่งที่มากระทบ

● คิดว่าถ้าจะให้ระบบราชการไทยมีประโยชน์ต่อบ้านเมืองสูงสุด ควรจะมีทิศทางอย่างไร

ในระบบราชการมีระบบคุณธรรม(Merit System) เรื่องการพิจารณาเลื่อนขั้น การพิจารณารับคน การพิจารณาความดีความชอบ จนกระทั่งการทำงาน การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี Good governance เขียนไว้หมด มีคุณธรรม จริยธรรม ผมว่าถ้าเราปฏิบัติได้ ๕๐% ไม่ต้องถึง ๑๐๐% ทำกับทุกระดับชั้นผมว่าบ้านเมืองไปไกล

● นำหน้าระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาที่จะมีการเปลี่ยนแปลงแล้วระบบราชการดีขึ้น

ผู้ใหญ่ต้องเป็นตัวอย่งที่ดี ตัวอย่งที่ดีมีค่ากว่าคำสอน ถ้ามีตัวอย่งที่ดี คนก็จะพยายามทำสิ่งที่ดีตาม แต่ถ้าเป็นตัวอย่งที่ไม่ดี คนก็จะทำตามสิ่งไม่ดี

การพัฒนาองค์กรคือ การพัฒนาคน การพัฒนาคนคือพัฒนาตนเอง การพัฒนาตนเองคือการศึกษาธรรมะ อยากจะให้ประเทศชาติเจริญ ต้องพัฒนาคนให้มีธรรมะ

เช่น พนักงานเก็บเงิน หน้าที่คุณคืออะไร คุณต้องให้บริการ อย่งไปโกงเขา สิบบาทคุณก็ต้องทอน พวกหน่วยกู้ภัย คุณต้องให้บริการที่ดี ไม่ใช่คอยแต่ขอเงิน

● ถ้าเราจับได้ว่าเขาทุจริต

ไม่เลี้ยง ทุจริตต้องโดนอาญา

● เมื่อเป็นคนตรง ไม่เอาใจใคร โอกาสก้าวหน้าก็ยาก มีอะไรสักอย่างที่ทำให้ภูมิใจ เชื่อมมันในแนวทางนี้

เราทำได้ประโยชน์คืนให้ประชาชน จะอยู่จนกระทั่งเกษียณ ตรงไหนที่ไม่มีคนอยากจะทำ เราชอบทำ อยู่ตรงนี้ไม่ค่อยมีคนอยากทำเพราะงานมันหนัก

● ผ่ากข้อคิด

ทุกคนสามารถทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้ เมื่อเรามีหน้าที่ ก็ทำงานให้ดีที่สุด เราอยู่บนท้องถนนเป็นคนขับรถ ต้องทำหน้าที่นั้นให้ดีที่สุด หรือเป็นพ่อบ้าน มีหน้าที่เป็นพ่อแม่ ก็ต้องดูแลลูกให้ดีที่สุด มีหน้าที่เป็นการบังคับให้ทำ ทำให้ดีที่สุดหมายถึง ทำแล้วให้ได้ทั้งประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน สังคมจะได้รับสิ่งเหล่านี้กลับไป

ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (Motorway)

สำนักงานทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง กรมทางหลวง

เป็นบริการสาธารณะแบบทางเลือกที่รัฐบาลให้บริการประชาชน โดยจัดเก็บค่าผ่านทางที่ไม่ได้มุ่งหวังกำไร มุ่งเน้นความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย

● เส้นทางมอเตอร์เวย์ (Motorway)

ในปัจจุบันให้บริการ ๓ เส้นทาง คือ

๑. ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๗ กรุงเทพฯ-ชลบุรี (สายใหม่) ระยะทาง ๘๒ กิโลเมตร จากถนนศรีนครินทร์-จังหวัดชลบุรี

๒. ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ สายวงแหวนรอบนอกด้านตะวันออกบางปะอิน-บางพลี ระยะทาง ๖๔ กม. (มอเตอร์เวย์ หมายเลข ๗ และ ๙ มีจุดเชื่อมโยงกัน)

๓. เส้นทางยกระดับอุดรภิรมย์ เป็นเส้นทางที่เชื่อมต่อกับทางยกระดับดอนเมืองโทลเวย์ ระยะทาง ๗ กม. ปัจจุบันไม่เก็บค่าผ่านทาง เพื่อให้ประชาชนได้ใช้ทางยกระดับโทลเวย์มากขึ้น และเป็นการแก้ไขการติดขัดการจราจรบนถนนวิภาวดีอีกด้วย

● ระบบความปลอดภัยบนเส้นทาง Motorway

-ทางยกระดับอุดรภิรมย์มีระบบโทรทัศน์วงจรปิดติดตั้งอยู่บนเส้นทางครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดสามารถเห็นเหตุการณ์ได้ตลอดเวลา แต่ในทางหลวงหมายเลข ๗ และหมายเลข ๙ จะมีโทรทัศน์วงจรปิดติดตั้งบริเวณด่านเก็บเงินเท่านั้น

-บนทางยกระดับอุดรภิรมย์เมื่อรถเกิดขัดข้องสามารถใช้โทรศัพท์ฉุกเฉินที่ติดตั้งอยู่ทุกระยะ ๕๐๐ เมตร ทั้งขาเข้า ขาออก แต่ในทางหลวงหมายเลข ๗ และ หมายเลข ๙ จะมีรถกู้ภัยวิ่งตรวจการตลอด ๒๔ ชม. ผู้ใช้ทางสามารถโทรแจ้งศูนย์ควบคุมเพื่อขอความช่วยเหลือตลอด ๒๔ ชม. โดยไม่เสียค่าบริการแต่อย่างใด ยกเว้นค่าน้ำมัน

-บนทางยกระดับอุดรภิรมย์เจ้าหน้าที่ห้องควบคุมระบบอำนวยความสะดวกจะเฝ้าดูเหตุการณ์ด้วยกล้องโทรทัศน์วงจรปิดตลอด ๒๔ ชม. จะแจ้งไปยังหน่วยกู้ภัยซึ่งพร้อมช่วยเหลือภายในเวลาไม่เกิน ๕ นาที

-สำนักงานทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองได้นำวิทยาการและเทคโนโลยีเพื่อความปลอดภัย เช่น การตรวจสอบความปลอดภัยทางถนน (Road Safety Audit) ,อุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวก ทิมกู้ภัย พร้อมอุปกรณ์ทันสมัยเพื่อบริการให้ผู้ใช้งานเกิดความปลอดภัยในการใช้ Motorway มากที่สุด

● อนาคต มีแผนที่จะนำวิทยาการเพื่อการป้องกันอุบัติเหตุ เช่น -สร้างร่องระนาต บริเวณไหล่ทางเพื่อปลุกการหลบในก่อนที่รถจะตกถนน

-การนำราวกันชนที่ยับตัวได้ Crash Cushion ซึ่งเป็นอุปกรณ์ติดตั้งหน้าสิ่งกีดขวางบนจุดที่เสี่ยงเพื่อลดความรุนแรงต่อการถูกชน การสร้างทิมกู้ภัยพร้อมอุปกรณ์ที่เข้าช่วยเหลือทันที พร้อมการปฐมพยาบาล ณ จุดเกิดเหตุ

(เมื่อปีประชาชนสัมพันธ์)

**อย่างเดียวกันแค่เพียงขยับ
ในชั้นมือตกกลับด้วย
รวมทั้งมีศีลช่วย
อำนวยความสะดวกทุกสิ่ง**

มีบุญมณี (คนร่ำรวย) คนหนึ่งอาศัยอยู่ในกรุงสาวัตถี วันหนึ่ง ขณะที่บุตรชายของเขา นั่งเล่นอยู่บนตัก ได้ถามปัญหาเกี่ยวกับประตูไปสู่ประโยชน์ (อรรถทวาร) เขาไม่สามารถตอบได้ จึงคิดว่า

“ปัญหานี้เป็นพุทธวิธี มีแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าเท่านั้น จะตอบได้ ผู้อื่นไม่สามารถแก้ปัญหานี้ได้”

จึงพาบุตรชายของตนไปสุพระเขตวันมหาวิหาร ที่พระ ศาสตราประทับอยู่ ได้เข้าเฝ้าถวายบังคมแล้ว กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ทารกน้อยบุตรของ ข้าพระองค์นี้ได้ถามถึงปัญหาชื่ออรรถทวาร (ประตู ไปสู่ประโยชน์) แต่ข้าพระองค์ไม่สามารถตอบได้ จึงนำเขามา ณ ที่นี้ ขอพระองค์ทรงพระกรุณา ตรัสตอบปัญหานี้ด้วยเถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับเรื่องราวแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนอุบาลก (ผู้ยึดถือพระพุทธรูป-พระ ธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอย่างมั่นคง) ทารก นี้เป็นผู้แสวงหาประโยชน์ในบัดนี้เท่านั้นก็ หามีได้ แม้เมื่อก่อนก็ได้เป็นผู้แสวงหา ประโยชน์มาแล้ว ได้เคยถามปัญหานี้กับ

ขยับอย่างเดียวกัน (เอกปทชาดก)

บัณฑิต แม้โบราณบัณฑิตนั้นก็ได้ออกคำตอบแก่
ทารกนั้นแล้ว แต่เพราะการข้ามภพข้ามชาติ เขา
จึงกำหนดจดจำไว้ไม่ได้

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....

ใในอดีตกาลโบราณนานมา มี**เศรษฐีผู้มั่งคั่ง**
คนหนึ่งอาศัยอยู่ในกรุงพาราณสี คราวนั้น**กุมาร**
น้อยซึ่งเป็นบุตรของ**เศรษฐี**ได้ถามบิดาของตนว่า

“ท่านพ่อ ลูกจะกระทำประโยชน์ให้สำเร็จได้
ด้วยเหตุใด โดยทำเหตุนั้นเพียงอย่างเดียว แล้ว
ทำให้ได้ประโยชน์หลายอย่าง ขอให้ท่านพ่อช่วย
บอกเหตุนั้น ซึ่งรวบรวมเอาประโยชน์ไว้ได้หลาย
อย่างแก่ลูกด้วยเถิด”

เศรษฐีผู้เป็นบิดาได้ฟังคำถามนั้นแล้ว ก็ตอบว่า

“ลูกเอ๋ย เหตุเพียงอย่างเดียวนั้นก็คือ **ความ**
ขยันหมั่นเพียร อันจะทำให้ได้ประโยชน์หลายอย่าง
แต่**ว่าความขยันหมั่นเพียรนั้นต้องมีศีล** (ข้อ
ปฏิบัติไม่ทำชั่วทางกาย วาจา ใจ) อยู่ด้วย

และต้องมีขันติ (ความอดทนอดกลั้น) อยู่ด้วย
อันจะทำให้มิตรทั้งหลายให้ถึงความสุขหรือจะทำศัตรู
ทั้งหลายให้ถึงความทุกข์ได้”

เศรษฐีกล่าวแก้ปัญหาอย่างนี้แก่บุตรของตน
นับตั้งแต่นั้นมา บุตรเศรษฐีก็ได้ทำประโยชน์ให้
สำเร็จตามคำสอนของบิดา ดำรงชีวิตไปตาม
กรรมของตน

.....

พระศาสดาตรัสเรื่องนั้นจบ ทรงกล่าวว่า

“**บุตรเศรษฐีในครั้งนั้น ได้มาเป็นบุตรของ**
กุฎุมพินีเอง ส่วนเศรษฐีกรุงพาราณสีได้มาเป็น
เรตถาคต”

ครั้นจบพระธรรมเทศนานี้ ทรงประกาศ
สังฆธรรม พอบจบสังฆธรรมนั้น **กุฎุมพินีและบุตรชาย**
ก็ได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๒๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๔๖๐)

ขอแสดงความยินดี

ในโอกาสครบรอบ ๑๓ ปี ‘เราคืออะไร’

หงก. จ.บริการพืชฯ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์ คุณภาพมาตรฐาน

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ต.เอเป็ย (กม.๖๐๙-๖๑๐)

อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์

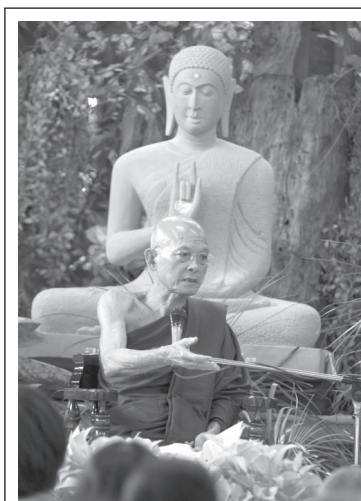
โทร. ๐๘-๕๖๓๔-๑๓๗๑, ๐๘-๕๖๓๔-๑๓๗๓

แฟกซ์. ๐-๕๖๓๔-๑๓๗๑

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๖<<

- ๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
- ๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหากัน ๒ นั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตัว ๑๐ ตัว)

มีบางคนประพฤติ “ศีล” เครื่องเสียด้วยนะ แต่ยังไม่สัมมาทิฐิ คือ ประพฤติยังไม่พ้น “ศีลพัทอุปาทาน” และยังไม่พ้น “ศีลพัทปรามาส” จึงยังไม่ใช่ “พฤติธรรม” ที่เป็นพุท ธที่ถูกต้องอยู่นั่นเอง

ซำมิหน้า แถมประพฤตินอกรัตนนกรอยศาสนาพุทท

แสวงบุญนอกขอบเขตพุททออกไปเสียดีก เช่น เอาข้าวไปถวายพระภุมิ เอาข้าวไปวางให้คนตายที่อยู่ในโลงศพบ้างในหลุมศพบ้าง เอาข้าวไปถวายพระพุททเจ้าที่ปรินิพพานไปแล้ว สวดส่งวิญญาน ทำพิธีแบ่งส่วนบุญไปให้คนตาย อ้อนวอนขอให้พระพุททเจ้าบ้านคล บันดาลให้ร่ำรวย-ให้แคล้วคลาดอยู่ยงคงกะพัน เป็นต้น

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้อยสน อ.เขาย้อยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แ่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสิ่งจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใ
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความดีที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตระธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะ**มีความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”**อย่าง**“จริง”**จะเป็น**“ผล”**สู่**นิพพาน** ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็น**“บาป”** และ**“ทาน”**ที่เป็น**“บุญ”** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียดสละ”**แก่กันและกัน**“นี้”**แหละคือ **พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์** เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่**นิพพาน**จริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่**“ทำ”**กันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมี**แนวคิด** และ**ความเชื่อถือ**ที่ต่างกัน และการ**ปฏิบัติธรรม**ที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมี**ความจริง**จากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่**พุทธศาสนิกชน**มักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**สัมมาทิฏฐิ** ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งใน**ความเป็น“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่**พุทธศาสนิกชน**ยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”** อย่างเป็น**“ปรมัตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่**พระพุทธเจ้า**ตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของ**ทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน** ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้อง**“รู้แจ้ง”****“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น **ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ“รู้”(ซาหาติ)“เห็น”(ปีสสติ)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้น”**เทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่ง**“นำพา”**ให้**เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อ**มีผล**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็**มีความเจริญ**ตาม**องค์ธรรม**อื่นๆ**บริบูรณ์ด้วย“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง**๑๐**ลำดับแล้ว และ**อาตมา**ได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่**สามารถ“รู้”****“ปรโลก”**หรือ**“โลกหน้า”** แบบ**พุทธ** **เชิญอ่านต่อได้]****

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มี**มรรคมีผล**ถึงขั้น**ลดละกิเลส** ได้อย่างถูกตัวถูกตนของ**กิเลสจริง** ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”****“ทุกขอาริยสัง”** เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้น**“อุตตมัตถะ”** หรือ**“ประโยชน์”**ขั้น**“บรมนิพพาน”** เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่ขั้นต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึง**ความเป็น“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตาม**ทิฏฐิ“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า **จิตวิญญาณ**ที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่**ปรโลก** แม้**ชาวพุทธ**เองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่**เทวนิยม**เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วน**ทิฏฐิ“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มี**ปรโลก** ถ้า**ชาวพุทธ**ผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวกันนี้ ก็**แน่นอน**ว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป **ไม่มีมรรคผล**เด็ดขาด]

ขอ**ยืนยัน**ว่า **พุทธ**นั้น**เป็นศาสนา**ที่**พระพุทธเจ้า**ทรง**นิยาม****ความเป็น“อาริยะ”**จะต้องมี**คุณธรรม**เข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของ**ศาสนาพุทธ** **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และ**มรรคผล**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมานั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะ“งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยก็เลยเพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็“เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่บริสุทธิ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในยสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในอดีตก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในยสำคัญและนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันที่ ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

ซึ่งมันมีอีกกลีกละเอียดมากมายหลากหลายชั้นเชิงยิ่งนัก เพราะคำว่า“สุดโต่ง”หรือ“ชาย”หรือ“ส่วนสุด,ที่สุด,ปลาย”ที่มาจากคำบาลีคือ**“อันตา”**นี้ มันหมายถึง ไม่ว่า“ส่วนสุด”ที่ยังเหลืออยู่ข้างไหนด้านใดถ้ายัง**“ไม่เป็นกลาง”**(ไม่มัชฌิมา) หรือยัง**“ไม่อยู่ตรงกลาง”**หรือยัง**“ไม่สูญ”** ก็คือ เป็น**“อันตา”** หรือยังมี**“ปลาย”** มี**“ชาย”** มี**“ความสุดที่ยังโต่ง”**ไปข้างใดข้างหนึ่งอยู่ทั้งสิ้น แม้จะเหลือ“ส่วนโต่ง”อยู่มากอยู่น้อยนิดไปในทิศทางใด “ฝ่ายใด”ก็ตาม นั่นคือ ยังมี“ชาย”(อันตา)เหลืออยู่ในข้างนั้นๆ ก็ล้วนยังมี**“อันตา”**(ความโต่ง)อยู่ ยังมี**“ส่วนสุด,ชาย,ส่วนปลาย”**ที่โต่งอยู่ด้านนั้นๆทั้งนั้น ยังไม่**“เป็นกลาง”** ยังไม่อยู่**“ตรงกลาง”** ยังไม่**“มัชฌิมา”**นั่นเอง

ผู้ใดที่มี**“วิชา ๘”** มี**“วิปัสสนาญาณ”**เป็นต้นจะสามารถรู้เห็น**“ปลาย”**ที่เหลือ หรือ**“ส่วนสุด”**ที่เหลือของตน จะมากหรือน้อยก็ตามที่ผู้้นั้นๆมีจริง แล้วก็พากเพียรกำจัดส่วนที่ยังมี**“ชาย”**ที่ยังเหลือ**“ปลาย”**นั้นให้หมดสิ้นเกลี้ยง กระทั่งไม่เหลือ**“ส่วนสุด,ส่วนปลาย”** หรือไม่เหลือ**“ชาย”**นั้นๆให้ได้ จึงจะถึง**“ความเป็นกลาง”**(มัชฌิมา)บรรลุนิโรธ ซึ่ง**“การปฏิบัติให้ถึงความเป็นกลาง”**นี้ ก็คงจะเคยได้ยินคำบาลีกัน นั่นก็คือ**“มัชฌิมาปฏิบัติ”**นั้นแล..**การปฏิบัติให้ถึงความเป็นกลาง**

ซึ่งใครยังมีกิเลสโต่งหรือยังมี**“ชาย”** ยังมีส่วนเหลือของกิเลสไปทาง**กาม** คือ ยังมี**“ส่วนสุดหรือปลาย”**ของ**“กามสุขัลลิกานุโยค”**(การตามประกอบกามความสุข)ก็ดี กับใครยังมีกิเลสโต่งหรือยังมี**“ชาย”** ยังมีส่วนเหลือของกิเลสไปทาง**อัตตา** คือ ยังมี**“ส่วนสุดหรือปลาย”**ของ**“อัตตกิลมณานุโยค”**(การตามประกอบความเป็นตนให้ลำบาก)ก็ดี นั่นแหละคือ **พระธรรมคำสอนบทแรกในพระศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สำคัญยิ่ง** ซึ่งจะต้องศึกษาให้เข้าใจเป็นสัมมาทวิฐีให้ได้

เพราะ**“กาม”** กับ**“อัตตา”** ๒ ชนิดนี้แล ที่มีอยู่ในคนสามัญผู้ไม่ไซ่อรหันต์ทั่วไปทุกคน และ**“กาม”** หรือ**“อัตตา”**จะออกฤทธิ์แสดงบทบาท ก็เพราะการสัมผัสสัมผัสพันธุอยู่กับคน อยู่กับหมู่คนนี้แหละตึก เพราะเมื่อตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ของคน กระแทบสัมผัสกับคนในสังคม

สามัญตามธรรมชาติที่มีคนมีหมู่กลุ่มนี้แหละจะทำให้กิเลส
ของคนเกิดอย่างเป็นของจริงให้ผู้ปฏิบัติได้จัดการกำจัดมัน

แม้จะคบหาหรือคบคู้หรือคลุกคลีเกี่ยวข้องกับ
หมู่มิตรดี(กัลยาณมิตร) สหายดี(กัลยาณสหาย) สังคมสิ่ง
แวดล้อมดี(กัลยาณสัมปวง)ตามที่พระพุทธองค์ทรงสอน
แท้ๆ แม้จะให้คบหาคบคู้กับคนที่เป็นบัณฑิต ละเว้นคบ
คนพาลแล้วปานจะนั้นก็ตาม การเกิด“กาม”หรือเกิด
“อตัตา”ก็ยังคงเกิดได้ ให้เราได้ศึกษาฝึกฝนลดละ“ตัวตน
ของกามของอตัตา”อย่างพอเหมาะพอสม จึงไม่รุนแรง
เกินตัวของผู้ปฏิบัติ

ซึ่งการคบคู้คลุกคลีอยู่กับมิตรดี สหายดี สังคม
สิ่งแวดล้อมดีนั้นจะไม่เกิด“กาม”เกิด“อตัตา”จัดจ้านรุนแรง
เหมือนกับการคบคู้คลุกคลีคนที่เต็มไปด้วย“กาม”เต็มไปด้วย
ด้วย“อตัตา” หรือคบคู้คลุกคลีคนพาลแน่นอน ต่อเมื่อ
ผู้ปฏิบัติมีมรรคผลสูงขึ้น แก่ลวกกล้าแข็งแรงขึ้นๆ ก็จะ
คบคู้คลุกคลีคนที่“กาม”มี“อตัตา”จัดจ้านหรือคบคู้
คลุกคลีคนพาลที่จัดจ้านแรงขึ้นๆ ได้เก่งขึ้นไปตามลำดับ

ในสังคมหรือชุมชนชาวโอศุเกเรา นับถือธรรมของ
พระพุทธเจ้าจริงๆจึงมุ่งมั่นเรียนรู้และปฏิบัติฝึกฝนตนจริง
เพื่อบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้า โดยมีการศึกษา ๓ คือ
อิทธิสิลสิกขา-อิทธิจิตสิกขา-อิทธิปัญญาสิกขา ประจำชีวิต
กันอย่างเข้าใจด้วยปัญญาที่สัมมาทิฐิ กล่าวคือ เข้าใจ
ใน“ทิฐิ”ทั้ง ๑๐ อันมี...๑.ทินนัง ๒.ยิฐฐัง ๓.หุตัง
๔.กัมมาหนัง ๕.อัยัง โลโก ๖.ปโร โลโก ๗.มาตา ๘.ปีตา
๙.สัตตา โอปปาติกา ๑๐.สมณพราหมณา สัมมัตตดา
สัมมาปฏิบัติปณา ผู้มี“สัมมัตตะ” [ผู้มี“สัมมา”ทั้งมรรค ๘
และผล ๒ ถึงขนาดเป็น“สังข์ อภิญา”(ผู้รู้ยิ่งเอง)ทีเดียว]จริง

เพราะ“ศรัทธา”หรือเชื่อจริงๆ ว่า พระพุทธเจ้าทรง
สอนให้ลดกิเลสที่หลงลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขในกาม-
สุขในอตัตา จึง“วิริยะ”กันจริงๆ ดังนั้น สติ-สมาธิ-
ปัญญา ของผู้สัมมาทิฐินี้จึงมีชีวิตที่“วิริยะ” พากเพียร
อยู่ใน“ไตรสิกขา”ใน“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”กันจริงๆ

ผู้ที่มีศีลในสังคมพุทธของเรา โดยเฉพาะที่ใน
ชุมชนโอศุเกเราเนี้ ทุกคนที่เข้ามาอยู่ในชุมชน ต้องมีศีล

อย่างน้อย ศีล ๕ ยิ่งเข้ามาในวัด ต้องถือศีล ๘ ด้วยซ้ำ
เรากำหนดอย่างนั้น คุณจะถือศีล ๕ เมื่ออยู่ข้างนอก
ก็ว่าไป แต่เข้ามาในวัดต้องถือศีล ๘ ต้องถือศีลจริงๆ
ต้องสังวรพฤติกรรม อยู่ในกรอบของศีล ชัดเกลตาตน

เราไม่คลุกคลีกับพาล ไม่คลุกคลีกับโลกีย์ที่จัดจ้าน
ไม่คลุกคลีกับกลุ่มคนที่มีเปอร์เซ็นต์ของโลกีย์หยาบมาก
จะคลุกคลีกับกลุ่มคนที่มิโลกุตรธรรม อยู่กันอย่างนี้
เป็นสามัญ เห็นใหม่ว่าเข้าใจไม่ถ่างยาก ศาสนาพุทธนี้
คัมภีระ...ลึกซึ้ง ทุรุทุโพธา...รู้ตามได้ยาก เราต้องอย่า
สุดโต่ง อย่าดึงเต็ยว แต่ห้ามไม่ได้ที่จะมีมนุษย์จริต
ชอบอยู่เดี่ยวบ้าง เช่น คนที่เป็นฤษีเก่าเหมือนพระ
มหากัสสปะ จริตของท่านเป็นอย่างนั้น เพราะไม่รู้
ที่ชาติๆที่ท่านสั่งสมมาหนัก จึงต้องเป็นอย่างนั้น แต่
ถึงอย่างนั้น ท่านก็รู้ เพราะท่านเป็นพระอาริยะ เป็น
พระอรหันต์ เมื่อท่านบรรลุแล้วท่านก็ไม่ได้อยู่เดี่ยว
หรือก คนจริตเหมือนท่านก็มี มาหากันคบกัน ก็เป็น
ธรรมดา ท่านจึงมีคณะ ขนาดเป็นพระปาแก่ๆก็ยังมีหมู่
มีคณะ ไปไหนก็เป็นคณะ คณะของพระมหากัสสปะนี้
เป็นคณะเดียวที่เป็นพระปาชัดเจนแก่ๆที่ไม่ค่อยเข้าเมือง

หรือจากคำตรัสของพระพุทธเจ้าตรงๆ ที่ท่าน
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๔๒ ท่านก็ทรง
ยืนยันชัดๆว่า ที่ท่านต้องออกไปปฏิบัติอยู่ในป่าถึง ๖ ปี
นั้น เพราะท่านได้ทำบาปไว้แต่ปางก่อน คือปางที่ท่าน
เกิดเป็นหนุ่มชื่อว่า “โชติปาละ” ท่านได้ละเมียดพูดจา
จาบจ้วงพระพุทธเจ้า ที่ทรงพระนามว่า กัสสปะ จึงเป็น
วิบากบาป แม้โชติปาละจะได้บำเพ็ญสั่งสมกุศลวิบากมา
อีกมากมายนับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งที่สุดถึงขั้นได้
ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าสมณโคดม ก็ยังเหลือวิบากบาป
นั้น ต้องมาใช้หนี้มาปออกไปประมาณปฏิบัติอยู่ในป่า
ถึง ๖ ปีนั้นไ้ และพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดอีกด้วยว่า
**พระองค์ไม่ได้ตรัสรู้เพราะการบำเพ็ญอยู่ป่านั้น
พระองค์ทรงย่ำด้วยว่า นั้นเป็นทางผิด**

อธิบายขยายความเกี่ยวกับเรื่อง“การอยู่ป่าเป็นวัตร”
ที่เป็นองค์ธรรมข้อที่ ๘ ของ“ศรัทธา”กันมายาวพอควรแล้ว
ที่ต้องขยายยาวมากขนาดนี้ก็เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ชาวพุทธ

ทุกวันนี้ยังเข้าใจสับสน เข้าใจไม่ถูกต้องในรายละเอียดอยู่มาก จึงจำเป็นต้องขยายความกันมายืดยาดกันปานฉะนี้ หวังว่าคงพอเข้าใจในนัยอันลึกซึ้งของพุทธธรรมได้ชัดเจนบ้างแล้ว

ที่นี้ก็ “ศรัทธา” ข้อต่อไป ข้อที่ ๙ คือ “ได้โดยไม่ยาก ไม่ลำบากซึ่งฉาน ๔”

และสุดท้าย “ศรัทธา” ข้อที่ ๑๐ ก็คือ “กระทำให้แจ้ง ซึ่งเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้”

นี่ก็เป็นองค์ธรรมที่เป็นองค์ประกอบที่เห็นได้ชัดเจน ว่า “ศรัทธา” นั้น ไม่ใช่ “ศรัทธา” หรือ “ความเชื่อ” ที่เชื่ออะไรก็เชื่อเลอะเทอะไปทั่ว ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์อันใด

“ศรัทธา” ของศาสนาพุทธนั้น ต้องประกอบไปด้วย องค์ธรรมต่างๆ ไปอีก ๙ ข้อ จึงจะเป็น “ศรัทธา ๑๐” ดังนั้น ผู้ใดมี “ศรัทธา” แต่ไม่มี “ศีล” เป็นองค์ประกอบที่จะบ่งชี้ถึง ความเป็น “ศรัทธา” ของพุทธ แม้แต่เบื้องต้น พระพุทธเจ้า ตรัสว่า “เป็นผู้ไม่บริบูรณ์ด้วยองค์นั้น” นั่นก็คือ คุณสมบัติ ของความเชื่อ นั้นเริ่มต้นก็ไม่เต็มไม่เต็งเสียแล้ว ไม่ประกอบ ไปด้วยส่วนที่เป็นเครื่องยืนยันถึงคุณค่า ถึงความถูกต้อง ถึงความดีงามอะไรแต่อย่างใด เป็นแค่ศรัทธาสะเปะสะปะ ไม่มีอะไรเป็นหลักยืนยัน ไม่มีอะไรเป็นเครื่องหมายให้รู้ดี รู้ถูก รู้คุณ รู้ค่า ไม่มีอะไรเป็นแนวทางแสดงอะไรให้รู้อะไรเลย

ดังนั้น ความเชื่อของพุทธนั้นถ้าเชื่อโดยไม่มี “ศีล” เป็น คุณสมบัติประกอบเป็นเบื้องต้น ตรวจสอบเทียบวัดแล้ว ความเชื่อนั้นก็ไม่มีบริบูรณ์ นั่นคือ แม้ในเบื้องต้นก็ไม่มี คุณสมบัติของศีลเสียเลย ศรัทธานั้นก็ไม่สมบูรณ์เสียแล้ว ตั้งแต่หลักที่ซึ่งความดีงามความถูกต้องที่หนึ่งนี้ ถ้าเริ่มมี “ศีล” เป็นองค์ประกอบก็เป็นคุณสมบัติที่บริบูรณ์ด้วยส่วน ประกอบเป็นข้อที่ ๑ เบื้องต้น และจะเป็น “ศรัทธา” ที่มี ส่วนประกอบบริบูรณ์ยิ่งขึ้นไป เต็มสมบูรณ์ด้วยคุณสมบัตื ต่อๆ ไปอีก ๙ ข้อ ตามลำดับ เมื่อนับ “ศรัทธา” ด้วยก็เป็น ๑๐

เช่น **เชื่อ** โดยไม่มีคุณสมบัติของศีลพื้นฐานของพุทธ เลย คือ “ศีล ๕” เป็นต้น **ไม่เชื่อว่า** *ฆ่าสัตว์เป็นบาป เป็น ความชั่ว เป็นกรรมที่ไม่มีคุณค่า เป็นกรรมที่ไม่ถูกต้อง ไม่ ดีงาม โดยเชื่อว่า* คนฆ่าสัตว์ไม่ใช่เรื่องน่าเกลียด ฆ่าสัตว์ ได้เป็นปกติสามัญของคน ไม่มีผลชั่วผลดีอะไร ชีวิตสัตว์ก็ ไม่ผิดกับก้อนดินก้อนหิน ไม่กระทบกับชีวิตชีวิตอะไร ไม่

ก่อให้เกิดความเดือดร้อนใดๆ ไม่เกี่ยวกับผลบาปผลกรรม ใดๆ การฆ่าไม่ได้เป็นกรรมเป็นกรรมอะไรแต่อย่างใด เชื่อว่า ไม่กระทบสะเทือนสะท้อนต่อตนเองต่อผู้อื่น

ฆ่าสัตว์ได้ก็ ไม่สะสมเป็นผลวิบาก ไม่เป็นหนี้ที่จะต้อง ชดใช้ ไม่เป็นผลตกทอดที่ตนจะได้รับในเบื้องหน้าแต่อย่างใด เชื่อว่า การกระทำใดทำแล้วก็จบไป ไม่มีอะไรเหลือที่จะส่งผล สืบต่อเป็นฤทธิ์เป็นพลัง “พาเราเกิดเราเป็น” (กัมมโยนิ) ไม่มี การสะสมลง “เป็นเผ่าเป็นพันธุ์” (กัมมพันธุ์) ที่มีค่าสูงค่าต่ำ มี ค่าเจริญค่าเสื่อม อันใดแต่อย่างใด

ทั้งๆ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ผู้ที่ “มีจฉาทิฏฐิ” คือผู้ที่มี ความเชื่อหรือมีความเห็นว่า “ผลวิบากของกรรมที่ทำดี ทำชั่ว ไม่มี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕)

ดังนั้น ผู้ที่ “เชื่อ” (ศรัทธา) ว่า ฆ่าสัตว์ก็ดี เอาของคน อื่นที่ไม่ใช่ของเราเข้าขายขโมยก็ดี ผิดในเรื่องกามกิดี พุดบด กิดี ดืมเหล้ากิดี **ไม่มีผล หรือไม่เป็นกรรม ไม่เป็นวิบาก** ผู้ที่ “มีจฉาทิฏฐิ” คือ เป็นผู้เห็นผิด-เชื่อผิด-รู้ผิดโดยแท้ เพราะศีล ๕ ข้อนี้ เป็น “ศีล” หยาบที่สุด “ศีล” ต่ำที่สุด “ศีล” ระดับพื้นฐานที่สุดแล้วสำหรับความเป็นคน ผู้ชื่อว่าชาวพุทธ

ถ้าใครไม่มี “ศีล ๕ ข้อ” นี้ ก็เท่ากับว่า เป็นชาวพุทธที่ ไม่ได้อะไรเลย แต่ชีวิตเกิดมาได้เฉียดผ่านสัมผัสพุทธเพียง แผลวผืนแล้วก็ตายจากไปอย่างน่าเสียดาย โดยไม่มีกรรมอะไร ที่เกิดจากแค่ “ศีล” ที่หยาบที่สุด ต่ำที่สุดแล้วของศาสนา พุทธแท้ๆ ก็ไม่มีเลย ไม่ได้เลย จึงเป็นชาวพุทธสูญเปล่า จริงๆ เป็นชาวพุทธแค่ชื่อแค่นั้นในนามเท่านั้นที่พระพุทธเจ้า ตรัสเรียกว่า “โมฆบุรุษ” (คนเปล่า, คนที่ใช้การไม่ได้) ซึ่งเกิดมา อุตส่าห์ได้ชื่อว่า เป็นชาวพุทธ แต่ไม่เอาถ่าน กลายเป็น ชาวพุทธที่เลอะๆ เทอะๆ เอาขยะมาถมใส่พุทธอีกต่างหาก

พระพุทธเจ้าตรัสว่า *“ผู้มีศรัทธา แต่ไม่มีศีล เธอชื่อว่า เป็นผู้ไม่บริบูรณ์ด้วยองค์นั้น”*

ก็หมายความว่า ชาวพุทธผู้ใดมีความเชื่อ มีศรัทธา ในศาสนาพุทธ อาจจะมั่นใจในศรัทธาของตัวเองว่ามีมาก หนักหนาอีกด้วยก็ได้ ทั้งๆ ที่ศรัทธามากมายแต่ๆ... ไม่มี “ศีล” เลยแม้ศีลขั้นต่ำขั้นต้นขั้นต้นที่สุดปานนี้ “ความเชื่อ” หรือ “ศรัทธา” ของผู้นั้นก็ไม่บริบูรณ์ ไม่เป็น “ความเชื่อ” ที่ เต็มความเชื่อ คือความเชื่อไม่เต็มด้วยองค์ประกอบข้อที่ ๑

เสียแล้วตั้งแต่ขั้นต้น ไม่ได้เนื้อศีลเนื้อธรรมเลยนั่นเอง

เพราะ“พฤติกรรม”ของคนที่ขี้บ่งความเป็นพุทธนั้น จะต้องมีการยืนยันแสดงให้รู้ให้เห็นได้ ขั้นธรรมดาที่สูงสุดสามัญพินทุ์ที่จะบ่งบอกได้ ว่านี่คือความเป็นพุทธ ก็ต้องสัมผัสจากความมี“ศีล”ในบรรดาคนทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธนั่นเอง และพฤติข้อต้นก็คือ ความมี“ศีล ๕”ในคน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสขึ้น นั่นคือสิ่งยืนยันข้อแรกข้อต้นข้อต้นให้เป็นที่หลักปฏิบัติ และทั้งเป็นหลักยืนยันตรวจสอบ **“คุณธรรม”ชาวพุทธ**ด้วย ว่า เมื่อปฏิบัติ“ศีล”จนเกิดมรรคเกิดผล มรรคผลนั้นก็คือ“ธรรม”ที่ผู้ได้ผู้มีเนื้อพุทธจริง หากผู้ปฏิบัติสัมมาทิฏฐิ ก็จะสามารถอุปบริบูรณ์จนถึงที่สุดข้อสุดท้ายคือ“วิมุตติ”แน่นอน [พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังความเป็นอรหัตต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘]

ดังนั้น คนผู้ใดแม้จะเป็นคนถือพุทธ แต่“ความเชื่อ”แค่นี้“พฤติกรรมของศีล”ที่ปฏิบัติได้แล้ว ยืนยันความเป็นพุทธแค่เริ่มข้อต้นแท้ๆ ก็ยังมีไม่ได้เลย ทั้งๆที่ยังมี“องค์ประกอบ”อื่นที่ยิ่งกว่าศีล จะต้องมีต่อไปอีกถึง ๘-๙ ข้อ จึงจะชื่อว่า **“เป็นศรัทธาที่บริบูรณ์ เต็มครบสุดสัมบูรณ์ ในความเป็นพุทธ”** จริงของแต่ละคน ก็เป็นอันว่า คนผู้นี้ไม่มีพุทธศีล-พุทธธรรมใดเลย ไม่มีศีลธรรมของพุทธเลยนั่นเอง ตั้งแต่ข้อต้นข้อต้นข้อต่ำสุดแท้ๆ

คนผู้นี้ก็มีแต่ศรัทธาแต่“ความเชื่อ”อะไรก็ไม่รู้ ที่ไม่มีส่วนแห่งความเป็นพุทธเอาเลยสักอย่าง เพราะไม่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าทรงชี้ชัดยืนยันไว้ เป็นมาตราให้ตรวจวัดได้

มีบางคนประพฤติดี“ศีล”เคร่งเสียด้วยนะ แต่ยังไม่สัมมาทิฏฐิ คือ *ประพฤดิยังไม่พ้น“ศีลพทตปาทาน”และยังไม่พ้น“ศีลพทตปรามาส”* จึงยังไม่ใช้“พฤติกรรม”ที่เป็นพุทธที่ถูกต้องอยู่นั่นเอง ข้ามมีหน้า แถมประพฤตินอกวิธนอกรอยคำสอนพุทธ แสงบุญนอกขอบเขตพุทธออกไปเสียอีก เช่น เอาข้าวไปถวายพระภุมิ เอาข้าวไปวางให้คนตายที่อยู่ในโลงศพบ้างในหลุมศพบ้าง เอาข้าวไปถวายพระพุทธเจ้าที่ปรินิพพานไปแล้ว สวดสังวิญญาณ ทำพิธีแบ่งส่วนบุญไปให้คนตาย อ้อนวอนขอให้พระพุทธเจ้าบันดาลบันดาลให้ร่ำรวย-ให้แคล้วคลาดอยู่ยงคงกะพัน เป็นต้น พฤติธรรม

ดังกล่าวนี้ มันล้วนเป็นเรื่องออกนอกพุทธไปแล้วซัดๆ ฯลฯ

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า **“บุญบาปเป็นของตน”** ตามที่ตน**ทำ** หรือตาม**กรรม**ที่ตนได้**กระทำ** คือ“กัมมัตสกะ” หรือ**“กรรมเป็นของของตน”** ตนต้องเป็นทายาทกรรมของตน หมายความว่า ต้องรับมรดกกรรมที่ตนทำทั้งสิ้น(กัมมทายาท)ไม่ใช่เอาไปแบ่งใครก็ได้ มันแบ่งไม่ออก แบ่งไปไม่ได้

กรรมคือการกระทำ **ไม่ใช่ข้าวไข่ของ** ใครทำก็คนนั้นเอง**“ทำ”** มันก็ต้องเป็น**“ของคณันัน”** ทั้งหมด คนอื่นก็ของเขา**“ทำ”**(กรรม) แล้วมันจะฉีกจะแบ่ง“การกระทำ”หรือ“กรรม”ออกไปให้ผู้อื่น ให้เป็น“กรรม”ของผู้ไม่ได้ทำด้วยเลยยังงี้ ใคร**“ทำดี”**ก็คือ“กุศลกรรมหรือบุญ” ใคร**“ทำชั่ว”**ก็คือ“อกุศลกรรมหรือบาป” จะแบ่ง“การกระทำ”(กรรม)ของผู้**“ทำ”**ออกไปเป็น**“ของผู้อื่น”**เขาไม่ได้**“ทำ”**ได้อย่างไร แบบไหน

คุณ**“ทำ”**(กรรม)ก็คุณ**ทำ**(กรรม) คนใด**“ทำ”**(กรรม)ก็คนนั้น**“ทำ”**(กรรม) **“การกระทำ”**(กรรม)นั้นมันจะแบ่งจาก**“การกระทำ”**ของคณันัน**“ทำ”**ไปเป็นของคณันันอีกคนหนึ่งที่เขาก็ต้องมี**“การกระทำ”**ของเขาเป็น**“ของเขา”** **“การกระทำ”**ของใคร**“กระทำ”**มันก็ต้องของคณันัน มันจะแบ่ง**“การกระทำ”**ที่ไม่ใช่**“การกระทำ”**ของเขา..ที่เขาไม่ได้**“ทำ”** แล้วจะแบ่ง**“การกระทำ”**นั้นไปให้..ไปเป็น**“การกระทำ”**ของอีกคนหนึ่งได้อย่างไร

ทำความเข้าใจดีๆเม่นๆคมๆลึกๆซัดๆตรงๆเถิด ว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่า **“กัมมัตสกะ”** แปลว่า **“กรรมเป็นของของตน”**นั้นจริงที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะ**“กรรมบุญ”**หรือ**“กรรมบาป”** อย่าอุตริไปแบ่ง**“บุญ”** อันเป็น**“กุศลกรรม”**ของใครที่เขาทำ ก็ต้องของคณันัน ไปให้คณันันคณันันที่เขาไม่ได้**“ทำ”**ให้มันผิดไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้ากันเลย [น่าจะแบ่งบาปด้วยนะ]

หรือแม้แต่คนที่**“ไม่เชื่อ”**ว่าตนจะต้องปฏิบัติ**“ศีล”**ก็เช่นกัน เพราะเขา**“ไม่เชื่อ”**ว่า**“กรรมเป็นของจริงของตน”**ที่ใคร**“ทำ”****ต้องเป็นจริงของคณันัน** “กรรม”ที่ทำทุก**“กรรม”**ล้วน**เป็น“ทรัพย์”**เป็น**“สมบัติ”**ของตน ใครปฏิบัติ**“ศีล”**ได้จริงก็จะเกิด**“ธรรม”**เจริญ**เป็น“สมบัติ”**ของตน เป็น**“ทรัพย์”**จริงยิ่งกว่าเงินทองลาภยศ เพราะติดตัวเราแม้ตายก็ไปด้วย

ดังนั้น คนที่ไม่ปฏิบัติ**“ศีล”**เลย ก็เพราะคณันันเป็นผู้**“ไม่เชื่อ”**ในหลักกรรมของพุทธอยู่ **“๔ ข้อ”** หรือถึงเชื่อก็เชื่อชนิดไม่อยู่ในร่องในรอยของ**“จรณะ ๑๕”** [วิชชา

ขณะสัมปັນโน" คือ ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า แล้วเอามาทรงสอน
ทรงประกาศความเป็นพุทธ] หรือเชื่อน้อยจนไม่มีน้ำหนักพอที่
ทำให้คนผู้นั้นทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเลย แม้แค่
"ศีล"อันเป็น"การประพฤติ"(จรรยา)ข้อต้นของ"จรรยา ๑๕" เขา
ก็ไม่ยอม"ทำ" เพราะเขา"ไม่ศรัทธา"หรือ"ไม่เชื่อ" อยู่ ๔ ข้อ

"๔ ข้อ"ที่ว่านั้น ได้แก่ ๑.กัม มลัทธิ(หรือกัมมศรัทธา)
๒.วิปากัลลธา ๓.กัมมัสสกตาสัทธิธา ๔.ตถาคตโพรสิสัทธิธา

๑.กัมมัลลัทธิ คือ ผู้เป็นชาวพุทธที่สัมมาทิฏฐิจริง จะ
เชื่อกรรม เชื่อกฎแห่งกรรม เชื่อว่าเมื่อทำอะไรโดยมีเจตนา
หมายความว่า มีความจงใจทำ ย่อมเป็น"กรรม" นั่นก็คือ
เมื่อ"ทำ"เสร็จ ก็เป็นอัน"เป็น"แล้ว เป็นอัน"มี"แล้ว ทันททีที่
เสร็จลง ดีหรือชั่วก็ตาม [ไม่ใช่.ไม่เกิด ไม่เป็น ไม่มี ทำแล้วก็
ผ่านไปเป็นความว่าง ไม่เป็นอันทำ ไม่เหลืออะไร]

๒.วิปากัลลธา คือ ผู้เป็นชาวพุทธที่สัมมาทิฏฐิจริง จะ
เชื่อวิบาก เชื่อผลของกรรม เชื่อว่าผลของกรรมมีจริง ทำ
แล้วจะสะสมลงเป็นผลมากขึ้น สังเคราะห์กันแล้วออกฤทธิ์
แรงตอบสนองแก่ตนได้อาศัยได้พึ่งพาเป็นทุกข์เป็นสุข(กัมม
ปฏิสถธนะ) กรรมดีมากก็สังเคราะห์กันออกฤทธิ์ให้เราได้อาศัย
ได้พึ่งเป็นสุข..เจริญเป็นสวรรค์ชั้นสูง กรรมชั่วมากก็
สังเคราะห์กันออกฤทธิ์ให้เราได้อาศัยได้พึ่งเป็นทุกข์..เสื่อม
เป็นนรกตกต่ำ กรรมอดีตกับกรรมปัจจุบันที่ทำไปก็สะสม
สังเคราะห์กันเข้าเป็นเผ่าเป็นพันธุ์(กัมมพันธุ) ขนาดนั้นทีเดียว
"กรรม"นี่แหละที่เป็นผู้บันดาลบันดาลเราจริงยิ่งกว่าพระเจ้า
นำพาส่งผลให้เราเกิดสู่ต่ำสู่สูง เจริญหรือเสื่อม รวยหรือจน
โง่หรือฉลาด(กัมมโยนิ) มีผลออกฤทธิ์ทั้งอดีตทั้งปัจจุบัน
และถึงอนาคต

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า "สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง
ผลัง วิปากโก" แปลว่า "ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่ว..มี"
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕-๒๕๗) หากใครไม่เห็นไม่เชื่อ
ไม่รู้ ว่า "ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่ว..มี" ผู้นั้นก็ยังมี
"มิจฉาทิฏฐิหรืออวิชชา" ซึ่ง"มิจฉาทิฏฐิ-อวิชชา"หมายความว่า
เห็นไม่ถูกหรือไม่เห็น เชื่อไม่ถูกหรือไม่เชื่อ รู้ไม่ถูก
หรือไม่รู้ นั่นเอง ส่วนผู้เชื่อหรือผู้รู้เห็นจริง ก็ชื่อว่า มี
"สัมมาทิฏฐิหรืออวิชชา" ซึ่ง"สัมมาทิฏฐิ-อวิชชา"ก็หมายความว่า
เห็นถูกหรือเห็นชัดเห็นจริง เชื่อถูกหรือเชื่อมั่นเชื่อจริง

รู้ถูกหรือรู้จักู้แจ้งรู้จริง

ดังนั้น ผู้ที่รู้จักู้แจ้งรู้จริงมีสัมมาทิฏฐิหรือมีอวิชชา จึง
"เชื่อ"ในกรรม "เชื่อ"ในวิบาก อย่างไม่มีวิวิจิตรลางงโยชนใดๆ

๓.กัมมัสสกตาสัทธิธา คือ ผู้เป็นชาวพุทธที่สัมมาทิฏฐิ
จริงจะเชื่อว่าการกระทำของตนย่อมเป็นของตน เป็นทรัพย์
ของตน เป็นสมบัติของตน [ไม่ใช่..ไปเอาที่คนอื่นเขาทำมาเป็นของ
ตนได้ ไม่ใช่ให้คนอื่นแบ่งมาให้ตนได้ หรือตนแบ่งไปให้คนอื่นได้]

นี่ ก็เป็นปัญหาของคุณ"ลูกพระรัตนตรัย" ข้อ ๑ ที่
ถามว่า "ชีวิตนี้"ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และได้ตอบไป
แล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธุ ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย"รูป"ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธุ ๑
ส่วน"นาม"ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธุ ๔, อวิชชา
"ชีวิตนี้"ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง"ชีวิตนี้" แต่ถาม
เดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า "ชีวิตนี้" เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์บ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก
ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น"อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ" ก็จะ
เห็นได้ว่า"ชีวิตนี้"เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ"อตุ" เกี่ยวกับ
"พีชะ"เกี่ยวกับ"จิต"และจะเกี่ยวกับ"กรรม"เกี่ยวกับ"ธรรมะ"
อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด"ความเป็น"(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแต่

ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใด ๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนนามหัตศวรรษปานใด ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เองที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”**หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จับบันดลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใด ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ทีเดียว **เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้

เจ้าตัวเองไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของ**ผู้**นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็ จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่มี**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ยาวถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อรัพพชาติ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ที่จับได้ทันที่ว่า คือ**“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพุดสู่ความเป็นอาริยะหรือสุณิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพุด ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา

ถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฏิหารีย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือน นกนมหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ดังนั้น การปฏิบัติจะต้องปฏิบัติให้**ตรงตามคำสอน** ของพระพุทธเจ้า คำว่า**“ตรงตามคำสอน”**นี้ ส่วนมาก ใครก็เถาะ หรือครูบาอาจารย์แต่ละคนเจ้าสำนักแต่ละท่าน ก็ตาม ต่างก็มั่นใจว่า **ที่ตนเข้าใจนี้แหละคือความถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้ายิ่งกว่าของคนอื่น**ทั้งนั้นแหละ ซึ่งมันเป็นวิสัยธรรมดาของคนไม่ว่าปุถุชน หรือกัลยาณชน แม้แต่อารยชน มันก็มีจุดที่สวดวิสัยกันได้ทั้งนั้น มันไป บังคับกันไม่ได้หรอก ด้วยเหตุนี้พระพุทธเจ้าจึงได้บัญญัติ หลัก**“นानาสังวาส”**ไว้ เป็นทางออกของความสวดวิสัย ดังกล่าวนี้ นั่นก็คือ เมื่อใคร**“เชื่อ”**(ศรัทธา)ว่า **ที่ตนเข้าใจอย่างนี้แหละ ถูกต้องแน่แล้ว** แม้มันจะแตกต่างกับของคนอื่นแค่ไหน อย่างไรก็ตาม ผู้นี้ก็ยังปักมั่นใน จุดยืนของตน ซึ่งคนอื่นที่แตกต่างไปจากเขา คนอื่นก็ **“เชื่อ”**ของคนอื่นว่าถูกต้องเช่นกัน เขาก็จริงใจของเขา คนอื่นก็จริงใจของคนอื่นเหมือนกัน ต่างคนต่างก็จริงใจ ต่างคนต่างมีจุดยืนของตนแน่มั่นกันคนละจุดแต่แล้ว แต่ละคนไม่มีอะไรเคลือบแฝง เป็นไปตาม**“ภูมิวิสัย”**ของแต่ละคนจริงๆ เป็นจุดสวดวิสัยแห่งสมมุติสัจจะในคน เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเป็นไปได้ และเป็นอยู่ในโลก เมื่อมันสวดวิสัยแล้วดังกล่าวนี้นี้ พระพุทธเจ้าจึงได้ทรงมี พระกรุณาธิคุณตราหลัก**“นानาสังวาส”**ไว้ให้มนุษย์ชาติ ได้ใช้เพื่อยุติความขัดแย้งอันเป็นจุดสวดวิสัยนี้

ดังนั้น เมื่อใดมีความแตกต่างกันจนขัดแย้งกัน เข้ากันไม่ได้ เพราะ**การกระทำ(กรรม)**ที่ประพฤติปฏิบัติ ก็ต่างกัน **คำอธิบายขยายความหัวข้อธรรม(อุเทศ)**ก็ไม่เหมือนกัน **“ศีล”**ก็ไม่เสมอสมานกัน

การกระทำ(กรรม)ที่ประพฤติปฏิบัติก็ต่างกัน นั้น หมายความว่า พฤติกรรมต่างๆ ไม่ว่า...กายกรรม วชิกรรม โดยเฉพาะมโนกรรม มันไม่ล่องลอยกันแล้ว มันต่างประพฤติต่างกระทำไปคนละแบบคนละอย่าง แตกต่างกันแล้วจริง ต่างก็ประพฤติให้เห็นกันอยู่ว่า ต่างคนต่างก็กระทำด้วยความมั่นใจของตนๆ แต่ต่างคนต่างทำไปคนละทาง มันขัดแย้งกันจริงแล้ว มันไม่ไปด้วยกัน มันไม่สมัคสมานกัน มันเป็นกรรมอันไม่สมัคศีลแล้ว ทั้งสองฝ่ายมันไม่เป็นเอกภาพ

หรือ **คำอธิบายขยายความหัวข้อธรรม(อุเทศ)** ก็ไม่เหมือนกัน หมายความว่า การอธิบายขยายความจาก หัวข้อธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่เหมือนกัน คำตรัสของพระพุทธเจ้าหัวข้อเดียวกันแท้ๆ แต่อธิบายขยายความ ไม่เหมือนกัน บางหัวข้ออธิบายชี้แจงไปคนทางเลย บางหัวข้อสวนทางกันคนละซีกก็เป็นได้ เป็นต้น โดยเฉพาะ หัวข้อธรรมที่สำคัญๆ เช่นคำว่า**“สัมมาสมาธิ”**พญชชนะเดียวกันแท้ๆ แต่อธิบายกันไปคนละอย่าง หรือคำว่า **“อนุสสัมปันน-อุปสัมปันน”** ก็อธิบายกันไปคนละอย่าง หรือคำว่า ผู้มี**“อุตตริมนุสสรธรรม”**ก็อธิบายว่า **อวดตัว แสดงตัวไม่ได้เลย** ไม่ว่ากรณีใดๆ ถึงกับบางท่านกล่าวว่า **ถ้าผู้ใดขึ้นแสดงตัวว่า ตนเป็นอริยะ นั้นเท่ากับผู้นั้น ไม่ใช่อริยะ** แต่อีกฝ่ายอธิบายว่า **อวดได้แสดงได้** ตามความจำเป็น ตามความเหมาะสมสมควร หากใครมีจริงและถึงคราวที่ควรจะแสดงก็จะไม่เก้อยาก(ไม่มั่งงู) จะแสดงตามภูมิตามหลักเกณฑ์แห่งวินัย ยิ่งเป็นอรหันต์แล้วยิ่งแสดงได้เต็มที่อย่างถูกต้องตรงจริง เพราะท่านจิตบริสุทธิ์แล้ว ท่านจึงแสดงได้ตามนัยสำคัญแห่งสติวินัย

แต่นั้นแหละมันก็ยังเข้าใจความหมายของวินัยและ อธิบายวินัยนี้ต่างกันไปอยู่อีกแหละ เป็นต้น

นี่คือ **“อุเทศ”**ต่างกัน

ข [มีต่อฉบับหน้า]

‘ในหลวง’ ทรัสต์ต่อคณะทูต ประเทศสเปน คนไทยทำใจตามต่างบพ.

พระบรมราโชวาท ที่พื่อท่านโพธิรักษ์ต่อบยกมือท้วมท้ว ในรายการ “วิปัสสนาข่าว” ทีวี เพื่อแผ่นดิน

พิธีกร : เริ่มต้นข่าวแรกในวันนี้ด้วยพาดหัวหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๓๐ ส.ค. เป็นคำตรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ท่านได้ตรัสว่าคนไทยทำใจไปตามต่างชาติ ทั้งที่ประเทศไทยเจริญมานานแล้ว ประเทศไทยมีภาษาไทย มีตัวอักษรไทยมาตั้งแต่สมัยที่เป็นยุคกลางของฝรั่งเศสหมายความว่า Middle Age ของคนฝรั่ง ไม่มีภาษาตัวอักษร ของเรามีภาษา มีตัวอักษร มาก่อนหลายร้อยปี

ทรงห่วงพวกลืมภาษาไทย หลายคนไปเรียนต่างประเทศแล้วพอกลับมาพูดภาษาไทยไม่เป็น แต่ว่าฝรั่งต่างประเทศมาเมืองไทยไม่นานกลับไป

พูดภาษาไทยได้... พอเพียงจะต้องทำอย่างจริงจังความสุขที่มีก็คือพอเพียงนั่นเอง คนพอเพียงก็มีความสุข เราก็มีความสุข ซึ่งได้ทรงแนะนำคณะทูตและกงสุลใหญ่ที่เข้าเฝ้าว่าเมืองไทยเจริญมานานแล้ว แต่ว่าที่เมืองไทยจะไม่เจริญเพราะว่ามีคนอย่างพวกที่ไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าเมืองไทยเจริญมานานแล้ว ชาวต่างประเทศมักเข้าใจผิด และตั้งใจเข้าใจผิด ชาวต่างประเทศไม่ได้ใจ แต่ทำใจเท่ากับว่าคนไทยทำใจไปตามเขา เมืองไทยก็เลยชาวต่างประเทศทำให้คนไทยใจจะได้เอาเปรียบได้...

เราจะวิปัสสนาข่าวนี้อย่างไรครับพื่อท่าน??

พื่อท่าน : เรื่องนี้น่าพุดนะ..อาจจะย้าให้รู้ว่า

ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาที่ทำให้คนเจริญ ทำให้สังคมเจริญ เป็นศาสนาที่ไปถึงคำที่ว่า..“อริยะ” ในภาษาบาลี และ “อารยะ”ในภาษาสันสกฤต แต่อตมาไม่ใช่ทั้งสองคำ อัตมาใช้ ..“อาริยะ” เอาสองคำนี้มาบวกกันเลย อาริยะกับอริยะ เพราะว่าการอาริยะก็เพี้ยนไปเจริญอย่างวัฒนธรรมตะวันตก ไม่ใช่ออย่างความหมายเดิม อริยะก็เพี้ยนไปแบบภาษาซีไพร ไม่ใช่ออย่างที่พระพุทธเจ้าท่านมุ่งหมาย อัตมาก็เลยไม่อยากจะใช้คำเพี้ยนๆ เหล่านี้ ก็เลยใช้คำว่าอาริยะ ความหมายเดียวกันหมดแปลว่า ประเสริฐ แปลว่าความเจริญในขั้นประเสริฐ พุดกันให้ชัดๆ แปลว่า**เจริญหรือประเสริฐในระดับเหนือสามัญ** ศาสนาพุทธอยู่ในแคว้นสุวรรณภูมินี้ มาก่อนจะมีประเทศไทยนะ ศาสนาพุทธหยั่งรากเหง้าลงในแคว้นแดนสุวรรณภูมินี้มาสองพันกว่าปี แล้ว **พระอุดตระ พระโสณะ**นำมา แล้วก็มีการศาสนาพุทธมาตั้งแต่บัดนั้นมาจนถึงบัดนี้

ศาสนาของพระพุทธเจ้าที่ว่าเจริญแล้ว เพราะว่าเป็นศาสนาที่พิสูจน์ตนเองจริงๆ เป็นศาสนาที่ยืนยันได้ว่าเป็นวิทยาศาสตร์ และเป็นศาสนาที่น่าสยัมย์ ทั้งล้าสมัย จะพุดถึงเชิงการเมือง ก็เป็นการเมืองในระดับ**ประชาธิปไตยอันเลิศ** เป็นศาสนาที่มีอิสระเสรีภาพอันเลิศ ตั้งแต่ยุคพระพุทธเจ้าเลย

พระพุทธเจ้าท่านประกาศศาสนาของท่านแล้ว ท่านปลดปล่อยเลย ปลดความเป็นทาส ยุคของท่านเมื่อสองพันห้าร้อยกว่าปีเป็นยุคทาสนะ และเป็นยุคทาสอย่างหนัก เป็นสมบูรณาญาสิทธิราชย์ที่ยังไม่รู้เรื่องสิทธิมนุษยชน ยังไม่รู้จักสิทธิ... แม้แต่สิทธิในทรัพย์สินข้าวของ ไม่รู้สิทธิเสรีภาพทางกายวาจาใจอะไรทั้งนั้น แต่เมื่อพระพุทธเจ้าท่านประกาศหลักการศาสนาของท่านเสร็จแล้วนี่ ทุกคนยอม พระเจ้าแผ่นดินแต่ละแคว้นๆ ก็ยอมเลย

ผู้ที่เข้ามาบวชในแคว้นของ ท่าน ไม่ว่าจะเคยเป็นทาสมาก่อน ก็ปลดความเป็นทาสทันที ถ้ายอมมาประพฤติตามที่พระพุทธเจ้าท่านพาเป็น

เมื่อเอาตามหลักการของพระพุทธเจ้าทุกคนยอม พระเจ้าแผ่นดินทุกแคว้นทุกองค์ยอม เพราะฉะนั้นจะเป็นคนแคว้นไหนก็แล้วแต่ เมื่อมาสู่แดนพุทธของพระพุทธเจ้าแล้ว มาบวชบิณฑบาตทุกคนได้รับอิสระเสรีภาพทันที หลุดจากความเป็นทาสทันที พระเจ้าแผ่นดินไม่กล้าที่จะไปดึงกลับ

หรือแม้แต่ในวัฒนธรรมวรรณะ ก็หลุดจากวรรณะทันที จะเป็นฉันทาล เป็นแพศย์ เป็นศูทรก็แล้วแต่ มาบวชแล้วเสมอกันหมดอย่างนี้เป็นต้น และเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ เรียกว่า **“พหุชนิตายะ พหุชนสุชายะ”** เป็นศาสนาที่ทำให้คนนั้นเกิดเมตตา ทั้ง..เมตตากายกรรม-เมตตาวาจกรรม-เมตตาโมกรรม เป็น **“โลกานุกัมปายะ”** อนุเคราะห์ที่เกื้อกูลโลกถึงขั้นที่เลยล้ำหน้า คาลมาร์กซ์ที่เขาจะให้มีสมบัติเป็นส่วนกลาง

พระพุทธเจ้านี้นอกจากให้มีสมบัติเป็นส่วนกลางแล้ว การบริโภคใช้สอยก็เป็นของกึ่งกลางด้วย ถึงขั้น **“สาธารณโภคี”** เลย สงฆ์มาบวชแล้วทุกอย่างเป็นส่วนกลาง ใช้ของส่วนกลาง *หมดตัวหมดตนไม่ยึดเป็นของตัวเองของตน ละกิเลสหมด-ความยึดเป็นตัวเป็นตน อันนี้เป็นเนื้อแท้ของศาสนาพุทธ*

แต่ทุกวันนี้ที่เอาตมาพุดไปนี่ หลายคนฟังแล้ว จะยังไม่เห็นรูปรอยความเป็นจริงอันนี้เกิดขึ้นในสังคม ทั้งๆ ที่เมืองไทยบอกว่าเป็นเมืองพุทธ และ ก็พุทธมีมานานแล้ว นั่นคือความเสื่อมของศาสนา จริงๆ แล้วศาสนาไม่เสื่อมหรอก แต่ว่าคนที่ปฏิบัติศาสนาของพระพุทธเจ้านั้น ไม่ได้เนื้อหาศาสนาของพระพุทธเจ้าจึงเรียกว่าเสื่อม พุดหัวดๆ ก็ว่า ศาสนาเสื่อม แต่แท้ที่จริงศาสนาไม่ได้เสื่อมอะไร คำสอนในพระไตรปิฎกก็ยังดียังถูกต้อง แต่คนแปลความ อธิบายความ ผิดๆ พลาดๆ เพี้ยนๆ อะไรๆ ไปบ้างแล้ว พวกนั้นนับถือเป็นการประเพณี ออกนอกกริตนอกทางศาสนาของพระพุทธเจ้า ไปหมดมันก็เลยเสื่อม **คนนั้นแหละเสื่อมจากศาสนาพระพุทธเจ้า**

ตั้งแต่เมืองไทยอาศัยอยู่ในสุวรรณภูมินี้ พอ

ตั้งเมืองไทย เมืองไทยนี่ก็มีศาสนาพุทธประจำชาติมาตั้งแต่ครั้งกระโน้น โดยไม่จำเป็นต้องไปบรรจุในรัฐธรรมนูญ..เป็นมาตั้งแต่สมัยโน้นแล้ว และแต่ก่อนนี้ เขาก็เข้าใจศาสนาพุทธดี ศาสนาพุทธก็ยังมีเนื้อหาเป็นอารียะ ไม่ใช่เป็นแค่ปลุชนหรือเป็นกัลยาณชน

“อารียะ” หมายความว่า มีผลทางการเปลี่ยนแปลงทางจิตวิญญาณ จากวิญญาณที่อยู่ในรอบของปลุชน ในรอบของกัลยาณชนที่ยังอยู่เป็นทาสเหมือนกัน ทาสลากยศสรรเสริญ ทาสโลกียสุขหรือทาสโลกียธรรม หลุดพ้นมาเป็นโลกุตระธรรม เป็นธรรมะที่อยู่เหนือลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข เหนือจริงๆ จิตอยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น ไม่ได้เป็นทาส ไม่ได้มีกิเลสตัณหาที่จะต้องยอมสยบให้แก่ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข นี่เป็นเนื้อแท้ของศาสนาพระพุทธเจ้า

เพราะงั้น..จะบอกว่า**ไทยเจริญไหม** ? ก็ “อารียะ” ไม่เจริญได้อย่างไร เป็นความจริงที่เจริญอย่างแท้จริง แล้วเมืองไทยมีเนื้อหา “อารียะ” ของพุทธศาสนามาเก่า แต่ทุกวันนี้ คนเสื่อมจากศาสนา อธิบายผิดๆ เพี้ยนๆ เสื่อมมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่เหลือแล้ว

กล่าวได้ว่าโลกุตระธรรมไม่เหลือ ขนาดโลกียะระดับกัลยาณธรรมยังเป็นไม่ได้เลย ยังไม่ค่อยจะได้เรื่องได้ราวอะไร ขนาดระดับกัลยาณธรรมซึ่งเป็นสามัญความดีความชั่ว หรือว่าเป็นเรื่องที่จะปฏิบัติให้เลิกชั่วประพฤติดี สามัญญ์ ยังไม่ได้เลย แต่ของพระพุทธเจ้าไม่แค่เลิกชั่ว-ประพฤติดี ต้องละกิเลสออกจากจิตจริงๆ และมีภูมิปัญญาที่รู้จักสังคม เป็นโลกวิทู รู้จักโลก รู้จักสังคม รู้จักมนุษยชาติ รู้จักเนื้อแท้ และรู้จักประนีประนอม รู้จักการพัฒนา รู้จักการสร้างสรร รู้จักการเชื่อมโยงเชื่อมต่อไปเป็นระดับ เบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย อย่างดีเลย

พิธีกร : ในหลวงท่านทรงหวังว่า**คนไทยเรา** ใ้ตามต่างชาติ

พ่อท่าน : นี่เพราะต่างชาติไม่ได้นับถือศาสนา

พุทธเหมือนกับคนไทย แล้วคนไทยก็ไม่เห็นคุณค่าของศาสนาพุทธ จะว่าไปแล้ว เพราะคนเสื่อมจากศาสนาพุทธ แล้วไม่มีเนื้อหาของพุทธช่วยคนไทยไว้ คนไทยเลยตกไปเป็นทาสสังคม ที่ดิ้งลงไปหาโลกธรรม ไปหาทุนนิยม ไปหาบริโภคนิยม ไปหาอะไรๆ ที่ต่างชาติเขามาหลอกว่าเจริญ

ที่ในหลวงท่านตรัสดีแล้ว จะได้ดิ้งกลับเข้ามาถูกคิดชะทีหนึ่ง จะได้มาตรวจสอบเลยว่า เมืองไทยนั้นเจริญ...ควรเจริญอย่างไร ? เจริญอย่างไร ที่จะไปเอาอย่างต่างชาติ ต่างประเทศนั้น มันไม่ไหวหรอก แย่เข้าไปทุกทีๆ แล้วเด็กๆ เล็กๆ หนุ่มๆ สาวๆ ไปกันใหญ่แล้ว มันแย่มากๆ ถ้าเพื่อว่าไม่ถึงหรือไม่พยายามเอาศาสนาเข้ามาเผยแพร่กันให้จริงๆ

เอา**เนื้อแท้-เอาความจริง-ความถูกต้องของศาสนาพุทธ**เข้ามา ให้เป็นการศึกษาในระดับชาติ พยายามที่จะสอนที่จะอบรม ตั้งแต่เด็กไปจนถึงระดับผู้บริหารประเทศเลย ต้องศึกษากันจริงๆ ไปหลงแต่ความรู้ทางด้านนอกๆ ไปหลงตามต่างประเทศ เขานิยมชมชื่นอะไรต่างๆ นานาสารพัด และก็เห็นทุกอย่างที่เห็นๆ กันอยู่ที่นี่ ไปไม่รอด

อาดมานี้ยกมือท่วมหัว ที่ในหลวงท่านตรัสปรามเรื่องนี้ขึ้นมา อาตมาว่าเท่ากับตีแสกหน้าพวกที่ชื่นชมนิยมต่างประเทศอะไรมากมาย ไม่ได้หมายความว่าไปดูถูกดูแคลนต่างประเทศเขานะ แต่ว่าวัฒนธรรมไทยก็คือไทย ที่เป็นความเหมาะสมของไทย เป็นอย่างของพุทธที่เราได้อาศัย เป็นความสุขสงบ เป็นความอบอุ่น มีน้ำใจ เป็นความสุกใสชื่นชม กันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แต่เสร็จแล้วพอมมาถึงวันนี้มันพูดไม่ออกเลย

พิธีกร : แม่แต่**ภาษาไทยในหลวงก็ทรงเตือน..?**

พ่อท่าน : นั่นแหละ แม่แต่เด็กรุ่นเล็กรุ่นหลังขนาดร้องเพลง พูดไม่เป็นภาษาคน ...ไม่เป็นภาษาไทยแล้ว ร้องเพลงอะไรกันก็ไม่ว่า แล้วก็นิยมชมชื่นกัน แล้วก็โฆษณาใช้วิธีการแบบเมืองนอกนั่นแหละ ทุกวันนี้สื่อสารมีอิทธิพลมาก เขาก็ใช้สื่อสารเป็น แล้วก็มีเงินมีทอง พร้อมจะจ้าง

สื่อสาร ปลุกเร้าเข้าไปๆ คนก็ถูกครอบงำเพราะจิตอ่อนแอ ถ้าเผื่อว่าได้ประพฤติปฏิบัติธรรมะของพระพุทธเจ้ากันอย่างแท้จริงแล้ว ชัดเกลากิเลสออกจากจิตได้จริงแล้ว จิตจะแข็งแรงอยู่ท่ามกลางสังคมโลกที่เป็นไปอย่างตะวันตก อย่างอเมริกาแบบนี้แหละ ก็จะครอบงำไม่ได้ ถ้าจิตแข็งแรงจิตที่ได้ละลดแบบพุทธนะ ขอยืนยันว่าต้องเป็นแบบพุทธ แบบพุทธคืออย่างไร?

แบบพุทธคือเรียนรู้อะไรขึ้น “ปรมาตม” (อ่านจิตใจของตนได้) เรียนรู้อย่างถูกต้องแล้ว จะต้องมีความพิศมัย มีตาใน เรียกว่า “วิชา” แล้วอ่านเข้าไปรู้อารมณ์ รู้กิเลส รู้จิต เจตสิก รูปนิพพาน จับตัวกิเลสได้ตั้งแต่ขั้นลักกายะจนกระทั่งถึงอาสวะ แล้วก็ดับลดละกิเลสได้จริง มีตาพิศมัยรู้เห็นเลยเป็นวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ฆงมาย ไม่ใช่ทำกันอย่างงมงาย คล้ำๆ คาคคเนดั้นเดากันไป หรือไปสะกดจิตเอาเหมือนอย่างกับที่เคยทำกันแล้ว เคยนิยมกันว่าศาสนาพุทธคือศาสนาที่สมาธิสะกดจิต มันไม่ใช่ ไม่ใช่ทั้ง มรรคองค์ ๘ จรณะ ๑๕ หรือว่าโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ที่เป็นหลักการปฏิบัติของพระพุทธเจ้าเลย

แต่ทุกวันนี้เอาแต่นั่งหลับตาสมาธิ เดินจงกรมอย่างก้าว อะไรอยู่อย่างนั้น แล้วก็หลงทิศหลงทางในศาสนาพุทธ นึกว่าอย่างนั้นคือทางออก ซึ่ง

หลงไปเสื่อมอย่างเดิม ไปเป็นแบบฤาษีชีไพรเก่าๆ ตื่นๆ ง่วงๆ ไม่ทำอะไร นั่งหลับตาไปนี่แหละ ทุกอย่างจะเกิดเอง สมาธิ-ปัญญาเกิดเอง ทุกอย่างจะเฉลียวฉลาดเอง อะไรเอง ต่างๆ นานา พุดไปแล้ว มันน่าเศร้าที่ของดีเสื่อมทรุดไปแล้ว แต่ก็ยังหลงอยู่ว่าสิ่งที่พาเสื่อมทรุดนั้นเป็นของพระพุทธเจ้า อันนี้น่าสังเวชใจ

บทสรุป ประเทศไทยมีศาสนาพุทธเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมมายาวนาน จึงทำให้เราได้ฉายาว่าเป็น “สยามเมืองยิ้ม” เพราะศาสนาพุทธ เป็นศาสนาของ “ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน” มีนิพพาน คือ ความเป็น “ไท” ไม่เป็นทาสของกิเลสใดๆ เป็นเป้าหมายสูงสุด เราจึงมีความเจริญทางจิตวิญญาณมานานนับพันปี

แต่น่าเสียดายในปัจจุบันที่เราไปหลงมกตามกันฝรั่งอย่างหัวปักหัวปำ จนกลายเป็นคนเหมือนทันสมัย แต่ไม่พัฒนา **ตัวเป็น “ไท” แต่ใจเป็น “ทาส”** ทั้งทาสอบายมุขนิยม ทาสทุนนิยม ทาสบริโภคนิยม ทาสหฐหรานิยม ทาสอำนาจนิยม และทาสเลือดลามกนิยม จนแทบจะลุ่มจมตาม... **Globalization (โก้..บรรลัยสี่ฉัน !)** นั่นเอง

๒

อานนท์ประดับยนต์

- จำหน่าย อะไหล่แอร์รถยนต์
- เครื่องเสียง ฟิล์มกรองแสง
- ประดับยนต์ กระจกรถยนต์

344/1 ม.5 ถ.ศรีสะเกษ-อุษัณธ์ ต.หนองครก อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ 33000
 โทร. 045-620115 โทร. 045-643243

ไป จ.อุบลฯ
 วิทยาลัยพะสิษา จ.ศรีสะเกษ
 แยกไฟแดง
 อานนท์ประดับยนต์
 ไป อ.อุษัณธ์
 ไป อ.อุบลฯ
 ถ.กันทรลักษ์

เรื่องสั้น

• เฉลิมศักดิ์ หนองงาม •

ใต้เงาแมงไม้

ตอน ๒

บุญ

ริ ถเก่งสีน้ำเงินเข้มผ่านเข้าไปในวัดแห่งนั้นอย่าง ซ้ำๆ

แม้จะเป็นวัดใหญ่ อาณาบริเวณกว้างขวาง เงามรั่มไม้สองข้างทางร่มรื่น แต่สามัญเหมือนจะ ซึมซับรับรู้ถึงความสงบเย็นที่ผ่านเข้าไปในความ รู้สึกในทันทีที่ภรรยาขับรถแล่นผ่านเข้าไป

อาจจะเป็นเพราะวันนี้ไม่ใช่วันพระก็ได้นะ

สามัญบอกตนเอง วันนี้บรรยากาศคล้ายจะ

เจียบเหงาด้วยซ้ำไป สามัญเห็นผู้คนภายในวัด เดินผ่านไปมาเพียงสองสามคนเท่านั้น น่าจะเป็น กลุ่มอุบาสิกหรือแม่ก็ญาติโยมที่เข้ามาทำบุญ ภายในวัด

ต่างจากวันพระ หรือวันสำคัญทางพุทธ ศาสนาที่เขามักจะมาพบเห็นอยู่เป็นประจำในวัด แห่งนี้ ผู้คนจะมากมายเกือบเต็มอาณาบริเวณ วัดหรือศาลาการเปรียญ แต่ละคนแต่งกายด้วย

ชุดสีขาวสุภาพสะอาดเย็นตา

“วัดเจียบมากนะ” เสียงภรรยาบ่นพิมพ์พำ
ขณะสาวพวงมาลัยผ่านไปตามทางโค้งแคบ ๆ
เพื่อตรงไปยังศาลาการเปรียญใหญ่

“เป็นปกติของที่นี่ เขาอยู่กับความสงบ แม้
จะมีคนมากก็ตาม” นั่นคือคำอธิบายของอนงค์
ญาติธรรมที่มาด้วย เธอคือเพื่อนของสามัญ
เป็นหนึ่งในหลายๆ คนที่ชักชวนให้เขามาปฏิบัติ
ธรรมที่วัดแห่งนี้

อนงค์อธิบายให้เขาได้รับรู้ว่า ที่นี้เน้นความสงบ
ความเป็นระเบียบ เหมาะที่จะมาพักผ่อนใจเป็น
อย่างยิ่ง

แต่ในช่วงเวลานี้ สามัญไม่มีจิตใจที่จะแสวง
หาความสงบอีกต่อไป

เขารู้สึกตนเองว่า ร่างกายกำลังผิดปกติ
ใจบอบช้ำสุดจะกล่าว

ภาวะความตึงเครียดเกิดขึ้นเมื่อตอนค่อนข้าง
สามัญตื่นขึ้นจากฝันร้าย ใจระส่ำ ขณะกาลเวลา
กลับเนิบช้ายืดขาดผิดปกติ เหมือนเป็นสัญญาณ
บอกเตือนให้เขานับถอยหลังสู่ภวังค์แห่งมรณะ

เขาตื่นรอกาลเวลาอย่างทรมาน อยากรจะ
ให้เขารู้มาถึงเสียเร็วๆ เขาตั้งใจไปถอนเงินที่
ธนาคารสักสองหมื่นบาท ทุ่มทำบุญใหญ่สักครั้ง
หนึ่ง เพื่อต่อความรู้สึกให้ตนเอง หรือไม่ก็ขอทำบุญ
เป็นครั้งสุดท้าย

“พื่ออยากทำบุญ สิดา” เขาเอ่ยบอกภรรยา
อย่างมุ่มม่น ขณะเธอกำลังแต่งตัวด้วยแววตา
บอบช้ำและกังวล

“จะทำอะไรตั้งสองหมื่น เงินไม่ใช่จะหาได้
ง่าย ๆ นะสามัญ” สิดาท้วงด้วยน้ำเสียงปริวิตก
ยามนั้นเธอคิดว่า เขากำลังป่วยไข้ ภาวะจิตยังไม่ปกติ

“พื่ออยากจะทำเป็นครั้งสุดท้าย” เขาบอกด้วย
น้ำเสียงราบเรียบแต่แน่น

“หมายความว่าอย่างไร” ภรรยาเห็นว่า
มองมาด้วยสีหน้าตกใจ

เขายิ้มเฉือนๆ พยายามบังคับจิตใจให้ปกติ

ทั้งที่ความมั่นใจนั้นขาดพลังในสุขภาพตนเอง
ตั้งแต่เมื่อคืน

“คนเรามันไม่แน่...ทำบุญไว้แหละดี ปุบปับ
เกิดเป็นอะไรไป จะได้มีเสบียงติดตัว” เขา
หมายถึงบุญ คนไทยเชื่อเรื่องบุญ เรื่องภพชาติ
การหมั่นทำบุญเท่านั้น คือเสบียงที่จะติดตัวไปใน
ชาติต่อไป

“อย่าพูดเป็นกลาง มันไม่ดี” เธอตำหนิ

“ผมพูดเพื่อไว้” เขาหัวเราะน้ำเสียงปร่า ๆ

“ที่จะไปทำบุญที่ไหน”

“กับหลวงพ่อ”

เธอนิ่งหน้าเป็นครั้งที่สอง นัยน์ตาบอกว่ามี
บางสิ่งติดขัดภายในใจ สิดามิงานเยอะ ต้องออก
ท้องที่ วันนี้ เธอบอกเขาเหมือนอยากจะให้เลื่อน
ออกไป

แต่ใจเขา รอไม่ได้แล้ว สามัญรู้สึก
กระวนกระวายใจตั้งแต่เมื่อคืนผ่านมา

“ไปเป็นเพื่อนพี่หน่อยนะ พี่นัดคุณอนงค์ไว้
แล้ว ไม่อยากเสียนัด”

ในที่สุด สิดาก็ยอมตามที่เขาต้องการ เธอ
ขอลางานอย่างกะทันหัน แล้วขับรถพาเขาไป
พร้อมกับอนงค์ญาติธรรมที่เขาสนิทสนมคุ้นเคย

สิดาน้ำตาไหลแทบสังเกตเห็นขณะขับรถ
ออกจากบ้าน เมื่อเขาพูดถึงการทำบุญใหญ่ที่
อยากรจะขอทำสักครั้งหนึ่งในชีวิต ก่อนทุกอย่าง
จะสายเกินไป เขาพูดถึงเงินจำนวนนับแสน ๆ
บาทที่คิดจะทุ่มให้กับการทำบุญ ทั้งที่ยามนั้น
ฐานะของเขาใช้ว่าจะมีความเป็นอยู่ดีสักเท่าไร
เขาหวังว่า บุญจะทำให้การเจ็บไข้ ทั้งกายและใจ
ทุเลาเบาบาง

ภรรยาเป็นหญิงที่อายุกำลังย่างเข้าสู่เลขสี่สิบ
ผิวขาว เรือนกายได้สัดส่วน เธอเป็นคนใจดีและ
เก็บอารมณ์ได้เป็นเยี่ยม แต่ในวันนั้น เธอกลับ
หลังน้ำตาให้กับความเครียดและอาการเจ็บไข้ใน
อารมณ์ของเขา ความไม่มั่นใจที่เขาจะดำรงชีวิต
อยู่ต่อไปได้ แม้กระทั่งขับรถ เขาก็ขับไม่ได้

รถแก่งจอดลงอย่างนุ่มนวลหน้าศาลา การเปรี้ยวหลังใหญ่ เสียงเครื่องรถเบาแทบจะ เจียบกริบ เมื่อถูกบรรยากาศภายนอกขับเน้น ผ่านเข้ามา

มันเป็นศาลาการเปรียญที่เขาเคยมาปฏิบัติ ธรรมอยู่เป็นประจำ อาณาบริเวณภายใต้หลังคา จากกว้างใหญ่ กะคะเนด้วยสายตา สามารถดู ผู้คนได้นับเป็นพัน ๆ คนอย่างแน่นอน

แต่ในวันนี้กลับเต็มไปด้วยพระภิกษุ นั่งล้อม เป็นวงๆ วงละห้าหก รูป เหลืองอร่ามไปทั้ง ศาลาพื้นซีเมนต์ น่าจะไม่ต่ำกว่าสามร้อยรูป อย่างแน่นอน ทุกรูปกำลังนั่งฉันข้าวมื้อเพลด้วย อากาศสงบสำรวม

แต่สิ่งที่เขาแทบไม่เชื่อสายตาตนเองก็คือ บรรยากาศที่เจียบกริบ แม้เข็มเพียงเล่มตกลง แทบจะได้ยิน

พระภายในวัด กำลังฉันเพล “คงต้องรอให้ หลวงพ่อฉันเสร็จเรียบร้อยก่อน ถึงจะเข้าไปทำ บุญกับท่านได้” คุณอนงค์ทำหน้าที่อธิบายอย่าง คล่องแคล่ว เธอมาวัดบ่อยกว่าสามัญ คุณเคย กับวัดมากกว่า มาวัดเกือบจะทุกวันก็ว่าได้

เป็นไปได้อย่างไร ภิกษุที่นั่งอยู่นับร้อย ๆ รูป แต่ไม่มีเสียงพูดคุยหรือเสียงกระแอมให้ได้ยินแม้ แต่ครั้งเดียว สามัญแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง

เขาคอยจนกระทั่งพระภิกษุเสร็จภัตกิจ เสียงสวดมนต์ให้พรกระหึ่มก้อง บังสะทอนถึง พลังความเจียบสงบภายในวัด ที่กระจายอยู่ทุก อนุแห่งบรรยากาศ

วันนี้ น่าจะเป็นเพราะไม่ใช่วันพระ ผู้คน ที่มาฟังพระสวดมนต์ นอกจากโยมอุปัฏฐาก ภายในวัดแล้ว ก็มีเพียงผู้ที่ตั้งใจจะมาทำบุญสอง สามคนเท่านั้น

บรรยากาศจึงเจียบเหมือนกับจะลัมผัสความ เจียบนั้นได้อย่างชัดเจน

“โยมเครียดอะไร บอกอาตมาได้ไหม”

หลวงพี่ผิวสะอาดอันเอยถามสามัญด้วยน้ำเสียง อันไพเราะะ วัยของท่านไม่น่าจะเกินสี่สิบปีอย่าง

แน่นอน เรือนกายสูงโปร่ง จีวรสีทองอร่ามที่ห่ม คลุมเรือนกาย ขับผิวให้ผ่องมากยิ่งขึ้น น้ำเสียง ท่านนุ่ม แวดตาสงบเย็นสื่อความเมตตาอยู่ในที่

นั่นคือคำถามแรกที่เอยถามเขาอย่างเป็นทางการ หลังจากการถวายเงินใส่ซองจำนวนสองหมื่นบาท ได้ผ่านมือเขาไป จำได้ว่าเขาแบ่งเงินออกเป็น สองซอง ซองหนึ่งฝากลูกศิษย์ไปถวายหลวงพ่อดังนี้ หลวงพ่อลงทำกิจนิมนต์ไม่ได้ อีกซองก็ วางลงบนพาน ถวายภิกษุตัวแทนหลวงพ่อดังนี้ ลงบึงอยู่เบื้องหน้า ท่านเป็นภิกษุอีกรูปหนึ่งที่ สำคัญรองลงมาจากหลวงพ่อ

“ผมไม่เข้าใจเหมือนกันครับหลวงพี่ อยู่ ๆ ผมก็เกิดอาการไม่สบายขึ้นอย่างกะทันหัน นอน ไม่หลับกระวนกระวาย นั่งสมาธิผมยังนั่งไม่ได้” สามัญพรั่งพรั่งคำพูดออกมาอย่างอัดอั้น เขา กำลังสับสนว่าวุ่น ไม่เข้าใจอาการที่เกิดขึ้น เขา เป็นอะไร จู่ๆ ก็เกิดอาการไม่สบายขึ้นมาอย่าง ฉับพลัน

“นั่งสมาธิไม่ได้ก็อย่าไปนั่ง....เอาไว้ให้ใจ สบายเสียก่อน แล้วค่อยนั่ง สมาธิไม่ใช่เรื่องที่จะ รีบร้อน” หลวงพี่เอยตอบด้วยรอยยิ้ม

“ทำไมผมถึงเจ็บป่วยอย่างกะทันหัน หลวงพี่ พอทราบไหม” นั่นคือคำถามที่สามัญมักจะได้ยิน ผู้คนถามไถ่กันอยู่เสมอ เมื่อพบผู้หยั่งรู้ที่ทำให้ เกิดความสบายใจ

หลวงพี่หน้าตาผ่องใส คงยิ้มละไมเต็มสีหน้า แวดตาบ่งสะท้อนความเมตตามากยิ่งขึ้น

“โยมเชื่อเรื่องกรรมไหมล่ะ” ท่านเอยถามขึ้น ลอยๆ

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“กรรมที่เคยทำมาแล้วทั้งอดีตชาติและชาติ ปัจจุบัน”

สายตาสามัญส่ออาการลังเล ไม่แน่ใจ

“ผมไม่รู้ครับ ว่าผมทำกรรมอะไรไว้บ้าง”

หลวงพี่พยักหน้าช้า ๆ สายต่ายังคงเฉียดด้วย รอยยิ้ม

“กรรม....เป็นเรื่องของการกระทำในอดีตที่

ส่งผลกระทบต่อปัจจุบัน ทำกรรมดีก็ย่อมได้รับ
ผลดีตอบแทน ทำกรรมชั่ว ความไม่สบายใจ
ความไม่ดีก็จะตามมาให้ผล โยมอาจไม่รู้ อาจไม่
คิด แต่เมื่อจิตใจของโยมละเอียดขึ้น มีสมาธิ
มากขึ้น ลักวันหนึ่งโยมจะเข้าใจ”

ถ้อยคำของภิกษุวัยกลางคนที่กล่าวขึ้นอย่าง
เนิบๆ ทำให้สามัญครุ่นคิดมากขึ้น เขาพยายาม
ทบทวนความทรงจำในอดีต มีบ้างไหมนะ สิ่ง
ที่เป็นกรรม

ที่ว่า...มีแต่ความลับสนและเคร่งเครียดใน
สมองเท่านั้น

สามัญถึงกับส่ายหน้า หน้าตาแดงก่ำ

“ผมไม่รู้ครับว่าผมถูกกรรมตามสนองหรือไม่
ผมรู้แต่ว่า ขณะนี้ผมไม่พอใจเจ้านายที่ทำงาน
มันเอาแต่ตำราผม ช่มชู้ผม ทั้งที่ผมไม่ผิด” เขา
ระเบิดคำพูดอย่างสุดกลั้น

ภิกษุถึงกับชะงัก มุ่นหัวคิ้วน้อยๆ แทบ
สังเกตไม่เห็น

“คิดมานานหรือยัง”

“เกือบหลับตาห์แล้วหลวงพี่...ผมคิดว่าผมไม่ผิด
แต่เขาก็พยายามลับไขก ด่าผมอย่างไรให้เกียรติ”

“อย่าเพิ่งโทษเจ้านาย โทษคนอื่นนั้นไม่ดี”
หลวงพี่เริ่มส่ายหน้าช้าๆ “จงมองเข้าไปในตัว
ของเรา อ่านตัวของเราให้ละเอียดที่สุด พยายาม
ปรับตัวของเราให้คิดแต่สิ่งดีงาม แล้วกรรมความ
ไม่ดี ไม่งามจะเกิดกับเราน้อยที่สุด”

มันเหมือนมีแทงเหล็กอันหนักหน่วง กระหน้า
ติลงมากลางศีรษะ

สามัญรู้สึกซาวราวไปทั้งโพรงสมอง
นัยน์ตาพร่าเลือนและทับซ้อนขึ้นมาทันที
เขาคิดว่าเขาไม่ผิด แต่คนอื่นนั้นผิด
เจ้านายนั่นละผิด....เขาไม่ผิดอย่างแน่นอน.

๒

**จำหน่ายและสั่ง
เมล็ดธัญพืชทุกชนิด
ในมูลค่าสุด
พริกไทยโรสการ์ทิม**

สนใจติดต่อที่...
๙๕/๔๓๙ ถ.บรมราชชนนี
เขตบางกอกน้อย กทม.
โทร.๐๒-๘๘๔-๙๔๘๖, ๐๘๘-๑๓๑๒-๐๒๘๙

Thailand The First GMOs Free, Organic Product, Manufacture

สินค้า OTOP 5 ดาว

๗

Xongdur ของเดอร์

- ธัญพืชไทยไร้สารพิษ
- เต็มเมล็ด • เต็มคุณค่า
- ปลอดภัย GMOs

สำนักงาน : ๒๔/๒๔ ม.๔ ถ.สามมื่นน้ำ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐
โทร. ๐-๒๙๖๗-๑๒๐๐, ๐-๒๕๒๖-๘๔๕๕ แฟกซ์.๐-๒๙๖๗-๑๓๐๒
โรงงาน : ๑๒๙ ม. ๑ ต.หนองไธ้ อ.อุทุมพร จ.สุพรรณบุรี ๗๒๑๙๐
โทร. ๐-๓๕๕๕-๑๒๒๓, แฟกซ์ ๐-๓๕๕๕-๑๓๘๔
web : www.xongdur.com, Xongdur@yahoo.com

บริษัทของเดอร์ไทย ออร์แกนิกฟู้ด จำกัด

ตอน ขาร่วง

ที่มูมริ้วบ้านทำฝิ่งคลองด้านติดกับท้องนามี ต้นไม้ต้นหนึ่งชื่อภาษามลายูว่าต้นแต้แม่^๑ ขึ้นอยู่บน คันดินที่เจ้าของเดิมพูนไว้สูงเพื่อบอกเขตสวนและ อาจจะทำเพื่อกันน้ำท่วมด้วย มันไม่เคยออกผลเลย แต่แม่ก็มักให้พี่แฉิ่งกับน้อยเก็บยอดอ่อนสีม่วงปน น้ำตาลของมันไปจิ้มน้ำซุบ^๒หรือบูดูอยู่บ่อยๆ น้อย ชอบกลิ่นและรสของมันมาก มันไม่เหมือนผักบุ้ง ที่พ่อว่ากินแล้วสายตาดำ ไม่เหมือนผักกูดที่ลวก แล้วมีเมือกลิ้นๆ ไม่เหมือนผักตบหรือผักริ้นในนา หนาน้ำที่ไปเก็บมากินสดๆ ได้ กลิ่นของยอดไม้นี้

หอมมาก ส่วนรสก็ออกซ่าและฝาดปนขมเล็กน้อย เมื่อคืนแม่ลี้ยงน้อยหลังเล่นท่ายอะไรเอ๋ยกัน จนเบื่อแล้วว่าให้ไปเก็บยอดของต้นไม้ที่ลูกของมันเมื่อเล็กๆ “พี่น้อยน้องใหญ่ นานๆ ไปพี่ใหญ่ น้องน้อย”^๓ ซึ่งน้อยทราบทันทีว่าแม่หมายถึงให้ไป เก็บยอดแต้แม่ริ้วนั่นเอง

และบ่ายวันนี้ मामาช่วยน้อยเก็บด้วย

“น้อย บะปอปอฮงแต้แม่เนิงเตาะตูเบะบูเวาะห์ แส (น้อย ทำไม้ต้นแต้แม่นี้ไม่ออกลูกล่ะ?)” मामา ถาม

๑ ผู้เขียนเจตนาใช้ตัว ข เพื่อใช้แทนเสียง g ที่ใช้กันมากในภาษามลายูภาคใต้ของไทยและในรัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย เพียง แต่ในภาษามลายูเวลาพูดจะมีความหนักเบาที่เรียกว่า intonation อยู่ด้วย ผู้ที่ชินเท่านั้นจะออกเสียงถูก ไม่เช่นนั้นเสียงจะแข็ง

๒ น้ำซุบ คือ น้ำพริก ของภาคกลาง เป็นภาษาเฉพาะถิ่นได้

๓ เป็นปริศนาคำทายสำหรับคำเฉลยว่า มะม่วงหิมพานต์ ซึ่งหมายถึงทั้งผล ไม่ใช่เฉพาะเม็ดที่รู้จักกันในภาคกลาง นั้นภาคใต้เรียก หัวครก น้อย คือ น้อย ใช้ในความหมายว่าเล็ก และใช้เรียกเด็ก ตรงกับคำว่าหนู

“กิตอ^๔เตาะทาวยูฆะมาะ ดียอเตาะมาเียงตูเบะสูกาลืออะโป๊ะ (ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน มันไม่เคยออกลูกเลยสักครั้งเดียว)” น้อยตอบ

“ปีะห์ ปอองป่าวห์^๕ตะแปอุฆะมาะห์น้อยตุ้ห์มาเียงตูเบะกอดะ (แล้ว ต้นมะม่วงที่หน้าบ้านน้อยละ เคยออกลูกบ้างไหม)?” मामุช้กต่อ

“ตูเบะสบูเต ยอ (เคยออกมาลูกหนึ่งแค่นั้นแหละ)” น้อยตอบ

“สบูเต ยอ? (แค่ลูกเดียวหรือ)?” मामุทำเสียงเหมือนไม่ค่อยเชื่อ

“สบูเตชูโงะห์ กิตอบาสิติงากะนิเฆะ मामุเตาะมาสิตูโคะซิงงลาสิ (ลูกเดียวจริงๆ ฉันแบ่งกันกินกับพี่เฆะ ตอนนั้น मामุยังไม่มาอยู่ที่นี้)” น้อยตอบตามความจริงเพราะกลัวเพื่อนจะว่าไม่แบ่งให้บ้าง

मामุรวบชายผ้าโลง^๖ปั่นเดี่ยว^๗เข้าแล้วก็ปั่นขึ้นบนต้นแต้แมเพื่อเด็ดยอดที่อยู่สูงขึ้นไป น้อยทำท่าจะปั่นตาม

“เตาะเซาะห์นาเฮะลา นาติซี้ตูบอ^๘ลา (ไม่ต้องปั่นขึ้นมาหรอก คอยตรงนั้นก็พอ)” मामุร้องห้าม เขาเป็นเด็กที่ปั่นต้นไม้และว่ายน้ำเก่งมาก น้อยเก่งกว่าเพื่อนคนนี้เพียงอย่างเดียวคือการอ่านหนังสือ मामุไม่ชอบอ่านแต่ชอบฟัง

ระหว่างที่คอย मामุเก็บยอดแต้แมอยู่นั้น น้อยมองไปรอบๆ ท้องนาที่เปลวแดดระยิบระยับจนถึงชายป่ายาง มันเป็นภาพเดิมที่เธอเห็นอยู่ทุกวี่ทุกวันแต่ไม่เคยเบื่อ มองรอบแล้วจึงมองกลับเข้ามาใกล้จนถึงโคนต้นไม้ที่เธอยืนถือยอดอ่อน

หอมๆ ของมันอยู่จึงได้เห็นที่ลำต้นของมันมีรูอยู่หลายรู แต่ละรูมีของเหลวสีน้ำตาลใสไหลเป็นชั้นเยิ้มออกมาเหมือนยางเหนียว แล้วยังมีอะไรบางอย่างดูเป็นผงสกปรกปนออกมาด้วย เธอไม่ได้สังเกตมาก่อน รู้สึกว่าไฉ่ยางเหนียวนี้เองที่ทำให้ต้นแต้แมไม่สมบูรณ์

मामุกระโดดตุ้บลงมาพร้อมด้วยผ้าขาวม้าพาดอยู่บนไหล่ ตรงชายผ้าขาวม้าทั้งสองชายนั้น मामุได้ขมวดเป็นถุงข้างละถุง มียอดแต้แมอยู่ในถุงชายผ้าเต็มอย่างหลวมๆ การขมวดชายผ้าขาวม้าเป็นถุงใสของนั้นไม่ใช่ของแปลกเลย เด็กๆ ที่แวงทำกันเป็นทุกคนเพราะทำงานที่สุด แค่พับผ้าจากชายเข้ามาแล้วจับที่มุมทั้งสองไปผูกกันไว้ข้างหลังอีกด้านหนึ่งเท่านั้นก็ได้ถุงแล้ว จะใส่อะไรที่เป็นของแห้งลงไปก็ได้ ทำถุงชายผ้าอย่างนั้นจะได้ไม่ต้องถือของให้ยุ่งยาก จะพาดผ้าขาวม้าข้ามไหล่ให้ถุงชายผ้าอยู่ข้างหน้าถุงหนึ่งข้างหลังถุงหนึ่งก็ได้ หรือจะพาดข้ามต้นคอให้มาห้อยอยู่ข้างหน้าทั้งสองถุงก็สุดแท้แต่ต้องการ และที่ตอนนี้ मामุทำเป็นถุงหลวมๆ ก็เพื่อไม่ให้อยอดแต้แมกระทบกัน มันจะได้ไม่หักและไม่ซ้ำของอย่างนี้พวกเราเด็กแวงรู้จักตัวเอง ไม่ต้องให้ผู้ใหญ่สอนก็เข้าใจเพราะเห็นชาวบ้านผู้ชายทำกันทั้งนั้น พ่อว่าเป็นประโยชน์อีกอย่างหนึ่งของผ้าขาวม้าที่เรียกเป็นภาษามลายูว่ากายยบาเซาะห์ แปลว่าผ้าอาบน้ำ

“ मामุ ไอจูกิละห์ พอองดียวยาตีอะปอเตาะทาวว (मामุ ดูนั่นสิ ต้นมันเป็นอะไรก็ไม่รู้)” น้อยบอกเพื่อน मामุเข้าไปดูใกล้ๆ แล้วก็หันหน้า พูดว่า

๔ ภาษามลายูเป็นภาษาที่คำมีความหมายอ่อนไหวมากเช่นเดียวกับภาษาไทยที่ศัพท์เดี๋ยวมี่ใช้กันหลายคำด้วยความหมายต่างระดับและความหมาย เช่น ฉัน มีทั้ง อะมอ ที่ล้อมตน กิตอ ที่แสดงได้ทั้งความสนิทสนมและยกตน ชายอ(ชายา) แสดงถึงความสูงกว่าและค่อนข้างหยิ่งถือตัว หรือ อะกู ที่ค่อนข้างหยาบเหมือน กู ในภาษาไทย และอาจเป็นคำธรรมดาในบางพื้นที่

๕ ผู้เขียนตั้งใจเขียนด้วยอักษรไทยให้ตรงกับการออกเสียงจริงในภาษามลายู หากแยกเสียงจะเป็น ปาโอะะห์ ซึ่งไม่ใช่เสียงที่ออกจริงเช่นเดียวกับ น้ำ แทนที่จะเขียนแยกเป็น อาเฮ ผู้เขียนเลือกสะกดเป็น อัยย ซึ่งใกล้เคียงจริงมากกว่า

๖ ปั่นเดี่ยว คือการรวบชายผ้ามุ่งมาไว้ข้างหน้าแล้ววัดวัดชายผ่านระหว่างขาทั้งสองข้างไปเหน็บไว้กับผ้ามุ่งที่สะเอวเพื่อทำเป็น เตี่ยวหรือกางเกงเพื่อความทะมัดตะแมง ภาษากลางมักใช้ว่า ชัดเขมรปั่นเดี่ยว แต่ภาคใต้ใช้ว่า ปั่นเดี่ยว อย่างเดียว อีกไม่นานคำนี้อาจหมดไปจึงต้องบันทึกไว้

๗ บอ เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของคำยืมในภาษามลายูพื้นถิ่นที่ยืมจากภาษาไทย คือ พอ

“นาดี ก็ตอบตาญอแซมมาแลนิง น้อยปง ตาญอ เจ๊ะแหมเตะเต๊ะห์ (เดี่ยว ฉันท่อยถามตาคีนนี้ น้อย ก็ลองถามพอด้วยนะ)” แล้วมามุกก็ถามน้อยต่อ เป็นภาษาไทยสำเนียงมลายูว่า “คนไทยเรียก บูเวาะห์แต่แหมว่าไงละ น้อยรู้ไหม ฉันทเห็นคนไทยที่ แวง้เรียกว่า ลูกแต่แหม“นั่นภาษามลายูนะ”

“อ้อ ที่ว่าลูกแต่แหมนั่น คนไทยเขาเรียกตาม ภาษามลายูจริงด้วยซี บูเวาะห์ก็แปลว่า ลูก ไง เธอก็รู้นี่ คนไทยเขาเรียกบูเวาะห์แต่แหมว่า **ลูก ยาร่วง**”

“ลูกยาร่วงหรือ?” มามุกถามย้ำ น้ำเสียงแปลก ใจ “ทำไมเรียกว่า ลูกยาร่วง ละ ยายอยู่ตรงไหน อยู่ ข้างบนยอดมันหรือ มันถึงได้ร่วงลงมา ฉันทไม่เคย เห็นยาร่วงลงมาลั๊กที่ น้อยเคยเห็นหรือเปล่า?”

น้อยงง ตอบเพื่อนไม่ได้ จริงด้วยซี ทำไม ถึงเรียกผลไม้ชนิดนี้ว่า ลูกยาร่วง นะ เธอไม่เคย คิดเรื่องนี้เลยเพราะนอกจากเคยเห็นที่แม่ค้าเอา มาขายที่ตลาดแล้วก็ไม่มีต้นแต่แหมทางท่าฝั่ง คลองนี้ที่ไหนนอกจากที่รั้วบ้านของเธอเองและ เธอก็เรียกลูกยาร่วงหรือไม้ก็ลูกแต่แหมมาจนชิน แล้ว ในที่สุดน้อยจึงตอบมามุกว่า

“ฉันทก็ว่าไม่เห็นมียายอยู่ตรงไหนเหมือนกันที่ว่า มันร่วงลงมา ไร่ฉันทถามพอกับแม่ให้นะ พรงนี้ จะบอกมามุก แต่ตอนนี้เรามาแบ่งยอดแต่แหมกันดีกว่า คนละครึ่ง เธอเอาไปฝากโต๊ะด้วยจะได้กิน กับบูดู”

หลังจากทำการบ้านและอ่านหนังสือที่พ่อ กะให้คีนนั้นเสร็จแล้ว น้อยจึงเล่าเรื่องที่เห็นต้น แต่แหมเป็นอย่งนั้นให้ทุกคนฟัง พี่แหมะก็ยืนยันว่า ได้สังเกตเหมือนกัน แต่ทั้งพ่อและแม่ไม่รู้ว่าจะ ต้องทำอย่างไรกับมัน

“พ่อเคยอ่านพบในหนังสือกสิกร เขาว่าข้างใน มันเป็นหนอน มันกินเนื้อต้นไม้เป็นอาหาร ที่น้อย ว่ามีอะไรเป็นผงสกปรกนั้นเป็นขี้หนอน ส่วนที่เห็น

เป็นเหมือนชันไหลออกมา น่าจะเป็นยางต้นไม้ กระมัง พ่อก็ไม่รู้ว่าต้องทำอะไร ทางกรเขา ก็ต้องแนะนำว่าให้ใช้สารอะไรอีกนั่นแหละ น้อย ลองคอยฟังแซของมามุกเขาบอกพรงนี้ซี วิธีของ ชาวบ้านมีอะไรดีๆ อยู่เสมอแหละ” พ่อแนะนำ

“ฉันทเคยได้ยินคนแก่ที่สงขลาเขาว่าอย่างนั้น เรียกว่าเป็นสังเวียนหรืออะไรนี่แหละไม่รู้เหมือนกัน แต่เคยเห็นมันเป็นที่ต้นมะม่วง เรียก มวน หรือ ครม หรือเปล่าพ่อ?” แม่ซึ่งไม่ถนัดเรื่องต้นไม้ใบ หญ้าเหมือนพ่อแสดงความคิดเห็นบ้าง แต่พ่อ แย้งว่า

“สังเวียน ก็ที่เขาชกมวยชนไก่ซีแม่ มวน อาจ จะเป็นได้ คือเป็นหนอน แต่ ครม ที่แม่ว่านะ ไม่ใช่แน่ มันมันเป็นตัวเล็กๆเกาะอยู่ตามต้นไม้ และลูกไม้ ที่ดอกไม้มันก็เป็น”

“แหมะก็เคยเห็นที่แม่ว่า มันเป็นสีขาวจี้วะเลย” พี่แหมะเสริมแม่ น้อยกำลังจะตอบอยู่ว่าเคยเห็น เหมือนกันแต่พี่แหมะพูดเสียก่อน

“ครมหรือพรมนั้นเป็นภาษาทางปักชำได้ ภาษา กลางเขาเรียกว่าเพ็ลย บางที่มันก็ทำลายข้าวหมด อย่งนั้นมักเป็นเพ็ลยสีน้ำตาล ที่แหมะเห็นเป็นสีขาว นั้นเขาเรียกว่า เพ็ลยแป้ง พวกนั้นแค่น้ำมัน กัดก็จัดการได้แล้ว แต่ในต้นไม้นี้พ่อไม่รู้ว่าจะ เรา ควรทำอะไรดี คงต้องปล่อยให้ต้นมันตายเสีย ละมั้ง น่าเสียดาย แต่ไม่แน่ แซมามุกอาจจะรู้ก็ได้”

“แม่คะ เมื่อคีนที่แม่ทายน้อยว่า อะไร่อย่ ตอนเล็กๆ พี่นุ้ยน้องใหญ่ นานๆ ไปพี่ใหญ่่น้องนุ้ย นั้นน้อยรู้คำตอบก่อนแล้ว แต่น้อยไม่ได้ทายมามุก ถ้าน้อยทาย แล้วมามุกยอมเพราะเขาตอบไม่ได้ น้อยบอกคำตอบเขาได้ แต่น้อยบอกว่าอะไรใหญ่ อะไรนุ้ยไม่ได้คะ ยังไงคะแม่” น้อยขอคำอธิบาย จากแม่

“แหมะบอกน้อยถูกคะแม่ ก็โหม่งหัวครกโง่น้อย ถูกโหมคะแม่” พี่แหมะพูด

“ถูกแล้วแหมะที่เขาทายนั้นคือโหม่งหัวครกแล้ว

๔ จากเชิงอรรถที่ ๑ คนไทยทางตอนใต้สุดมักเรียกมะม่วงทิมพานต์ว่า แต่แหม ที่ยืมจากภาษามลายู ที่นำสังเกตคือจะออกเสียงตัว ร ชัดเจนแบบไทย และจะใส่เสียงวรรณยุกต์ให้ด้วย

แหม่ว่าจริงไหมล่ะที่เขาผูกคำทายนะ”

“จริงค่ะแม่ ก็ตอนลูกยาร่วงมันยังอ่อนอยู่ เม็ดมันคือน้องที่อยู่ข้างใต้จะใหญ่กว่าที่มันที่ติดอยู่ข้างบน พอนานๆ เข้า ลูกมันที่เคยเป็นที่เล็กนิดเดียวอยู่ข้างบนจะใหญ่ขึ้นๆ แต่เม็ดที่เป็นน้องยังเท่าเดิม แค่เป็นสีดำเท่านั้นเอง” พี่แหมะอธิบายน้อยอย่างชัดเจน

“แล้วทำไมถึงไม่เรียกว่าเป็นลูกเป็นเม็ดล่ะทำไมถึงเรียกว่า โหม่งหัวครก ละ?” น้อยซัก

“ก็เขาเรียกอย่างนั้นนี่ เราก้เรียกอย่างนั้นตามมันนะซี” พี่แหมะตอบเอาง่ายๆ เช่นเคย

“ไม่มีใครเคยเขียนบอกไว้” พ่อพูด “แต่พ่อเคยอ่านที่พระยาอนุมานท่านว่าคำทุกคำในทุกภาษาจะมาจากลักษณะที่คนเห็น คนได้ยินเสียงหรือคนคิดขึ้น พ่อว่า โหม่ง เป็นคำที่คนปักชั้วได้ใช้เรียกอะไรก็ได้ที่มีลักษณะเป็นปุ่มห้อยลงมา ซึ่งสำหรับลูกมะม่วงหิมพานต์ก็คือเม็ดของมันที่ห้อยเป็นปุ่มอยู่ข้างนอกผล ส่วน หัวครก นั้นพ่อว่าไม่มีปัญหา เจ้าลูกมะม่วงหิมพานต์นี่ ตรงส่วนลูกมันนะ ไม่ใช่เม็ด รูปร่างมันเหมือนครกที่คว่ำลงจริงๆ ด้วย มองยังงี้ก็เหมือน แม่ว่าไหมเล่า?”

แม่พยักหน้าเห็นด้วย น้อยเสริมพ่อว่า

“น้อยว่าพอเอาโหม่งมาต่อเข้าตรงหัวของครกคว่ำอย่างที่พ่อว่าก็เลยเป็น โหม่งหัวครก เลยจริงด้วยค่ะพ่อ” น้อยเห็นด้วยกับพ่อ แต่พอนึกถึงที่สัญญากับมามู่ว่าจะถามพ่อให้ขึ้นมาได้จึงรีบถามว่า “มามูเขาถามน้อยว่า บนต้นแต่แม่ไม่เห็นมียาอะไรสักหน่อย ทำไมถึงว่า ยาร่วง ลงมาละคะ?”

“ตัวเองกับมามูนี่เที่ยวถามอะไรก็ไม่รู้ ตะกี้ก็โหม่งหัวครก แล้วนี่มา ยาร่วง อีก ก็เขาเรียกกันอย่างนั้นนี่นา” พี่แหมะต่อว่าอย่างรำคาญน้องที่ช่างซัก

“น้อยก็ไม่เคยคิดหรอก มามูเขาเพิ่งหัดพูดไทย เขาก็อยากรู้ซี พ่อรู้แล้วเขาก็จะจำได้ไง วันก่อนตอนไปที่คลองท่าบ้านน้ำกิม ตรงใต้ต้นทุเรียนนะ น้อยบอกเขาว่าดอกไม้สวยๆ ที่ห้อยอยู่ตามกิ่งทุเรียนนะ คนไทยเรียกว่า กล้วยไม้ มามูเขารู้จักทั้งคำว่า กล้วย แล้วก็คำว่า ไม้ ด้วย

เขาว่าไม่เห็นมันเหมือนปีแซกกาย(กล้วย-ไม้)ตรงไหน น้อยก็ไม่รู้จะตอบเขาอย่างไร ถ้าเป็นพี่แหมะจะตอบมามูได้ไหมล่ะ น้อยก็ไม่รู้ว่าทำไมยามันถึงร่วง น้อยก็ต้องถามซี” น้อยเล่าเหตุผลของตัวเองให้ทุกคนฟัง

พี่แหมะนิ่งเพราะตอบไม่ได้ พ่อกับแม่ทำท่าทำคิด แม่เปรยขึ้นก่อนว่า

“ฉันก็ไม่เคยคิด แค่เรียกตามๆเขาอย่างพี่แหมะว่า คนคิดคำ คนผูกคำมาทายเด็กนี่ก็ช่างเก่งเสียจริง นี้น้อยมาถามเรื่องลูกยาร่วงว่าทำไมยามันถึงร่วง ทำให้ฉันคิดถึงที่คนสงขลาเขาเรียกของว่า ยาโน่น ยานี่ขึ้นมาบ้างแล้วซี”

“แล้วมี ยา อะไรมังละแม่ ฉันนะนึกถึงพระยาอนุมานๆ จำไม่ได้ว่าท่านจะเคยพูดเรื่องนี้มังหรือเปล่า น่าจะเป็นภาษาโบราณของคนปักชั้วได้เสียมากกว่า ท่านเป็นคนกรุงเทพฯคงไม่ทราบหรอก แม่นึกอะไรออกหรือ ถ้านึกออกก็อาจจะเอามาไขเรื่องยาร่วงนี่ก็ได้”

“ที่ฉันนึกได้ก็-” แม่พูดลากเสียงยาวๆ อย่างกำลังคิดไปด้วย “ก็ ยาหนม ไข่พ่อ เหมือนน้อยว่าจริงๆ ด้วย ไม่เห็นมียาอยู่ในขนมนี้สักหน่อย ทำไมเรียกยาหนมก็ไม่รู้”

“มีอีกไหมแม่ ลองคิดต่ออีกหน่อยซี” พ่อขอร้องอย่างเร่งเร้า แม่เองก็คงนึกสนุกด้วยเหมือนกันจึงทำท่าคิดต่อ แล้วที่สุดแม่ก็คิดได้

“อ้อ นึกออกแล้ว กล้วยนางยา ไข่พ่อ พอนึกออกอย่างหนึ่งก็เลยนึกอย่างอื่นออกด้วย ลูกเขียยาเหวย นี่ก็ ยา เหมือนกัน แค่นั้นแหละพ่ออาจจะยังมีอีกแต่ฉันนึกไม่ออกแล้ว ที่นึกได้นี้ก็ของกินทั้งนั้น อ้อ มีอีก แต่ไม่ใช่ของกิน ที่นี้เป็นคน ที่ชาวสงขลาเขาชอบพูดว่าครึ่งโน้นครึ่งนี้ ครึ่งไหนฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เขาวาครึ่ง ยาโน่น ยานี่ หลายยาอยู่”

“ยา อะไรมังละแม่ เอาที่แม่เคยว่าตาม หรือเคยได้ยินคนเฒ่าคนแก่เขาวาว่ากันก็ได้” พ่อรุกแม่อีก พี่แหมะกับน้อยนั่งนิ่งมานานเพราะไม่เคยรู้จักอะไรสักอย่างที่พ่อกับแม่พูดถึง จนพี่แหมะเริ่มหาวน้อยเองก็เริ่มตาปริ้อจนแม่พูดต่อจึงเกิดอยากรู้

ขึ้นมา

“ก็ที่บ้านสงขลาที่นอมอยู่นะ เคยเป็นโรงตีเหล็กใหญ่ของเมือง เวลาใครถามว่าตีเหล็กมาแต่ครั้งไหน คนแก่คนเฒ่าก็จะว่า ตั้งแต่ครั้งยาตากโน่นแล้วถ้าคนแก่เล่านิทานแปลกๆอย่างเรื่องสมบัติใต้หินหัวนายแรงที่เก้าเล้ง หรือสมบัติที่เขาอุปซ้าง เขาก็จะขึ้นต้นว่า ครั้งยาศรียรรมาโคก ทุกทีไป”

น้อยขยับเข้าไปใกล้แม่ พ่อแม่เว้นจังหวะก็ละกิดขาแม่เบาๆ แต่แม่รู้ทันพูดตักคอเสียก่อนว่า

“ให้เล่านิทานอีกแล้วซี รายนี้ เอาไว้วันหลัง พ่อเขากำลังให้แม่คิดเรื่อง ยา ยา อยู่ อ้อ ยังมีอีกสองคนนะพ่อที่เขาพูดถึงกัน ยาปากแดง คนหนึ่งละ คนนี้เขาว่าเป็นพระยาเมืองหลันตัน หรือไม่อีกยาหนึ่งที่เขาชอบเอามาเล่าว่าปากท่านเป็นลิทธิเป็นชัย พูดอะไรแข่งอะไรก็เป็นอย่างนั้นหมด เขาเรียกว่า ยาร่วง อ้าว ยาร่วง แล้วสิพ่อ แล้วลูกยาร่วงล่ะ?”

“เหมือนกันเลยแม่ ยาร่วงแข่งได้ นี่ก็ลูกยาร่วง ต้องเป็นยาร่วงเดียวกันแน่” พ่อพูด

“แล้วยาหนม นั้นอะไรล่ะแม่?” น้อยพูดบ้าง รู้สึกตื่นเต้นไม่แพ้พ่อที่ในที่สุดก็ได้ข้อสรุป

“ยาหนมหรือ ก็ที่น้อยเรียกตามคนที่แว้งว่า ต่อต่อ ไง” แม่ตอบน้อย

“อ้อที่แม่ค้ากวนขายในตลาดทุกวันเลย อร่อยดี แต่แม่จะได้ยื่นน้ำเหลียนเรียกว่า ต่อต่อ” พี่แอมะอุตส่าห์พูดบ้างทั้งที่สะลึมสะลือเต็มทนแล้ว

“นั่นแหละคนสงขลาเขาเรียก ยาหนม แต่เขาจะกวนกันเวลาทำบุญปีใหม่เท่านั้น นอกจากพวกทางบก^๙ ถึงจะกวนมาขายทุกวัน แต่พวกเขาก็ไม่ได้เรียกยาหนมอีกแหละ เขาเรียก กันแม่^{๑๐} ไม่รู้ว่าแปลว่าอะไร ภาษาไทยก็ไม่ใช้ ภาษาแขกก็ไม่ใช้ มาจากไหนไม่รู้” แม่พูดก่อนที่พ่อจะสรุปว่า

“ยังคิดยิ่งสนุก จริงอย่างที่พระยาอนุমানว่า คำที่แต่ละถิ่นแต่ละที่เรียกของอย่างเดียวกันต่างกันออกไปจะสามารถบอกประวัติศาสตร์ได้ นี่ถ้า मामูไม่ได้อยากรู้ว่าทำไมยาถึงร่วงแล้วกลายมาเป็นชื่อมะม่วงหิมพานต์เราก็คงไม่ได้คิดเรื่องนี้ ฉันทึ่งชอบอ่านหนังสือของท่านเจ้าคุณมากทุกเรื่อง อ่านแล้วได้ความคิด” พ่อพูดอย่างพอกพอกใจเป็นอย่างยิ่ง

“แล้วทำไมพ่อเรียกยาร่วงว่า มะม่วงหิมพานต์คะ?” น้อยถามหลังจากสังเกตว่าพ่อเรียกแบบนั้นมาหลายที

“อ้อ พ่อเรียกตามที่ทางกรุงเทพฯ เขาเรียกกันนะลูก ในหนังสือเรียก มะม่วงหิมพานต์ ทั้งนั้น ถ้าไปเรียกว่า ลูกแตแหร หรือ ยาร่วง หรือ เรียกแบบที่ทางนครฯหรือสุราษฎร์ฯ เรียกกันว่า เล็ดล่อ^{๑๑} หรือทางภูเก็ต เรียก กาหยู^{๑๒} คนกรุงเทพฯ จะไม่เข้าใจ พ่อว่าทุกคำที่เรียกถึงจะต่างกันก็ล้วนมีความหมายทั้งนั้น” พ่อพูด

“แล้วที่ทางกรุงเทพฯ เขาเรียกละพ่อ ไหนพ่อเคยบอกว่าทางภาคอื่นไม่มีต้นยาร่วง” แม่ถาม

“ที่ทางภาคกลางเรียกก็ไม่ใช้ไม่บอกอะไรแก่เรานะแม่ เขาเรียกมะม่วงหิมพานต์ก็แสดงว่าเขาเห็นว่าเป็นผลไม้ที่แปลก ที่ไหนก็ไม่มีผลไม้ที่เม็ดออกมาอยู่ข้างนอก แล้วถ้าเป็นของแปลกมากๆ เขาก็ว่ามีแต่ในป่าหิมพานต์เท่านั้น แล้วมันก็ห้อยเหมือนมะม่วง เวลาสุกลีก็เหมือนมะม่วงแต่รสไม่เหมือนกัน ก็เลยเรียกมันให้สมกับความแปลกว่ามะม่วงหิมพานต์เสียเลย แล้วคินนี้ถ้าแม่ไม่เล่าเรื่องที่ว่าคนสงขลาเขาเล่าเป็นตำนานว่า ยาร่วงนั้นมีวาจาลิทธิ พ่อก็คงนึกโยงกับลูก ยาร่วงไม่ได้ นี่พ่อก็พูดแบบคนกรุงเทพฯ อีกแล้ว วาจาลิทธิ แม้ว่าคนสงขลาเขาว่า ปากเป็นลิทธิ

^๙ คนในตัวเมืองสงขลาจะเรียกชาวบ้านที่อยู่อีกฝั่งของทะเลสาบสงขลาว่า ชาวบก

^{๑๐} คำ กันแม่ นี้แปลกมากที่บางท้องถิ่นใช้เรียก กะละแม แม้แต่ในบางอำเภอของจังหวัดสงขลาที่ส่วนใหญ่เรียก ยาหนม ผู้เขียนเชื่อว่ามาจาก caramel ในภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นน้ำตาลเคี้ยวจนไหม้ดำ ไม่น่าจะทางภาคใต้จะยืมต่อจากภาคกลางหรือรับตรงมาจากทางไหนแน่เพราะภาษามลายูก็เรียกว่า ต่อต่อ ซึ่งถูกภาษาเจ๊ะเหิมไปเป็น ต่อต่อ

^{๑๑} จากนครศรีธรรมราชขึ้นมาจะเรียกมะม่วงหิมพานต์ว่า เล็ดล่อ เล็ด คือ เมล็ด ล่อ คือ โผล่ ส่วนทางฝั่งอันดามันจะเรียกว่า กาหยู ซึ่งเชื่อว่าทางอังกฤษได้ยืมไปเป็น cashew แต่เดิมไทยดำนนั้นจะยืมมาจากอินเดียหรือไม่ทราบ

๑๒ ดู ๑๐

เป็นชัย ไซ้ใหม่” พ่อพูด

“เอ๊ะยังงีงพ่อ เกี่ยวกับลูกยาร่วงได้ยังงีงกัน?”
แม่ยิงสงสัย

“ก็ที่แม่เรียก ยานหม กลัยนางยา ลูกเขียยา
เหวย ก็ลั่นแต่มีคำว่าย่า ทั้งนั้น พ่อก็แค่คิดหา
คำอะไรเติมเข้าไปข้างหน้าเท่านั้นเองเพราะภาษา
ปักษ์ใต้จะตัดเสียง อะ ออกเสียเกือบทุกคำ สาม
คำที่ว่าถ้าเติมคำแบบภาษากลางแม่ว่าน่าจะเป็น
คำอะไรดี?” พ่อถาม

พี่แหมะหลับไปแล้ว แม่กับน้อยพยายามนึก
แต่นึกไม่ออก ได้แต่ลั่นหัว พ่อจึงอธิบายว่า

“ก็เห็นจะเป็น กระจายนม กลัยนางพระยา
มะเขือพระยาเสวย แสดงว่าทั้งสามอย่างนั้นคน
สงขลาถือว่าเป็นของดี ของสำหรับพระยามหา
กษัตริย์ ซึ่งพ่อก็ว่าอร่อยจริงๆ ด้วย ส่วนลูกยา
ร่วงก็คงหมายถึงผลไม้ของพระยาร่วงผู้มีวาจาสิทธิ์
อาจจะเคยถูกพระยาร่วงสาปให้เม้มออกมาอยู่
ข้างนอกเหมือนต๋านานเรื่องที่พระร่วงเสวยปลา
เสร็จโยนก้างลงน้ำแล้วสั่งให้ก้างนั้นว่ายน้ำไป ก้าง
ก็ว่ายน้ำได้ เรียกว่าปลาพระร่วงงีง ลูกยาร่วงก็คง
เหมือนกัน นี่พ่อเดาเอาเองเพราะไม่เคยได้ยิน
หรือได้อ่านจากที่ไหน สนุกดีไหมน้อย? อ้าว แม่
หลับไปแล้ว ไปนอนได้แล้วลูก พรุ่งนี้ค่อยเล่าให้
مامุฟัง” พ่อพูด น้อยรู้สึกชอบเรื่องพระยาร่วงที่
สาปอะไรก็เป็นอย่างนั้นมากจึงถามพ่อต่อว่า

“แล้วพระร่วงมีจริงไหมคะพ่อ ปลาที่พ่อว่ามี
เหลือแต่ก้างแล้วกลับว่ายน้ำได้ล่ะคะพ่อ มีจริง
ไหมคะ? น้อยอยากเห็นจิงปลาพระร่วงนี่”

“พระร่วงมีจริงสิลูก เป็นพระมหากษัตริย์ของ
เราสมัยสุโขทัย อีกหน้อยน้อยก็ได้เรียนแล้ว
ปลาพระร่วงพ่อเคยเห็นแต่ในรูป ตัวเล็กแล้วก็ใส
เหมือนไม่มีเนื้อหนัง เห็นก้างมันได้ตลอดตัวทีเดียว
ไปนอนได้แล้ว” พ่อตอบ

“อีกนิดเดียวคะพ่อ น้อยอยากรู้ว่าพ่อว่าพระ
ร่วงสาปมันจริงหรือเปล่านั้น?” น้อยซัก

“พ่อว่าของมีอยู่แล้วในธรรมชาติ แต่เพราะ

ลักษณะมันแปลก ไม่มีใครตอบได้ว่าทำไมมันถึง
เป็นอย่างนั้น เขาก็เลยผูกเป็นนิทานเสียเลย
สนุกดีไหมเล่าทั้งเรื่องปลาพระร่วงและเรื่องลูก
ยาร่วง? จบแล้ว ไปนอนเสียทีไป”

“น้อยว่าสนุกมาก และเราก็คือคนที่ม่ลูกไม้ของ
พระยาร่วงอยู่ในบ้านด้วย” น้อยตอบก่อนปิดปาก
หวาพลางสะกิดพี่แหมะให้ลุกขึ้นไปล้างเท้าเข้านอน

ป่ายวันต่อมา น้อยกับ मामุรีบเดินกลับจาก
โรงเรียน พ่อถึงบ้านต่างคนต่างเปลี่ยนเสื้อผ้าที่
บ้านของตนแล้วกลับมาซุบซิบกันได้ฤๅนบ้านก่อน
พากันหายเข้าไปหลังบ้าน

พ่อกับแม่ซึ่งนั่งอยู่ที่หน้าร้านมองตากัน แม่
พูดขึ้นว่า “น่ากลัวจะนัดกันทำอะไรสักอย่าง”

สักครูน้อยกับ मामุก็ออกมาหน้าร้าน ในมือมี
กะลาคนละใบ ตรงเข้าไปด้านที่แม่นั่ง น้อยบู้บู้
ให้ मामุพูดก่อน

“แม่ะ มีเตาะตีบาภา”^{๑๓} ซึ่กิบูและห์ก่อ (แม่ครับ
ขอยาเส้นหน้อยได้ไหมครับ?)” मामุเอ่ยปากขอ

“น้อยก็ขอสบู่ซักผ้าด้วยได้ไหมคะ?” น้อยพูด
ต่อ मामุ

“มีเตาะสิบู่หะอะปอ (จะขอเอาไปทำอะไร?)”
แม่ถามพลางหันไปมองพ่อ พ่อลุกจากโต๊ะทำงาน
มาหาเด็กๆ ถามอย่างใจดีว่า

“จะทดลองอะไรกันอีกหรือไง?”

“อะมอดิงน้อยเนาะบู่หะอะบู่ปอฮองแตแหม
เง๊ะ แซมอยยะอะมอ (ผมกับน้อยจะทำยาให้ตัน
ยาร่วงครับพ่อ ตาบอกผมมา)” मामุบอกพ่ออย่าง
นอบน้อม

เมื่อได้รับอนุญาตจากพ่อและแม่แล้ว मामุ
กับน้อยก็ลงมือทำยารักษาตันยาร่วงตามตำรับที่
รู้มา

แรกที่สุดก็เอาสบู่ลายที่แม่ให้มาหนึ่งก้อน
แบ่งครึ่งเท่าๆ กันด้วยมีดบางสำหรับแคะหมาก
อ่อนของแม่ สบู่ลายนี้มีขายที่แว้งหลังสงคราม
โลกครั้งที่สอง พ่อเคยบอกน้อยว่ายังดินาที่มีใช้

๑๓ ตีบาภา แปลว่า ยาเส้น เป็นคำเดียวกับ tobacco ในภาษาอังกฤษ อาจจะยืมมาจากภาษาอังกฤษ

ไม่อย่างนั้นพ่อก็ต้องทำน้ำต่างหรือสบู่น้ำต่างมาไว้ซักเสื้อผ้ากัน น้อยรู้สึกอยากเห็นสบู่น้ำต่างของพ่อมาก เธอรู้ว่าพ่อต้องทำได้เพราะพ่อได้ทำของหลายอย่างไว้ใช้กันในบ้านแล้วและที่แว้งก็มีไม้พินเยอะแยะที่เธอกับพี่แหมะสามารถเก็บมาให้พ่อทำน้ำต่างได้

แต่ตอนนั้นได้มีสบู่น้ำต่างกับสบู่กแก้วเข้ามาขายที่แว้งแล้วพ่อเลยไม่ต้องทำสบู่ใช้เอง ที่หน้าร้านของแม่ก็มีวางขายบนชั้นทั้งสองแบบ สบู่หอมกแก้วเป็นก้อนแบนรี ตรงกลางนูนขึ้นเล็กน้อย มีตรานกแก้วประทับอยู่ เนื้อสบู่มีสีเขียวอ่อน กลิ่นหอมนุ่มนวลไว้สำหรับถูตัว ส่วนสบู่กลายเป็นก้อนสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดประมาณสองนิ้ว สีขาวจืดแต่มีลายสีชมพูมั่งน้ำเงินมั่งกระจายอยู่ทั่วก้อน สบู่กแก้วไม่มีกลิ่นหอม เอาไว้สำหรับซักล้าง

น้อยใช้มีดบางฝานสบู่กแก้วชิ้นนั้นให้บางๆ ใส่ลงในกะลาที่มีน้ำอยู่สักครึ่งหนึ่ง มามูไม่อยากจะขยี้มพร้าวของพ่อมาฝานแทน สบู่เริ่มละลายทำให้น้ำเป็นสีขาวขุ่นที่ละน้อย ระหว่างนั้นทั้งสองต้องเตรียมส่วนผสมอย่างอื่นคือยาเส้นที่พ่อเอามาวางไว้ให้

ยาเส้นที่ชาวบ้านแว้งนิยมกันมากสมัยนั้นเรียกเป็นภาษามลายูว่า ตีบาภาจะกุดอปูเต๊ะห์ ภาษาไทยเรียกว่า ยาเส้นตราม้าขาว พ่อบอกว่า เป็นยาเส้นของไทยแท้จากจังหวัดเพชรบูรณ์ซึ่งอยู่ไกลจากอำเภอแว้งมาก แต่ทั้งคนไทยพุทธและไทยมุสลิมชอบ เขาว่าเส้นมันเล็ก เหนียว ไม่จืดหรือฉุนเกินไป ไม่แห้งกรอบเหมือนของที่อื่นหรือตราอื่นด้วย เขาทำเป็นแผ่นยาวแล้วก็พับเป็นสี่เหลี่ยมขนาดสักหนึ่งฟุตกว้างสักครึ่งฟุต มีกระดาษฟางห่อรอบก่อนที่จะใช้เชือกมัดตรงกลางทั้งสี่ด้าน ข้างนอกสุดมีกระดาษเป็นรูปม้าสีขาวห่อรอบอีกชั้นหนึ่ง จึงทำให้ไม่เห็นทั้งเชือกและกระดาษฟาง

ที่คนไทยมุสลิมเขาเรียกว่ายาเส้นตราม้าขาวก็เพราะรูปร่างกระดาษห่อนั้นเอง ที่หน้าร้านของแม่จะซื้อมาขายปลีกทีละสองสามพับเท่านั้นแล้วก็ได้ขายทั้งพับด้วย แต่ทำขายสองแบบ

พ่อเป็นคนตัดแบ่งพับยาเส้นด้วยพร้าคมกริบของพ่อออกเป็นสี่ส่วนตามแนวเชือกข้างใน พ่อทำเองเพราะต้องใช้แรงกดพับยาเส้นให้แน่นที่สุดตลอดเวลาที่ตัดแบ่ง รอยตัดจึงเรียบเสมอกันหมดทั้งสี่ส่วน ยุติธรรมสำหรับคนซื้อ ต่อให้เขาอยากชั่งด้วยตาชั่งก็จะหนักเท่ากันหมดทุกก้อน พี่แหมะ น้อย หรือแม้แต่แม่ก็ตัดอย่างพ่อไม่ได้ นี่เป็นการขายแบบที่หนึ่ง

ส่วนแบบที่สองนั้นเด็ดๆ ก็ทำได้สบายมากแค่เอาพับยาเส้นมาคลี่ออกในกระดิ่งใหญ่ ฉีกแยกยาเส้นที่เอาตัดไว้ออกมาทำเป็นก้อนกลมเล็กๆไว้ขายปลีก ถึงจะทำงานแต่ตอนแรกน้อยก็ทำไม่ได้เพราะเธอเลือกเอาแต่เส้นยาที่ยาวสวยมาฉ้วนจนแน่น เธอคิดว่าสวยกว่าของพี่แหมะที่ดูหลวมๆ แต่แม่ว่าฉ้วนอย่างของเธอดูก้อนเล็กไป ลูกค้าจะไม่เอา แม่ต้องสอนให้ทำใหม่โดยคลี่เส้นยาออกวางตามยาว เอาเศษที่ร่วงวางไว้ตรงกลาง จากนั้นจึงฉ้วนเส้นยาอย่างหลวมๆเป็นกลุ่มก้อนกลมที่ดูว่าไม่เล็ก ถ้าฉ้วนแบบของน้อยก็จะเหลือเศษปนมากด้วยและเอาไปขายไม่ได้

กลวิธีทำของให้ดูดีสำหรับขายนี้แม่คิดเองไม่มีใครสอนให้ พวกลูกๆ ได้รับการสอนจากแม่จึงต้องเชื่อฟังและทำตาม พี่แหมะและน้อยช่วยกันฉ้วนเสร็จแต่ละกลุ่มก้อนแล้วต้องรีบเรียงลงในขวดโหลกลมอย่างรวดเร็วเพราะถ้าช้าเส้นยาจะกรอบเสีย ทำเสร็จแล้วก็เหลือเศษปนอยู่ที่กันกระดิ่งอีก ต้องไม่เททิ้งเสียเปล่า แม่สอนให้รู้จักคายของ^{๕๕}ให้ค่อยๆ เคาะรวมไว้ตรงมุมด้านหนึ่งก่อนที่จะกอบลงไว้ใส่ในกระป๋องใบจากของแม่ ไว้ให้ลูกค้าฉ้วนในใบจากสำหรับสูบเรียกเป็นภาษามลายูว่า รอกैया^{๕๖} ส่วนใบจากหรือดาฮงรอกैयाก็เป็นหน้าที่เด็ดๆ ที่เมื่อเห็นว่าฉ้วนหมดแล้วต้องเลือกใบจากกระจุกที่ไม่สวยนักมาวัดตัดให้ยาวเสมอกันสำหรับพอใส่กระป๋องบุหรือนอกที่มีฝาปิดกันกรอบไว้รับแขก

หน้าร้านของแม่จึงต่างจากร้านอื่นทั้งหมดในอำเภอแว้ง คือต้องมีแม่หรือแม่ก็ใครสักคนคอยต้อนรับลูกค้าด้วยวาจา น้ำฝนเย็นๆ เขียนหมาก

และกระป๋องรอเกาะตลอดเวลา ไม่เคยขาด ถึงใครจะแวะขึ้นมาแค่ทักทาย พักร้อน หรือหิวน้ำไม่ซื้ออะไรก็จะต้องต้อนรับเขาเหมือนกันหมด

วันนั้น พ่อลงทุนตัดยาเส้นตราม้าขาวพับใหม่ แม่กับพี่แหมะอาสาฆ่าหมูย่างแล้วไปใส่ในกะลาที่สบูละลายเกือบหมดแล้ว จากนั้นเด็กทั้งสองก็ใช้มือเคล้าเครื่องยารักษาต้นยาร่วงให้เข้ากัน เกล้าไปได้สักครู่ก็พากันร้องลั่น สะบัดมือเร่าๆ ก่อนที่จะวิ่งลงไปแช่มือในคูล้ำน้ำเซียวหน้าบ้าน

“ปานัส! ปานัสตาแง! อะโดลา ปานัสชูโง๊ะ! (ร้อน! ร้อนมือ! โอ๊ย ร้อนจริง!)”

สักครู่เดียว ทั้งสองก็หายร้อนมือ พ่อถามว่า “ตกลงจะให้พ่อไปใส่ยาให้ต้นยาร่วงไหม?”

มามุมองหน้าน้อยสักครู่หนึ่งเหมือนขอความคิดเห็น แล้วก็ตอบพ่ออย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“เซไม่ได้อบอกเรว่ามันจะร้อนอย่างนี้ครับ แต่เชื่อว่าเราจะต้องเอายานี้ไปยัดเข้าไปในรูที่ต้นแตแมงกันเอง ถ้ามียาเหลือก็ให้โปะพอกไว้ เดี่ยวผมกับน้อยจะไปช่วยกันทำเองครับจ๊ะ”

“งั้นขอจะตามไปดูด้วยคนนะ” พ่อขออนุญาตเด็กก่อนออกเดินตามหลังไป

ครู่ใหญ่ พ่อก็นำแถวหมอดันยาร่วงกลับมาหน้าร้าน คราวนี้น้อยกับมามูไม่ถึงกับสะบัดมือเร่าๆ เหมือนตอนแรกแล้ว เพียงแต่ลงไปนั่งล้างมือที่สะพานคูล้ำน้ำเซียวด้วยกัน เสียงแม่ถามพ่อว่า

“ต้นยาร่วงมันเป็นรูอย่างนี้น้อยเล่ามากเซียวหรือพ่อ?”

“เอาการอยู่ ชันไหลออกมาเยอะทีเดียว ต้องชมเซอะรงที่บอกยารักษาแต่ให้เด็กลองทำและเรียนรู้กันเอง ฉันทว่าเขาทำถูกแล้ว” พ่อเล่าให้แม่ฟัง

“แล้วพวกเขาไปทำกันได้อย่างไรถึงไม่ร้องลั่นแบบตอนแรกล่ะคะ?” เสียงแม่ถาม แล้วทั้งมามูและน้อยก็รู้สึกเขินจนต้องทำเป็นก้มล้างมือในคูล้ำน้ำแต่หูได้ยินเสียงพ่อชมว่า

“เข้าทำที่เดียว เด็กๆ ก็เหมือนเราผู้ใหญ่แหละ แม่ ได้ความรู้จากการทำผิดเพราะไม่รู้มาก่อน รู้แล้วก็ต้องหาวิธีแก้ไขไม่ให้ผิดซ้ำอีก พวกแกไปเอาช้อนขามา แม่ มามูตอกมันเข้าได้รูนอน น้อยเป็นคนตักยาหยอดโปะเข้าไป เอาเศษไม้ช่วยกันกระทุ้ง พวกแกไม่ร้อนมือนักคราวนี้เพราะแกใช้ใบตองแห้งพันมือเข้าก่อนทำ แกทำอย่างนั้นจนยาหมด เข้าทำมากที่เดียวแหละ”

ยาสำหรับช่วยต้นยาร่วงและผีมือหมอดีกทั้งสองจะได้ผลหรือไม่หนอ?

“ไม่กี่วันก็คงรู้ว่ายาพื้นบ้านของคนพื้นบ้านจะได้ผลไหม ถ้าได้ แม่คงได้ยาลูกยาร่วงกินกันและเด็กๆ ก็คงได้ลองเผาหัวครกสดกินกันด้วย ต้นยาร่วงก็มีให้เรามากกว่ายอดมาจึมน้ำพริกอีกต่อไป” ❏

หมายเหตุ เขียนที่บ้านซอยโลวสุวรรณ บางซื่อ กทม. เสรีจเวลา ๙.๕๐ น. วันที่ ๒๔ ก.ย. ๒๕๕๐ เขียนไปพลางฟังรายงานเหตุการณ์ร้ายในพม่าไปพลาง เมืองเราเคยเกิดแล้วเมืองเขามาเกิดเล่า เห็นตัวอย่างแล้วคนไทยพึงสำเหนียกอย่าให้เกิดขึ้นอีกเลย จะชีวิตใครก็มีค่าทั้งนั้น ไม่ว่าชาติไหน ได้ยินรายงานของคนอ่านข่าวว่าเกิดที่พระมหาเจดีย์เขตดาวทองตรงนั้นไม่ใช่ เป็นพระเจดีย์ลุ่มเตี้ยหากเราเคยไปเช่าห้องโรงแรมฟอร์จูนอยู่ตรงนั้นแหละตอนไปสืบเรื่องเซียวไทย๒๓๑๐หลายปีมาแล้ว

ได้ข่าวจากแควที่แวงว่าน้ำแดงและน้ำเหลืองไม่ค่อยสบายให้ข้อมูลย้อนหลังไม่ค่อยได้เพราะอายุตั้ง ๙๔ ปีแล้ว แต่พอและสมานบอกว่าปีนี้ทั้งทุเรียนและลองกองที่แวงมากเหลือเกินอยากให้กลับบ้านไปกินบ้าง ทั้งสองคนได้กวนทุเรียนส่งมาให้ทางไปรษณีย์แล้ว ขอขอบคุณมาก ขอให้แหลมทองของเรากลับไปน่าอยู่เหมือนเดิมเถิด กันดารไม่เป็นไร อยุ่ยากันเลย - ชบาบาน

๑๔ ดายของ หรือ เสียตายของ คือ เสียตาย ในภาษากลาง แม้จะใกล้เคียง แต่ภาษาปักษ์ใต้ใช้เป็นศัพท์เฉพาะเลยทีเดียว ไม่ได้ตัดพยางค์ ของ ออก และหมายเฉพาะการเสียชีวิต คุนละความหมายกับ เสียตาย ทั่วไป

๑๕ รอเกาะ นี่เป็นภาษามลายู หมายถึงยาสูบที่ทำเป็นมวนแล้วจะด้วยกระดาษ ใบตองแห้ง หรือใบจากก็ได้ทั้งสิ้น เคยพบในบันทึกของราชทูตอังกฤษที่เข้ามาในรัชกาลที่ ๓ และได้เข้าเฝ้ากรมพระราชวังบวรมหาดคีตพลเสพเขียนไว้ว่าพระองค์ทรง roko และผู้แปลไม่ได้แปลไว้ว่าทรงพระโสมถวน อาจจะเป็นเพราะราชทูตได้ยืมคำมาจากภาษามลายูจึงไม่ปรากฏคำในพจนานุกรมอังกฤษ

เมืองไทยใหญ่อุดม ดินดีสมเป็นนาสวน...
ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว แผ่นดินของเรา....

คนไทยอยู่กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาช้านาน
อดีตกับปัจจุบันจะต่างก็ตรงที่ สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ยุคโน้นมีน้อย แต่ยุคนี้มีมากมาย
จะต่างก็ตรงที่ยุคโน้นศรัทธาคงที่ แต่ยุคใหม่
ขึ้นลงเร็ว

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ “รุ่นน้อง” โคนล้มสิ่งศักดิ์สิทธิ์
“รุ่นพี่” เป็นระยะ

เมื่อปากท้องอึด สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็จะถูกลืมเลือน
เมื่อปากท้องหิว สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็จะหลังไหลมา
ช่วยเหลือ...เพื่อปลอบใจคลายทุกข์ แก้อหิว!

สิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงมักจะมากับความทุกข์
ในยุคโน้น จะกลัวก็แต่ภัยต่างชาติ สิ่งศักดิ์สิทธิ์
จึงเป็นเรื่องของการคุ้มครอง แคล้วคลาด
คงกระพัน

ยุคนี้ อาจมีบ้างที่หลงยุคุ่นอยู่กับการต่อสู้อ
แสวงหาเครื่องรางของขลัง รวากับจะไปรบทัท
จับศึก

ความรู้เรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในเมืองไทย

ยุคของปัจจุบัน องค์กรที่สร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้
ดำรงคงไว้ ก็น่าจะเป็นสลากกินแบ่งรัฐบาล!

มีการแตกตัวของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ไปยังเทพ
เทวาอารักษ์ ต้นไม้ สัตว์เดรัจฉาน!

และมีบุคลากรนุ่งเหลืองบางกลุ่มเป็นผู้ช่วย
สร้างกระแส

บุคลากรนุ่งเหลืองกับสลากกินแบ่งจึงทำงาน
กันอย่างแนบแน่นสามัคคี โดยไม่เคยทักทายกัน!

ค่านิยมหวังลาภมิควรได้ ก่อเกิด มนุษย์ไฝต่ำ

รักสบาย ชอบทำงานเบา แต่หวังผลจากเสียงโชค
เป็นการบ่อนทำลายประสิทธิภาพคุณค่า
ความเป็นมนุษย์ที่เยี่ยมยอด!

โดยเกิดผลประโยชน์ข้างเคียง คือ บ่อน
ทำลายปรัชญาพุทธศาสนาอย่างไม่น่าเชื่อ

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้อะไรหนอ ๑ ให้ลาภให้โชค
๒ ให้พันเคราะห์ และ ๓ ให้โชคดีในโชคร้าย

สิ่งศักดิ์สิทธิ์แบ่งเป็น ๒ ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้
ก.ช่วยทุกชีวิต ใครที่ได้ไปเหมือนมีใบอนุญาติ

ผ่านทาง ไม่ว่าเขาจะเป็นคนดี คนชั่ว
ลิ่งศักดิ์สิทธิ์ประเภท ก ไม่สนใจ
ที่มาที่ไป ขอให้มาใกล้ในรัศมี ๑๐ เซียะ
เราต้องพิทักษ์รักษา

ประดุจดราฮ่องเต้ หรือดาบอาญา-
สิทธิ์ที่ใครได้ ขุนนางทุกคนต้องก้มหัว
จึงไม่ใช่สมอง ไม่ใช่เหตุผล แต่ใช้
ศรัทธา

ผู้ใดมีเรา ผู้นั้นย่อมได้รับการ
คุ้มครอง!

ข. ช่วยบางชีวิต ลิ่งศักดิ์สิทธิ์
ประเภท ข เป็นลิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่หลบหู
หลบตาช่วย

ผิดถูกไม่นำพา

ดี-ชั่วไม่สนใจ

แต่เป็นตัวของตัวเองสูง

ท่านจะช่วยแต่คนดี คนมีศีล คนมี
คุณธรรม ดังพุทธภาษิต ธมฺโม หเว รกฺขติ
ธมฺจาริง

ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

ลิ่งศักดิ์สิทธิ์ประเภท ข จึงให้กำลัง
ใจคนทำดีเสมอ ผิดกับประเภท ก ที่ให้
กำลังใจทั้งคนดีคนชั่ว

บทสรุป ปราบฏกาณ์ลิ่งศักดิ์สิทธิ์
มักเกิดในภูมิภาคที่เศรษฐกิจแรรันคั้น
รัฐบาลไร้สมรรถภาพ

รัฐบาลโกงกินคอร์รัปชั่น

สังคมยังกลียุค ความตื่นตัวในลิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ก็จะมีทั้งความเข้มขัน

และความเคารพในมนุษย์ซึ่งกันและ
กันจะค่อยๆ สูญหาย

ลิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงไม่ยืนยงอยู่ค้ำฟ้า

แต่จะลดบทบาท ลดอำนาจ เมื่อ
ประชาชนมีชีวิตที่ปลอดภัย มั่นคง

ด้วยเหตุนี้ลิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงเป็นเงา
สะท้อนของความทุกข์

เป็นกลไกป้องกันตัวเองอีกกลไกหนึ่ง **๒**

● นายนอก ทำเนียบ

ช่วยดูหน่อยครับ

นี้ ผมและเพื่อนๆ ยังแปลกใจอยู่เลยว่า เหตุไฉนรัฐบาล
จึงไม่สามารถออกมาตรการมาช่วยค้าปลีกไทยได้
อย่างรวดเร็วทันเหตุการณ์

ไม่มีคนของรัฐบาลออกมาชี้แจงให้กระจ่างว่าจะ
ช่วยอย่างไรให้ชัดเจน

ช่วยไม่ได้ ก็ขอให้บอกออกมาให้ชัดเจนว่าเพราะ
เหตุใด ตัดขาดตรงไหน

หรือช่วยได้ แต่ช้า เพราะเหตุใด ตัดขาดตรงไหน

นี่เป็นสิ่งที่ร้านค้าปลีกไทยรอคอยความชัดเจน และ
ความจริงใจของรัฐบาลอยู่ ผมเองก็อยากรู้เหตุผลชัดๆ
เหมือนกัน เพราะเคยฟังคนในรัฐบาลออกมาพูดว่าจะช่วย
แล้วตอนนี้เหตุไฉนร้านค้าปลีกไทยเดือดร้อนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
จากร้านค้าต่างชาติที่มาลงทุนในประเทศไทย

อีกประเด็นที่เป็นห่วงรัฐบาล ก็ตรงภาพของตำรวจ
ที่ใช้กำลังกับนักศึกษาที่ประท้วงรัฐบาลที่จะนำสถาน
ศึกษาออกนอกระบบ จากทีวีช่อง เอเอสทีวี ๑ ผมเห็น
นักศึกษายื่นเฉยๆ แต่ทางตำรวจกลับใช้กำลังล้อมคอก
กระชากตัวออกมา ดูไม่เหมือนกับตำรวจที่ด่านม็อบ นปก.
ตำรวจชุดนั้นดูสงบ อดกลั้น อดทน อ่อนโยน สุภาพกว่า
ที่ผมเห็นตำรวจทำกับนักศึกษาที่เดินประท้วง ซึ่งดู
เรียบร้อยกว่าพวกม็อบ นปก.ตั้งเยอะ

ผู้หลักผู้ใหญ่ที่ดูแลบ้านเมืองนี้ช่วยพิจารณาด้วย
ครับ ผมไม่อยากให้คนเกลียดรัฐบาลเพิ่มขึ้นอีก

๒

บัณฑิตควรรบรสุ

ปทความ “บัณฑิตตกงาน...ทางออกคืออะไร?” ในมติชนรายวัน ให้ข้อมูลว่าการผลิตบัณฑิตรัฐได้ลงทุนมาก คิดเฉพาะค่าใช้จ่ายในระดับปริญญาประมาณ ๑ ล้าน ๖ แสน บาทต่อคน ขึ้นอยู่กับว่าศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยใด คณะอะไร รัฐลงทุนมากก็ด้วยหวังว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยจะกลายเป็นทุนทางปัญญาของสังคม เป็นขุมพลังผลักดันให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้า

ในขณะที่เดียวกัน นักศึกษาและครอบครัว ก็ได้ลงทุนเป็นจำนวนมากเช่นกัน ทั้งร่างกาย แรงใจ และทรัพย์สินเงินทอง เพื่อให้ได้ปริญญามา ด้วยหวังว่าเรียนจบแล้ว จะสามารถเลี้ยงชีพ สร้างประโยชน์ให้แก่ตน พ่อแม่ พี่น้องได้ บางครอบครัวถึงกับลงทุนด้วยทรัพย์สินทั้งหมดทีเดียว

แต่กลับกลายเป็นว่าปี ๒๕๔๙ จำนวนคนที่มี การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นกลุ่มคนที่ว่างงานมากที่สุดถึง ๒๔.๕ % และเพิ่มมากกว่าปี ๒๕๔๔ จาก ๑๔.๘ % คนระดับประถมศึกษากลับลดการว่างงานจากปี ๒๕๔๔ เป็น ๒๙.๙ % สรุปว่าคนที่ได้รับการศึกษาน้อยที่สุดว่างงานน้อยที่สุด รองจากคนที่ศึกษาระดับอาชีวะ

ผลสำรวจของหน่วยงานในวงการศึกษา เดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ยืนยันอีกครั้งว่าผู้ที่จบระดับ

อุดมศึกษาว่างงานมากที่สุดสังคมเมืองไทย มีจำนวนถึง ๑ แล่น ๕ หมื่นคน

เครือข่ายวิจัยกลุ่มอุดมศึกษาภาคตะวันตก มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จึงต้องเข้าสำรวจหามูลเหตุที่ทำให้เป็นเช่นนี้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะบัณฑิตนิยมไปทำงานในเมืองใหญ่ ท้อถิ่นชนบท จึงถูกทอดทิ้ง ทำให้ไม่ได้รับการพัฒนา เพราะไม่กลับไปบำเพ็ญประโยชน์ ณ ถิ่นกำเนิด นอกจากนั้นก็หนีไปทำงานต่างประเทศด้วยเหตุผลทางการเงิน

แม้จะปรับหลักสูตรการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับท้องถิ่น หรือเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ยกย่องครูท้องถิ่น แต่ก็ไม่อาจปรับทัศนคติให้บัณฑิตหันกลับมาสู่พื้นเพเดิม เพราะถึงอย่างไรความนิยมชมชอบ ชมชื่น บัณฑิตต่างประเทศก็เป็นต่ออยู่ดี

จะเห็นได้การเปิดรับผู้เข้าทำงานไม่ว่าจะเป็นองค์กรเอกชนหรือของรัฐ ต้องระบุนุคุณสมบัติจากใบปริญญาของมหาวิทยาลัยต่างๆ เป็นลำดับไว้ตั้งแต่แรก ยิ่งเป็นนักศึกษาสถาบันดังๆ ย่อมจะได้รับการพิจารณาก่อน ลำพังเพียงเป็นบัณฑิตกระดาษแผ่นเดียว ยังคงเปียบดเสียด “เดินเตาะฝุ่น” กันอยู่บนท้องถนน

แล้วยังมีเรื่องเกี่ยวโยงการศึกษาว่าด้วยรัฐบาลจะให้เยาวชนเรียนฟรี ๑๒ ปี นับเป็นข่าวดี

ข่าวเด็ดขึ้นโบนแดงที่น่าจะเป็นกำลังเสริมหนุน
รัฐบาลไม่น้อย สอดคล้องกับภาวะสังคมไทยที่มุ่ง
พัฒนา เพิ่มการศึกษาทุกรูปแบบแก่ประชาชน

ในแนวคิดอีกรูปแบบหนึ่งของนักวิชาการ
นักคิดคนหนึ่งเขียนลงหนังสือพิมพ์ บรรยายถึง
สภาพเศรษฐกิจที่กำลังส่อแววย่ำแย่เพราะเงิน
บาทแข็งตัว ให้คนแก้ปัญหาด้วยการออมเงิน กับ
ส่งลูกไปเรียนยังดีกว่าเอาเงินมาลงทุนให้เสี่ยงกับ
ความล้มละลายไปเปล่าๆ พร้อมๆ กับให้ลูกเรียน
หนังสือ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้ดูประหนึ่งเป็นคน
ไม่ว่างงานให้เสียหน้าพ่อแม่ด้วย

ผู้ที่จบปริญญาตรี น้อยคนนักที่จะหยุดยั้ง
เพียงแค่นี้ หากมีเงิน มีผู้ช่วยสงเคราะห์ สติปัญญา
อำนวยให้ ก็คงหวังไปให้ถึงปริญญาเอก จะเห็น
ว่าวัยอายุคนที่เป็นดอกเตอร์ทุกวันนี้นั้นถอยน้อย
ลงมาเรื่อยๆ บางคนไม่ถึงเลข ๓ ด้วยซ้ำไป

ในขณะที่เราคงไม่ปฏิเสธว่า ความ
ต้องการไปให้ถึงปริญญาไม่ว่าระดับไหน ล้วนต้อง
แข่งขัน ช่วงชิง เบียดเสียด ยัดเยียด และเป็น
สาเหตุหนึ่งของความเบียดเบียนคนด้วยกัน

มีไม่น้อยคนเมื่อตำรวจจับการค้าประเวณี
มักมีคนที่กำลังเรียนเพื่อเอาปริญญา หรือกำลัง
ทำใบปริญญาเพิ่มเติมร่างแหมาด้วย เหตุผลฟัง
แล้วให้เห็นใจ เพราะหาทุนมาเล่าเรียน

หรือผู้ต้องหาคดีก่อกรรมชั่วเรา ฆ่าแย่งมรดก
ผู้ต้องหาก็มีปริญญาฟุ้งทำย

อย่างไรก็ตาม อย่าเพิ่งหมดหวังท้อใจแล้ว
จะสร้างบัณฑิตไปทำไม ? !

มีข้อความเทียบเคียงความเป็นบัณฑิตไว้ใน
พระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ “ตติยวรรคที่ ๓” ข้อ ๒๐๓
ว่า บุคคลผู้กระทำ ๔๐ ประการนี้ ฟังทราบว่าเป็น
บัณฑิต คือ

- ๑.เป็นผู้ไม่ฆ่าสัตว์เอง
- ๒.เป็นผู้ชักชวนผู้อื่นไม่ให้ฆ่าสัตว์
- ๓.พอใจในการไม่ฆ่าสัตว์
- ๔.กล่าวสรรเสริญการไม่ฆ่าสัตว์
- ๕.ไม่ลักทรัพย์เอง

๖.กล่าวชักชวนผู้อื่นไม่ให้ลักทรัพย์

๗.พอใจในการไม่ลักทรัพย์

๘.กล่าวสรรเสริญการไม่ลักทรัพย์

๙.ไม่ประพฤติผิดในกามเอง

๑๐.กล่าวชักชวนผู้อื่นไม่ให้ประพฤติผิดในกาม

๑๑.พอใจในการไม่ประพฤติผิดในกาม

๑๒.กล่าวสรรเสริญการไม่ประพฤติผิดในกาม

๑๓.ไม่พูดเท็จเอง

๑๔.กล่าวชักชวนผู้อื่นไม่ให้พูดเท็จ

๑๕.พอใจในการไม่พูดเท็จ

๑๖.กล่าวสรรเสริญการไม่พูดเท็จ

๑๗.ไม่พูดส่อเสียดเอง

๑๘.กล่าวชักชวนผู้อื่นไม่พูดส่อเสียด

๑๙.พอใจในการไม่พูดส่อเสียด

๒๐.กล่าวสรรเสริญการไม่พูดส่อเสียด

๒๑.ไม่พูดคำหยาบเอง

๒๒.ชักชวนผู้อื่นไม่พูดคำหยาบ

๒๓.พอใจในการไม่พูดคำหยาบ

๒๔.กล่าวสรรเสริญการไม่พูดคำหยาบ

๒๕.ไม่พูดเพื่อตัวเอง

๒๖.กล่าวชักชวนผู้อื่นไม่พูดเพื่อตัวเอง

๒๗.พอใจในการไม่พูดเพื่อตัวเอง

๒๘.กล่าวสรรเสริญการไม่พูดเพื่อตัวเอง

๒๙.ไม่ยอมได้ของเขาด้วยตนเอง

๓๐.ชักชวนผู้อื่นให้ไม่ยอมได้ของเขา

๓๑.พอใจในการไม่ยอมได้ของเขา

๓๒.กล่าวสรรเสริญการไม่ยอมได้ของเขา

๓๓.ไม่มีจิตปองร้ายเอง

๓๔.ชักชวนผู้อื่นไม่ให้ปองร้าย

๓๕.พอใจในการไม่ปองร้าย

๓๖.กล่าวสรรเสริญการไม่ปองร้าย

๓๗.มีความเห็นถูกต้อง

๓๘.ชักชวนผู้อื่นให้เห็นถูกต้อง

๓๙.พอใจในความเห็นถูกต้อง

๔๐.กล่าวสรรเสริญความเห็นถูกต้อง

หากนำเอาคุณสมบัตินี้ ๔๐ ประการนี้มา
ไตร่ตรองแล้ว ก็ไม่รู้ว่าใครจะรู้สึกว่าการเป็น

บัณฑิตอย่างนี้ ก็กับการเรียนจากสถาบันการศึกษาต่างๆ ทั้งหลาย อย่างไหนจะทำความเข้าใจได้ยากกว่ากัน และจะมีคนเลือกเรียนเพื่อความสำเร็จเป็นบัณฑิตตามหลัก ๔๐ ประการนี้ กับความอยากได้ใบกระดาษแจ้งความเป็นบัณฑิตในเวลา ๔ ปีบ้าง ๕ ปี ๑๐ ปีบ้าง อย่างไหนคนเรียนมากกว่ากัน ?

ทุกชั้นที่อย่างขึ้น บันได
 ลองเปรียบชีวิตใน โลกนี้
 เราเริ่มแต่เยาว์วัย เรียนเรื่อย นาพ่อ
 ยิ่งย่างขึ้นสูงชี้ ยิ่งต้องศึกษา
 แต่ที่ว่า....

ศึกษาสูงสุดได้ ปริญญา
 หากจิตมีดีมหา หนักแท้
 กลับเห็นว่าศาสนา ครีคร่า
 ยามทุกข์ทุกข์หนักแล้ว เหตุด้วยห่างธรรม

ในความรู้ของคนส่วนใหญ่ ลังคมวางมาตรฐานให้ยึดถือร่วมกันว่าคนรู้มากมีโอกาสมาก คนรู้น้อยมีโอกาสน้อย สาเหตุจากมาตรฐานที่กำหนดไว้ประโยชน์แหละที่ทำให้คนชื่นชม ยกย่องความรู้ ทำให้คนพยายามทำตัวให้เป็นคนรู้ ยิ่งถ้าเป็น “ผู้รู้” แล้วยิ่งได้รับการยอมรับเป็นทวีคูณ

ความเป็นผู้รู้ย่อมผนวกรวมทั้งความรู้มาก มากรู้ รู้อรอบ รอบรู้ อยู่ด้วย มองในระนาบตั้งๆ ไม่ต้องมีเรื่องอื่นๆ ใดๆ มาประกอบการด้วยซ้ำ ก็ย่อมเป็นไปได้ ทุกวันนี้จึงเต็มไปด้วยบุคคลที่มีคุณลักษณะดังกล่าวมากขึ้นๆ และจะไม่มีวันลดลงเลย ตราบที่ยังเสริมหนุน ถ้ายทอด เชื่อมต่อ โยงใยเหตุปัจจัยในการดำเนินไปสู่ความเป็นผู้รู้มาก มากรู้ รู้อรอบ รอบรู้ อยู่ในโลก

สถานที่เรียกว่าให้ความรู้ หนังสือที่เรียกว่าให้ความรู้ คนที่เรียกว่าให้ความรู้ เหตุการณ์ที่เรียกว่าให้ความรู้ ประสบการณ์ที่เรียกว่าให้ความรู้ ยิ่งมีอยู่เมื่อใด เราไม่ต้องกลัวหรอกว่าคนจะไม่มีความรู้

อย่างน้อยๆ สัญชาติญาณก็เป็นเหตุปัจจัยหนึ่งในการนำไปสู่ความรู้ที่ได้มาแล้วตั้งแต่เกิดใน

สิ่งมีชีวิตทุกชนิด ดังจะเห็นได้จากการดำรงชีวิตของสัตว์ท่ามกลางความแปรปรวน ไม่เที่ยงแท้ของธรรมชาติ ในยามถึงวาระฤดูกาลปรับเปลี่ยนจากร้อนเป็นหนาว จากฝนเป็นแล้ง จากภัยธรรมชาติระเบิด ฯลฯ มันจะพากันเดินทางไปอีกแห่งหนึ่งก่อนฤดูกาลนั้นมาถึง เพราะรู้ว่ามันจะอยู่ตรงนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว และจะเตรียมอาหารไว้ในท้องของตัวเองตลอดฤดูกาลนี้ผ่านพ้นไป จนย่างเข้าฤดูกาลเดิมที่มันดำรงชีวิตอยู่ได้เป็นต้น

คนก็เช่นเดียวกัน เพียงสัญชาติญาณก็เป็นเครื่องช่วยพยุงให้ชีวิตความเป็นอยู่ดำเนินไปได้ไม่ต่างจากสัตว์ แต่คนก็ยังมีวิวัฒนาการยิ่งกว่า สัตว์ตรงที่คิดค้นวิธีการอยู่ตรงที่เดิม ไม่ต้องพาตัวลำบากข้ามฟ้า ข้ามแผ่นดิน ข้ามมหาสมุทร เป็นพันๆ ไมล์เหมือนปลา หมู นก ฯลฯ ที่ต้องเดินทางฝ่าหิมะ ฝ่าพายุ ฝ่าความร้อนแรง ฯลฯ ไปอีกแห่งหนึ่ง โดยคนใช้วิธีแปร ปรับท้องน้ำ ท้องฟ้า แผ่นดิน ธรรมชาติในอกตัวแทน เช่น พอถึงหน้าแล้ง ก็คิดประดิษฐ์น้ำแทนฝนธรรมชาติ พอรู้จะไม่มีสัตว์กินก็ต่อเชื้อพันธุ์สัตว์ไว้ ฯลฯ เป็นต้น

ในความรู้มากรู้อรอบเหล่านี้แหละที่ทำให้คนอยู่เป็นหลักแหล่งเป็นชาติอยู่ได้ ดำรงเผ่าพันธุ์ไว้ได้เป็นร้อย พัน หมื่น แสนปี นอกเหนือจากการฝากไว้เป็นรูปของประวัติศาสตร์ประเทศชาติพันธุ์ ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ ภาษา กิริยา ฯลฯ

อย่างไรก็ดี เพียงความรู้มาก รอบรู้ หากทำให้คนมีความสุขไม่ เพราะมีสิ่งหนึ่งที่เป็นเหตุให้คนมิวายทำร้าย เบียดเบียนกัน

ทั้งๆ ที่คนนั้นแหละพูดเหมือนกันหมดว่าความรู้เป็นสิ่งประเสริฐ ความรู้เป็นเครื่องช่วยแก้ปัญหา ช่วยให้ผ่านพ้นอุปสรรค ฯลฯ แต่ความรู้ชนิดที่ขาด **“ศีลธรรม จริยธรรม คุณธรรม”** จะทำให้เกิดประโยชน์ ช่วยคนได้หรือ?

สมัยก่อนหากตำรวจจับโจรอย่างไม่มีจริยธรรม เช่นจับโจรเพียงเหตุผลว่าเป็นตำรวจมีหน้าที่จับโจร จะจับโดยวิธีใดก็ได้ จนเกิดการจับโจรที่เรียกว่า **“วิสามัญฆาตกรรม”** ตำรวจคนนั้นจับโจรได้แก่

แคไหน เขาจะได้รับการสรรเสริญ ชื่นชมในความเก่งหรือ?

และโจรเข้าปล้นบ้านไหนเรือนใด แล้วฆ่าเจ้าทรัพย์ ทั้งๆ ที่เจ้าทรัพย์ไม่ต่อสู้ ยอมให้ของทุกอย่างที่ต้องการ หรือฆ่าเด็ก ผู้หญิง คนชรา ชมชื่นผู้หญิง จะเรียกว่ามหาโจรชนิดใด?

ตรรกกันข้ามหากตำรวจจับโจรอย่างยุติธรรม ละมุนละม่อม ให้ความเห็นอกเห็นใจ ไม่ว่าจะจับมาแล้วให้ความช่วยเหลือด้านใดแก่โจร เช่น ให้อาหาร ให้การรักษาบาดแผล ให้ความเห็นอกเห็นใจเมื่อโจรร้องขอ ป้องกันไม่ให้โจรถูกรุมทำร้าย ฯลฯ ตำรวจคนนั้นมีจริยธรรมในอาชีพตำรวจไหม?

โจรเข้าปล้นบ้านใด ไม่ทำร้ายเจ้าทรัพย์ทุกกรณี ขอให้ได้ทรัพย์ไปก็พอแล้ว โจรบางคนอาจเหลือทรัพย์บางส่วนให้เจ้าทรัพย์ไว้บ้าง โจรที่มีพฤติกรรมเช่นนี้จะกล่าวได้ไหมว่าเขามีจริยธรรมโจร แม้เขาจะเป็นโจร ?

เราไม่ได้ยกย่องอาชีพที่ผิดศีลธรรม ผิดกฎหมาย แต่เรากำลังกล่าวถึง “คุณสมบัตินี้” ที่น่าจะเรียกว่า “ความเจริญ” ที่แฝงซ่อนอยู่ในอาชีพต่างๆ ต่างหาก

ยิ่งถ้าไม่เป็นอาชีพที่ผิดศีลธรรม ผิดกฎหมาย แล้วก็ยิ่งจะเป็นการดีจริงๆ ขึ้น ที่ควรพยายามทำให้ได้ ดังยกกรณีเรื่อง “บัณฑิต” ขึ้นมาจ่าหัวเรื่อง ในสมัยที่คนนิยมกัน ไม่ว่าจะอาชีพใดๆ ล้วนบรรจุเงื่อนไขไว้ในใบสมัคร หรือการเข้าทำงานว่าต้องเป็นบัณฑิต จบปริญญาตรี ไม่ยกเว้นแม้กระทั่งผู้ที่เข้ามาบวชเป็นบรรพชิต ก็ยังชื่นชมผู้มีใบปริญญาแจ้งว่าเป็นบัณฑิต ด้วยเหตุผลว่าคนฟังธรรม ฟังเทศน์ให้เครดิต ฉะนั้นต้องไปเรียนเพื่อเอาใบปริญญา เพื่อจะได้ทำงานศาสนา เผยแพร่ศาสนาได้หลายๆ สถาบันให้ใบปริญญาในศาสนาจึงเพิ่มขึ้น สร้างมากขึ้นเช่นเดียวกับสถาบันให้ใบปริญญาทางอาชีพทางโลก

แต่ทำไมหนอ? เรากลับไม่ค่อยได้ยินคนเอ่ยถึงคนที่มี “คุณธรรม” มี “ศีลธรรม” มีความ

“เที่ยงธรรม” มากเท่ากับคนที่มิใบปริญญาบัตร นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่ “บัณฑิตควรบรรลุ” เช่นกัน

ด้วยเหตุนี้กระมังที่ทำให้คนชนิดที่เรียกว่า “คนบรรลุ” น้อยกว่าคนชนิดที่เรียกว่า “บัณฑิต”

ฉะนั้นในโอกาสที่วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษาเวียนมาถึงอีกวาระหนึ่ง ก็ขอขอหยิบยกสาระนี้ขึ้นมาสะกิดใจให้วินิจฉัยบ้าง เพราะว่า ...

“อาสาฬหบูชาเวียนมาถึง
วันสำคัญวันหนึ่งในพุทธศาสนา
พระพุทธรูปทรงแสดงปฐมเทศนา
ปัญจวัคคีย์ทั้งห้า มฤคทายวัน

มัชฌิมะปฏิปทา ลมมาทิลี
ความเห็นชอบอาทิ มรรค ๘ นั้น
อริยสังขัตติยแสดง จบแจ้งปล้น
จึงพระปัญจวัคคีย์ของบรรพชา

เกิดสังฆรัตนประเสริฐสม
เป็นปฐมสาวกสืบศาสนา
ครบองค์พระรัตนตรัยได้บูชา
สรณานอบนบสงบใจ

เป็นวันเพ็ญคืนวันจันทร์กระจ่าง
แสงเดือนพรายพร่างสว่างไสว
หอมกลิ่นธูป บูปผา สุมาลัย
แสงธรรมอำไพทั่วถิ่นแผ่นดินทอง

คัมภีร์ทางพุทธศาสนามากล่าวไว้ว่า “ธัมมานุสติ” เป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในการนำทางความคิด ความคิดที่ควรเรียกว่า “คิดดี” หรือ “มีดีในความคิด” น่าจะมีธัมมานุสติเป็นหัวข้อใหญ่มากกว่าที่จะให้คะแนนนิยามว่าคนคิดดีคือคนที่ “คิดมาก” หรือ “คิดเก่ง”

เพราะข้อมูลจาก ร.พ. ประสาทบอกว่าคนวิปริตคนบ้า ความคิดมาก เป็นสาเหตุหนึ่งของโรคนี้ เช่นเดียวกับคนคิดเก่ง ทำให้เกิดประดิษฐ์กรรมที่เป็นอันตรายต่อคนอย่างร้ายแรงได้อีก

แต่คนที่คิดเพื่อให้อะไรๆ มันดีขึ้นโดยตัวเองไม่มุ่งหวังผลตอบแทนกลับคืนมา ไม่ว่าจะโดยทางใด แม้แต่ความภูมิใจว่าเรามีความคิดดีกว่าคนอื่น เรานี้เก่งกว่าคนอื่น ฉวยโอกาสเอาความคิดดี คิด

เก่งของตนๆ นั้นแหละมาเป็นอำนาจเหนือกว่าคนอื่น ด้วยท่าที ทำพฤติกรรมที่ปิดกั้นโอกาสในการแสดงความคิดของคนอื่น ไม่นำพาต่อความคิดเห็นของคนอื่น ไม่ให้ความสำคัญต่อความคิดเห็นของคนอื่น ฯลฯ นอกเสียจากความคิดดีนั้นจะตรงกับความต้องการของตัวเอง เรื่องนี้ก็น่าที่บัณฑิตควรบรรลุอย่างหนึ่งเหมือนกัน

วันจันทร์ที่ ๓๐ ก.ค. ตรงกับแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘/๘ เป็นวันเข้าพรรษา

มีความเป็นมา
แต่ครั้งพุทธกาล
พระพุทธรูปยัญติ
ธ ตรีสบรรหาร
ให้สงฆ์เนาสถาน
ตลอดหน้าฝน
อยู่จำพรรษา
ถือศีลภาวนา
ณ ที่ของตน

ให้หยุดเดินทาง
ต่างถิ่นดั้นด้น
มุ่งกิจโกศล
เรียนธรรมคำสอน

คนส่วนใหญ่ต่างคิด ต่างทำอะไรมามากต่อมากแล้ว น่าที่จะได้พร้อมใจกันคิด พร้อมใจกันทำสิ่งที่ดีๆ ในวันดีๆ อย่างนี้ อย่างน้อยสมาทานศีล ๕ หยุดเกี่ยวข้องกับอบายมุขทั้ง ๖ ก็จะเป็นความสุข ความเจริญของชาติมนุษยทั้งปวงอย่างหาที่เปรียบมิได้

หาก...หวังประชาธิปไตยไทยผล
ไทยทุกคนต้องมุ่งมั่นมั่นประสาน
ร่วมน้ำจิตร่วมคิดกิจการ
ทุกวงงานสามัคคีมีพลัง
ยอมสละประโยชน์ส่วนตัวบ้าง
เพื่อเสริมสร้างส่วนรวมร่วมความหวัง
มีหลักธรรมนำใจไม่พลาดพลัง
เพื่อชาติตั้งมั่นคงยืนยงเออย **๒**

ขอแสดงความยินดี
ในโอกาสครบรอบ ๑๓ ปี 'เราคือ:ไร'

หงก. จ.บริการพืชฯ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์ คุณภาพมาตรฐาน

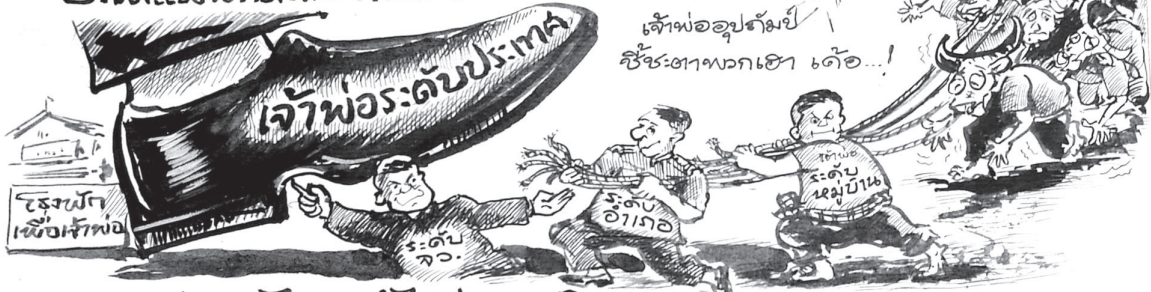
โดย คุณสมยศ เฉลิพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๕ ก.เอเซีย (กม.๒๐๙-๒๑๐)
อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์
โทร. ๐๘-๕๖๓๔-๑๓๓๗๑, ๐๘-๕๖๓๔-๑๓๓๗๓
แฟกซ์. ๐-๕๖๓๔-๑๓๓๗๑

ฤทธิ์เดชของเจ้าพ่อผู้มีอิทธิพล...???

๑. เตเตตำรวจสอบสวนตึกโรงพัก

๒. เตโรงพักกสสมคาประเทศไทย

๓. เตประเทศไทยเจ้าไปสู่อวมชบหมาย (อบายมบ) (๗/๗๖๖๖) (อบายมบ) (๗/๗๖๖๖)

๔. เต:ความชบหมายไปสู่วะกาพินาศ (โลกาภิวัตน์)

จริงๆ ในยุครัฐบาลทักษิณชู้ชี่หมา ซึ่งน่าจะอยู่ป่า เลี้ยงเต่า ดีกว่าเอามานั่งแป้นนายกาชื้อบื้อ

และแม้คนส่วนใหญ่พากันยากจนเห็นๆ แต่เราก็พบว่าร้านอาหารหรูหราริมถนนกว้างใหญ่เปิดใหม่ๆ มีลูกค้าซีเก็งจอตเพียบยามค่ำทุกวันคืน ไม่รู้พวกเขาไปรวยอะไรมาจากไหน มากินเลี้ยงอะไรกันได้ เป็นชาประจำขนาดนั้น

ใจไม่คิดอิจฉาดอกนะ กลับออกจะสลดสังเวชมากกว่า ขณะเดียวกันคงต้องเห็นใจคนมีตังค์เหลือเฟือ เลยจำเป็นต้องกินสูบตีมเสพตามที หลงไหลได้ปลื้มเป็นกำไรชีวิตลมๆ แล้งๆ

สำหรับพวกรวยล้นย่อมเป็นชนส่วนน้อยแน่นอน พวกเขาคงไม่เอาทร้อนใจอะไรกับเศรษฐกิจซาลง

รำรวยด้วยสาธารณโภคี วิถีธรรมชาติที่บาดทหาย

● **ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ**

รวยกระจุก-จนกระจาย

ทุกวันนี้ หันไปทางไหนๆ ได้ยินแต่เสียงบ่นว่า เศรษฐกิจไม่ดี คือไม่ค่อยมีคนซื้อหาจับจ่าย บางแห่งดีไม่ดี มีคนขายมากกว่าคนซื้อ การซื้อขาย ชบเซาเหงาหงอยถอยมาตลอด ถอดรหัสแปลความ ได้ว่า คนพากันจนกระเปาะแห้งมากขึ้น กำลังซื้อเลย ตกต่ำเป็นธรรมดา

ในขณะที่คนส่วนใหญ่ต้องจนลงเป็นแถวๆ เราจะเห็นตามกองขยะมีเพื่อนใหม่ไปขุดทองที่นั่น มากหน้าหลายตากว่าที่เคยมีแต่อาชีพชาเล้งเท่านั้น กลายเป็นเกิดมีอาชีพเสริมเข้ามาแข่งขັນด้วย

ก็ดินะ ที่ขยะทองกองทิ้งข้างถนน ยังเป็นที่สนใจของคนจนๆ แม้จะไขว่คว้าได้แค่เศษทองเท่า หนวดกุ้งฝอยก็ตาม แทนการหาทางแก้ขัดด้วยวิธี ลั่นคิด ตีชิงวิ่งราวฉ้อฉลันตามตรอกซอยยามค่ำมืด ซึ่งชุกชุมหนักขึ้นทุกวัน แม้กระทั่งข้างวัดเราเองแท้ๆ ยังไม่ปลอดภัยสังคมพวกนี้เลย เดือดร้อนกันทั่วถึง

อย่างเก่งคงรวยน้อยลงหน่อย

ครับ ทำสิบปีผ่านมาเราหลงพัฒนาบ้าบอ คอแตกตามกันฝรั่ง โดนเขาปั่นหัวล้างสมองว่าเรา เป็นประเทศด้อยพัฒนา ผู้นำลฤษดิ์จอมเผด็จการ ซึ่งหลายคนยังประทับใจไม่หายในความเด็ดขาด มัน ก็ดีเพื่อกวาดล้างอันธพาล แต่ไม่วายซีโกงเกิดคดี ยึดทรัพย์ ๒,๕๐๐ ล้าน

สมัยนั้น กระแสเพื่อพัฒนาถึงกับประกาศว่า ลั่นโดษเป็นคำสอนต้องห้าม เพราะขัดขวางพัฒนา ประเทศ ยุค**บ้าเงิน**จึงเริ่มต้น...งานคือเงิน เงินคือ งาน บันดาลสุข!

เราเริ่มเปิดฉากต้อนรับการพัฒนาอย่างก้าว กระโดดขนานใหญ่ สู่วันสมัยน้ำไหลไฟลสว่างทางดี มีงานทำ จาก**ทุนนิยมเสรี**ข้ามชาติในวันโน้นมาถึง วันนี้ ก้าวไกลจนถึง**ทุนนิยมสามัญ**

เพียงแค่วัยกระจุกโคตรโกงรวยเดียวไม่รู้ก็แสน ล้าน ชื่นเกิดรวยกระจุกอีกอีกสิบรายร้อยราย มันยิ่งพา

จนกระจายหายห่วงอีกบานเบิกตั้งเท่าไรเอ๋ย...

หลงเม็ดเงิน เมินเม็ดผล

ในช่วงที่ผ่านมา ปรากฏว่าผลไม้ เช่น มังคุด ลองกอง ออกมาจนล้นตลาด ทำให้ราคาถูกจนชาวสวนเดือดร้อน เหลือก็โลละไม่กี่บาท ปรากฏการณ์พืชผลล้นตลาดเช่นนี้มีก็อยู่เป็นประจำ เดียวก็ลำไย ลับปรด หรือเงาะทุเรียน มันเป็นธรรมชาติของผลผลิตกิจกรรมตามฤดูกาล จะออกมากน้อย ไปกำหนดธรรมชาติไม่ได้ ปีไหนออกมาก ก็ราคาตก ออกน้อย ก็ราคาแพง

เมื่อพืชผลได้ออกดงาม แม้ราคาจะตกต่ำ จนชาวสวนก็ร้องว่าไม่ดีเลย แต่ในทัศนะของผู้รู้เช่นพ่อท่าน กลับมององค์รวมว่า ประเทศไทยเศรษฐกิจดี ทำเกษตรอะไรก็ได้ผลจนล้นตลาด เมื่อนับที่ผลผลิตอันออกมาให้คนได้กินใช้ พอทำได้งอกงาม ล้นหลาม แสดงว่าสำเร็จผลเยี่ยมยอด ครั้นเปลี่ยนเป็นตัวเงิน แล้วได้เงินน้อยลง กลายเป็นว่าเศรษฐกิจล้มเหลว

ความจริงอยู่ที่อันใดกันแน่ อยู่ที่ตัวข้าวของหรือถือเอาเม็ดเงินที่ขายได้ ในขณะที่เงินทองเป็นของมายา ข้าวถั่ววงาเป็นของจริง

เห็นไหมว่า การแขวนชีวิตไว้กับเม็ดเงินกำไร มันไม่สนุกเลย มันเสี่ยง เกิดกำไรก็ลิ่งโลด ขาดทุนก็เศร้าโศก

หากเราแยกการทำงาน ให้อิสระขาดจากการทำเงิน คือถือว่าเงินเป็นผลพลอยได้ โดยทำแบบพอเพียง เลี้ยงตัวเองให้เหลือเฟือก่อน ต่อเมื่อเหลือกินกินใช้แล้วค่อยขาย แบบนี้สบายมาก

เป็นเพราะกลีกรอยากทำเงินจากนาสวน ตามอย่างพ่อค้าทำเงินจากโรงงาน แทนที่จะลงทุนเพียงเรี่ยวแรงของตน กลับซีโลกจะซื้อทุกอย่าง จ้างคนอื่นทำหมด พอลงทุนเยอะแยะ แล้วจะถอนทุนคืนจากโรงนาสวนธรรมชาติ ให้ได้กำไรเท่านั้นเท่านี้ เหมือนนายทุนทำโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งกำหนดผลผลิตแน่นอนได้ แต่กิจกรรมเอาอย่างนั้นไม่ได้เลย

ใครที่กล้าเสี่ยงอยากทำเงินกำไรจากโรงนาสวน

แบบทุนนิยม ก็เสี่ยงเอาเอง เกิดเจ๊งแล้วไม่มาไวย ควรสมน้ำหน้าตัวเองมากกว่ารีเปลา

ดังนั้น นำสังเกตว่า ผลงานกสิกรรมธรรมชาติ ยิ่งสำเร็จเกิดเม็ดผลผลิตท่วมท้น พอแปรรูปผลลัพธ์ เป็นเม็ดเงินมักเกิดราคาตกต่ำ ตามหลักตีमानต์ ซัพพลาย กลายเป็นว่า ผลเงินกลับน้อยลง สวนทางกับผลงานที่เพิ่มขึ้น ความจริงคืออะไรกันแน่ จะกินพืชผล หรือจะกินตัวเงิน

เงินกินไม่ได้ แต่ต้องใช้มากกว่า เพราะเราเป็นทาสเงินทุนนิยมโดยแขวนชีวิตไว้กับราคา ชอบเสี่ยงนรกตกสวรรค์ แทนที่จะเป็นไทด้วยชีวิต พอเพียงบุญนิยมอันอุดมของกินใช้สาธารณโภคี แม้มีเม็ดเงินแลกเปลี่ยนกลับคืนมาน้อยก็ตามที

ยิ่งพัฒนา ยิ่งสร้างระเบิดสะสม

ประเด็นใหญ่ของปัญหาเศรษฐกิจอยู่ที่ ๓ ตัวหลัก คือ การผลิต การแจกจ่าย และการบริโภค

การผลิตเมื่อทำเพื่อหาเงินทำกำไร ก็เลยได้แต่สนองคนมีตั้งค์ได้กินใช้ก่อนเพื่อน ของดีต้องมีราคาแพง คนถึงจะเฮโลไปทำ ของดีที่ราคาถูๆ เลยไม่สนใจจะทำให้มาก คนจนจึงต้องอดอยากปากแห้ง

บ้านเมืองยิ่งพัฒนา อาชีพไร่นายังทรุดโทรม
หนุ่มสาวแห่เข้าเมืองไปขายแรงงาน เป็นมนุษย์เงินเดือน เกิดคนมากขึ้น แทนที่จะมีคนทำนาไร่มากขึ้น เพราะต้องกินข้าวเพิ่มขึ้น ไร่นายังหาคนทำไม่ได้ มันล้มเหลวขนาดไหน ไปแทนกันเป็นทางเครื่องเป็นสาวบริการ เป็นหนุ่มวินมอเตอร์ไซค์ เป็นยามรปภ. อาชีพที่พึ่งตัวเองไม่เป็น มันจะดีกว่าชีวิตพอเพียงอิสระกับไร่นาได้อย่างไร

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าถึงวันนี้ มีคนรวยกระจุกจนกระจายทั่วไทย ลัทธิมือใครยาวสาวเอา หรือปลาใหญ่กินปลาเล็ก มันไปไม่รอด

คนจนในเมืองทุกวันนี้ พอไม่มีตั้งค์ไปตลาด มีหวังอดตายง่าย ๆ ย้อนกลับไปสมัยเก่าก่อน จนยังงี้ก็มีบ้านคุ่มหัวสบายๆ ดีกว่ากระต๊อบในสลัมร้อยเท่า อยู่บ้านนอกออกไปเก็บผักบุ้งในนาจับปลาในน้ำได้ที่ทางสาธารณะหาผักกินฟรีมีเยอะแยะ สวนบ้าน

ใครก็ขอล่วยอ้อยกินได้ ถึงจนเงินแต่ไม่อยากไร้ของกินใส่ปากท้อง อย่างที่พูดกันว่า หมาเมืองไทยยังไม่อดตาย

ครับ ยิ่งพัฒนายิ่งเพี้ยนกันใหญ่ อย่าว่าแต่คนร่ำรวยจะกินทิ้งขว้าง วางท่าคักดินาผลาญพราให้โลกร้อนทวิคูณ แม้กระทั่งหมาของเขาก็มอมเมาให้เสียหมา กินอยู่อุ่มชูติกว่าคนจนๆ โดยปล่อยให้คนข้างถนนทิวไทยไร้ที่ซุกหัวนอน ไผ่โตกันแบบนี้เท่ากับเมตตาหมามากกว่าคน คนไม่ช่วยคนแล้วสัตว์สังคมนะใคร...

ฉะนั้น การแข่งกันรวยมันช่วยให้คนมีเงินโต คนจนยิ่งตาย จึงไม่ประหลาดอะไร เมื่อยิ่งพัฒนา มันถึงยิ่งเกิดปัญหา รวยกระจุกจนกระจายในทุกๆ ประเทศ ทุนนิยมจึงทำลายสังคมให้แตกแยกแบ่งชนชั้น ลัทธิแสวงกำไรเกินค่าแรง เท่ากับช่วยให้นักดูดเลือดเชือดเนื้อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ใครดูดเงินเก่งจากการค้าหรือตลาดหุ้น คือ การทำนابนหลังคนนั่นเอง

ลัทธิการหากินที่ส่งเสริมให้คนเบียดเบียนยื้อแย่งแก่งชิงยิ่งกว่าสัตว์ มันจะไม่น่ารังเกียจได้อย่างไร ทุนนิยมเสรีเลยหนีทุนนิยมสามัญไปไม่พ้น ควรรู้เท่าทันกันเสียทีว่า ไม่มีใครชอบคนเอาเปรียบเหยียบหัวคนอื่น จึงอย่าหวังลัทธิขี้โลกสามัญเป็นสรณะที่พึ่ง ใครไม่อยากเป็นทาสคนก็ว่าจะต้องหันมาพึ่งตนเองให้จงได้ ไม่มากก็น้อย ไม่ช้าก็เร็ว

ปัญหาเศรษฐกิจสำคัญ ๑ ใน ๓ คือ การแจกจ่ายอันไม่เป็นธรรม กลายเป็นผลพวงยิ่งใหญ่ของการพัฒนา ซินปล่อยให้ทุนนิยมสามัญฉวยโอกาสฉ้อฉลกอบโกยเกิดโคตรรวยแค่ข้ามคืน อีกไม่นานประเทศไทยจะเป็นของคนไม่กี่ตระกูลใหญ่

ยิ่งโคตรรวยด้วย โคตรโง่ด้วย มันช่วยไม่ได้ที่ ต้องโคตรจนทั่วไทยทันตาเห็น

ของฟรีๆ ธรรมชาติขาดหายไป กำไรเงินกำไรชีวิต ทำพิษมหาภัย

ใครๆ ย่อมรู้ว่าทุกคนต่างเกิดมาตัวเปล่า พอถึงวันตายก็เปล่าเอาอะไรไปได้เลย แม้แต่เนื้อตัวยัง

ต้องคืนธรรมชาติเขาไป

ท่านถึงย่ำว่า คนเรามีกรรมเป็นทรัพย์แท้ของตนติดตัวไป

นอกจากนี้ เราน่าจะสำนึกที่ว่า ความจริงโลกทั้งใบนี้ มันไม่ได้เป็นกรรมสิทธิ์สมบัติของใครอยู่เดิม คนมายึดถือขี้ตู่เอาเองภายหลังทั้งสิ้น

และแม้ว่าเราจะต้องยอมรับกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลของปัจเจกชนต่างๆ รวมทั้งองค์กรของรัฐด้วย ถึงกระนั้นมันก็ยังคงเหลือสมบัติของแผ่นดินอันใครๆ จะเข้าไปถือครองสิทธิ์ส่วนตัวหาได้ไม่ เช่น ภูเขา ลำธาร แม่น้ำ ห้วยหนองคลองบึงถึงทะเล

ยิ่งเติมประชากรน้อย ป่าดงพงไพรใหญ่น้อยมีเต็มไปหมด ใครจะไปอาศัยกินใช้ไม่ต้องแย่งกัน ทุกวันนี้ เหยียบไปที่ไหนๆ เป็นเขตหวงห้ามทั้งนั้น ที่ทางสาธารณประโยชน์ ให้ชาวบ้านได้อาศัยเก็บผักหักฟืนเลี้ยงควายหาปลา นับวันยิ่งหายาก พื้นที่หากินของคนจนคับแคบลงอย่างน่าเป็นห่วง

สาธารณประโยชน์ทั้งหลาย เป็นทุนทางสังคมให้ผู้คนหากินหาอยู่ได้โดยพึ่งตนเอง ไม่ต้องซื้อหาด้วยเงิน เช่นเดียวกับทุนทางธรรมชาติที่เราได้อากาศหายใจ มีลมฟ้าฝนดวงอาทิตย์ดวงจันทร์เป็นพลังงานสร้างพืชพันธุ์ ให้กระแสน้ำเย็นหมุนเวียนฤดูกาล หล่อเลี้ยงสรรพชีวิต โดยไม่ต้องคิดเงิน

เราทุกคนต่างเป็นหนี้ธรรมชาติอันหาค่าบมิได้ ขณะเดียวกันคนเราก็ผาตบแทนโลกดินน้ำลมไฟ ด้วยการผลาญพราโดยกินสูบดื่มเสพทุกอย่างที่ขวางหน้า ไม่ทันก็ลืบปีเลย บริโภคนิยมเป็นเหตุธรรมชาติวิปริตเสียศูนย์หมด ทรัพยากรแร่ธาตุมันแก๊สถ่านหินป่าไม้บนดินใต้ดินใต้บาดาล ไม่พอมือมารยักษ์เผาผลาญ พานให้บรรยากาศโลกร้อนปะทุขึ้นมาทันที

โลกร้อน เพราะใจคนมันร้อนด้วยโลก โกรธ หลง เมา มันล้างผลาญธรรมชาติ โดยคิดว่ากูแน่

กำปั้นทุบดิน ทางรอดไม่มีทางเลือก จึงต้องกลับหลังหันหันคว้นจากทุนนิยมสามัญ มาอยู่เย็นเป็นสุขกับชีวิตพอเพียงโดยด่วน

อเมริกา เป็นหัวโจกเจ้าลัทธิบริโภคนิยมมหาภัย

ตัวอย่างที่เลวสุดๆ ประชากรไม่ถึง ๕ % ของพลโลก แต่เขาล้างผลาญทรัพยากรไปตั้ง ๔๐ % ของทั้งหมดที่ชาวโลกกินใช้

การผลิตเพื่อเงินกำไรสูงสุดก็ดี การบริโภคเพื่อสุขสมอารมณ์เป็นกำไรชีวิตสุดฤทธิ์สุดเดชก็ตาม มันทำให้เกิดผลร้ายคู่เคียงทวีคูณ คือ ปัญหาการแจกจ่าย อันชัดเจนว่ารายกระจุกจนกระจาย เช่น เมื่อผลผลิตล้นตลาด ราคาตกชวบนั่นที่คนจะได้กินใช้ของถูกๆ ทัวถึง ใจซีโลภอำมหิตสั่งให้ทำลายพืชผลทิ้งเสีย เพื่อราคาจะได้สูงขึ้น เช่น การเผาอ้อยกาแพ เททิ้งมันฝรั่ง กระทั่งเอาลูกไก่ทิ้งทะเลก็เคยทำกันปานนั้น

ดังนั้น การแสวงกำไรจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในสัตว์สังคม มันแย่งยิ่งกว่าการล่าเหยื่อของเสือสิงห์ สัตว์ป่า ซึ่งมันยังมีเศรษฐกิจพอเพียง เพื่ออิมท้องไปวันๆ เท่านั้น ส่วนคนดูดเงินฟาดฟันกำไรจากคนจน รวยล้นหมื่นล้านแสนล้านชั่วข้ามคืน หมกหมักกักตุนไว้กินใช้ร้อยชาติยังไม่หมดเลย เสือสิงห์ที่โหมมันจะโหดร้ายเท่าคนผีเปรตโคตรมารยักษ์

ของกลางสงฆ์ และกงสี สาธารณโภคีที่พึงประสงค์

มนุษย์เจริญขึ้นมาด้วยทุนทางธรรมชาติและทุนทางสังคมอันหาค่ามิได้ ไม่มีราคา เช่น อากาศ แดด น้ำ ลม ฝน เมฆ ฟ้า เดือน ดาว จนถึงสิ่งใกล้ตัว เพื่อนมนุษย์ หมู มวลมิตร สหายดี สังคม สิ่งแวดล้อมดี อันเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนานั่นเทียว

ชาวบ้านมีวัดเป็นแหล่งเรียนรู้ที่พึงพิง พระในวัดบวชมาต้องละทิ้งสมบัติ อยู่กินด้วยบิณฑบาต อาหารที่ศรัทธาใส่บาตรถวายมา ต้องรวมกองเพื่อเฉลี่ยแจกภัตฉันกันทั้งวัด สมบัติส่วนตัวพระอนุญาตแค่บาตรจีวร บริขารเล็กน้อย กุฎีศาลาของจำป็นอื่นจัดไว้เป็นของกลางสงฆ์ ชาวพุทธรู้จักกันดี ชาวบ้านมาหยาบยืมของวัดไปจัดงานต่างๆ ได้เสมอ

นอกจากวัดจะเป็นสาธารณประโยชน์สำคัญที่สุดของมนุษย์แล้ว เศรษฐีใหญ่หรือศรัทธาชาวบ้านก็ช่วยกันสร้างสาธารณูปโภค เช่น สะพาน ศาลา

ทำน้ำ ถนนหนทางอะไรต่างๆ โดยไม่ต้องมีรัฐมาช่วยทำ ก็ทำกันมาได้ทั้งนั้น

โบราณเจริญกันมาได้คล้ายๆ กัน เมืองจีนไม่มีวัดเยอะอย่างไทย แต่มีศาลเจ้ามากกว่า ในหมู่บ้านก็มีสาธารณูปการนานา ตั้งแต่ล้อมสาธารณะ เป็นบ่อปยุตักไปปลูกผัก ทำน้ำ โรงเรียน สโมสรดนตรี ศาลาประชาคม สโมสรคนชรา ศูนย์ฝึกอาชีพเย็บปักถักร้อยของสตรี เป็นต้น

วัฒนธรรมสำคัญอันเราคุ้นเคยไม่น้อยคือกงสี เป็นสมบัติกลางของครอบครัวตระกูลจีน ใช้ประโยชน์กันอยู่ร่วมกัน เป็นหลักประกันอันดีเยี่ยม มีครีวกลาง ข้าวผักจากนาสวน เอามาทำแบ่งกันกิน พร้อมหน้าวันละสามมื้อ แสนอบอุ่นสามัคคีขนาดไหน บรรยากาศสมานฉันท์เห็นปานนี้ ปัจจุบันคงหาทำยากเสียแล้ว ยิ่งสังคมสมัยใหม่ คงไม่ต้องฝันถึง

เสียดายที่ระบบกงสี มักมีอายุไม่ยืนยาวต่อทอดไปได้ก็รุ่นทวายท อย่างเก่งคงไปได้แค่ชั่วลูกไม่ถึงหลานเหลนกระมัง

จะเห็นได้ว่า ธรรมเนียมแบ่งมรดกยกให้แยกขาดไปเลย ทำให้ตระกูลแตกแยก ลูกหลานกระจัดกระจาย ตัวใครตัวมัน ยากจนไปก็ไร้ที่พึ่ง พ่อแม่มีนา ๕๐ ไร่ ให้ลูก ๕ คน คนละ ๑๐ ไร่ ลูกออกหลาน ๕ หารคนละ ๒ ไร่ ไม่พอกินเสียแล้ว

สาธารณโภคี เพื่อชีวิตสังคมใหม่

ดั่งที่ทราบกันดีว่า ธรรมชาติช่างสร้างสรรค์ชีวิต ให้สิทธิ์มนุษย์ชนกินอยู่ฟรีๆ ไม่มีราคาเงินทอง เพียงอาศัยเท่าจำเป็นเลี้ยงชีวิตเป็นสุขได้ ก็เป็นหนี้บุญคุณโลกเหลือล้นหนักหนาแล้ว ยิ่งกลับทากรุณกรรมหากำไรจากทุกอย่างที่ขวางหน้าให้เป็นเงินเป็นทองไปหมด ใครไม่มีเงินจ่ายตายไปก่อนเถอะ ตอบแทนธรรมชาติเนรคุณโลกพรวรรคนี้ จะไม่ให้โลกร้อนดับแตกจะทนไหวหรือ...ท่านที่เคารพ!

ดังนั้น ถ้ามาช่วยกันสร้างฝันให้เป็นจริง คือทำธรรมชาติของฟรีๆ ให้มันท่วมโลกยิ่งกว่าเก่าก่อน ถึงจะสมควรว่าเกิดมาไม่หนักแผ่นดิน โลกจะเจริญ

ก้าวหน้า เพราะพากันขยายผลฟื้นฟูธรรมชาติ โดย
แรงงานขยันสร้างสรร สร้างมิตร มีชีวิตประเสริฐ
ตามหลักทฤษฎี ๔ มิติ คือ อุดมฐานะ อารักขนา
กัลยาณมิตรตตา และสมชีวิตา เป็นต้น

ตัวอย่างต้นไม้ใบหญ้า มันเติบโตงอกงามขึ้น
เป็นคุณประโยชน์แก่ธรรมชาติโลกทั้งสิ้น มันไม่มี
วิญญาน แต่มันเสียสละโดยตัวของมันเอง ชีวิตคน
ก็น่าคิดว่าจะไม่อายุยืนยาวเท่าฟ้าดินได้ฉันใด

การจัดสรรสาธารณโภคี ตั้งแต่ของกลางสงฆ์
ในวัด แล้วนำมาปรับใช้เป็นกองกลางของหมู่บ้าน
ชุมชน อย่างที่ชุมชนโคกทุกแห่งทำ ชาวชุมชนมี
สิทธิ์กินอยู่ใช้สมบัติสาธารณโภคี โดยไม่ต้องมี
กรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของที่ดินเลย เอาไปขายไม่ได้ แต่
แบ่งกินแบ่งใช้ตามควร สมบัติกลางนี้จะโตเพราะ
คนดีๆ ช่วยกันทำ ไม่ให้ใครมาผลาญง่ายๆ

สาธารณโภคีจึงเป็นหลักประกันให้คนดีพึ่งพา
ได้ยั่งยืน ผ่านวันคืนยิ่งเจริญ เพราะทุกคนช่วยทำ
มากกว่าที่กินใช้ไป ไม่เหมือนสมบัติตระกูลใหญ่
ทุนบริษัทยักษ์ มันหนีไม่พ้นพายุพลาญล้างวัน
เพราะรับประกันคุณภาพคนไม่ได้ ลูกหลานไม่ดีก็
ต้องอุมชูเออออห่อหมกไป ไม่เหมือนชุมชน คนไหน
เลวทราม อับเปหิเนรเทศออกห้ามเข้า หน้าใหม่จะ
เข้ามา ก็ต้อนรับเฉพาะคนมีศีล

**คนมีศีลที่ยังไม่มา ขอให้มา ผู้มีศีลที่มาแล้ว
ขอให้อยู่เป็นสุข วิถีพุทธลึกซึ้งอย่างนี้**

ฉะนั้น ภาษิตตัดหางปลอยวัด จึงไม่ถูกต้องเลย
อะไรไม่ได้ จะมาทิ้งให้วัดเนาไปด้วยมันไม่ไหว วัดจะ
ช่วยให้คนอยากดี ค่อยดีขึ้นได้เท่านั้น การบวชพระ
สงฆ์จึงเป็นเหตุใหญ่ให้สังคมสงฆ์เสื่อมทรามทุกวันนี้
การคัดคนเข้า เชี่ยคนออก จำเป็นต้องทำเพื่อสร้าง
คน สร้างหมู่ผู้เจริญ

นั่นคือ สำนึกดีที่นำตอกย้ำตัวเอง เมื่อเราไม่
อยากทรยศ เนรคุณแผ่นดิน ล้างผลาญธรรมชาติ
มันจำเป็นต้องทำตัวเองให้เป็นมิตรดีกับผู้คนทั้ง
สังคมสิ่งแวดล้อม

และจะนับตัวเองเป็นกัลยาณมิตรได้ ต่อเมื่อ
เป็นผู้เจริญศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญา อันคือ

สัมปรายักตถประโยชน์ ๔ ถึงจะเป็นคนดีมี
ประโยชน์ทั่วถึงกว้างไกลไปถึงโลกหน้า โดยมี
ประโยชน์เต็มๆ ครบเครื่องเรื่องขยัน สร้างสรร
สร้างมิตร มีชีวิตประเสริฐ เกิดบุญคุณทันตาเห็น
เป็นจริงปัจจุบันดังกล่าวอ้างไว้ข้างต้นก่อนหน้านี้

ขอสรุปทิ้งท้ายไว้อีกนิด เรามักจะได้ยินคนดีแค่
ฤทธิเสียงเต่า ไม่ยอมเข้าข้างร่วมไม้ร่วมมือกับ คตส.
ซึ่งขอให้ออกมติ ครม. สั่งการให้ทุกหน่วยช่วยส่ง
เอกสารหลักฐานที่จำเป็นเพื่อตรวจสอบพวกโคตร
โกงต่างๆ เสร็จแล้วไม่เห็นตอบรับอะไรเลย อย่างที่
เขาพูดว่าเข้าเกียร์ว่างแล้วจะถือเป็นคนดีได้ตรงไหน
ในเมื่อตื้อด้านไม่ฟังเสียงมหาชน เขาตั้งให้เป็นคนขับ
แล้วนั่งเป็นหัวต่อ ไม่ขยับขับเคลื่อนอะไรเลย คงดี
แค่ฤทธิชี้เหม็นมากกว่านะ น่าจะเจอคดีละเว้น
ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบบ้างหรือไม่...

ทั้งหัวหน้ารัฐบาลและผู้นำ คมช. คิดอ่านขยัน
บ้างเหมือนกัน แต่ขยันไม่เข้าเรื่อง เช่น ไม่ทันกวาด
บ้านล้างเมือง ก็คิดสมานฉันท์กับพวกลื้อลื้อพายเรือ
โจร อ้างเมตตาต้องอภัย ดูเหมือนดี แต่มันก็ต้อง
ทำให้ถูกกาลเทศะครบวงจรเป็นสำคัญ

จะระลึกถึงใคร จะร่วมมือลงสังฆกรรมด้วย
หรือจะให้ใครอยากคบค้าสมาคมก็ด้วย นอกจาก
เมตตาในกายกรรม วจีกรรม และมโนกรรมแล้ว ยัง
จะต้องรู้จักสาธารณโภคี กล้าให้กล้าแบ่งปัน ไม่กัก
ตุนไว้กินใช้คนเดียว พร้อมมีศีลและทิวีสมาณฉันท์
เข้ากันได้ดีอีกด้วย

บรรดาพวกอำนาจเก่า ทั้งนักการเมืองอาชีพ
น้ำเนา เพียงได้ยินชื่อก็เหม็นเบื่อเต็มทนแล้ว ยิ่ง
เป็นสมุนหนุนหลังเหล่าโคตรโกงอีก นับเป็นพวก
มิฉชาติลึ บ่อนทำลายสังคม ล้างผลาญประโยชน์
สาธารณะอยู่แล้วซัดๆ พาลชนเหล่านี้ พระท่าน
ให้เลิกคบเด็ดขาด ให้คนแต่บัณฑิตคนดีที่รู้ทันบุญ
บาป ถ้าเมตตาเกินประมาณ จะพบคนพาลทั่วเมือง

**ประเด็นสาธารณโภคีวิถีเศรษฐกิจสังคมใหม่
นำเชื่อมั่นว่าเหนือชั้นกว่าคอมมิวนิสต์ที่ล้มเหลว
ท่ามกลางโลกร้อนรณะระเบิดเวลา ซึ่งสะสมโดย
พลพรรคศาสนาทุนนิยมสามัญ** ๒๗

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตือโกก

• ต่อจากฉบับ ๒๐๖

บทที่ ๒ อาริยสังค ๔ มรรคองค์ ๘

๔. มรรคอาริยสังค

ในธรรมจกัปปวัตตนสูตร พระพุทธองค์ได้กล่าวสรุปถึงวิถีทางที่จะเข้าถึงที่สุดของความรูจนหมด “อริยชา” และหมดสิ้นภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหาต่างๆ อย่างสมบูรณ์ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ข้อนี้แลคือทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอาริยสังค คืออาริยมรรคมีองค์ ๘ นั้น ได้แก่ สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ”

ในมหาจิตตาริสกสูตร พระพุทธองค์ได้ทรงอธิบายขยายความระบบการประพฤติปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็นสัมมาสมาธิ ตามมรรคองค์ ๘ ประการนี้ไว้ว่า (อาภรณ์ พุกกะมาน, ๒๕๒๖ : ๑๑๒ - ๑๒๐)

มัจฉาทฐิเป็นโณน คือความเห็นตั้งขึ้นว่า
ทานที่ให้แล้วไม่มีผล ยัญที่บูชาแล้วไม่มีผล
สังเวชที่บวงสรวงแล้วไม่มีผล
ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วไม่มี โลกนี้ไม่มี
โลกหน้าไม่มี มารดาไม่มี บิดาไม่มี
สัตว์ที่เป็นอุปปาติกะไม่มี
สมณพราหมณ์ทั้งหลายผู้ตำเนิบชอบ ปฏิบัติ
ชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง
เพราะรู้อย่างตัวตนเองในโลกไม่มี

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็น
หนึ่ง ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แล เรียกว่า
เป็นสัมมาสมาธิของพระอริยะ อันมีเหตุบ้าง
มีองค์ประกอบบ้าง ”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น

สัมมาทิลิย้อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิลิย้อมเป็นประธานอย่างไร คือ ภิกษุรู้จักมิจฉาทิลิ ว่ามิจฉาทิลิ รู้จักสัมมาทิลิว่าสัมมาทิลิ ความรู้ของเธอนั้นเป็นสัมมาทิลิ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็มิจฉาทิลิเป็นไฉน คือความเห็นดังนี้ว่า ทานที่ให้แล้วไม่มีผล ยัญที่บูชาแล้วไม่มีผล สังเวทที่บวงสรวงแล้วไม่มีผล ผลวิบากของกรรมที่ทาดิทำชั่วไม่มี โลกนี้ไม่มี โลกหน้าไม่มี มารดาไม่มี บิดาไม่มี สัตว์ที่เป็นอุปาทิกะไม่มี สมณพราหมณ์ทั้งหลายผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้งเพราะรู้อย่างด้วยตนเองในโลกไม่มี

ภิกษุที่ย่อมพยายามเพื่อละมิจฉาทิลิ เพื่อบรรลุสัมมาทิลิ ความพยายามของเธอนั้นเป็นสัมมาวายามะ ภิกษุที่ มีสติละมิจฉาทิลิ มีสติบรรลุสัมมาทิลิอยู่ สติของเธอนั้นเป็นสัมมาสติ

ด้วยอาการนี้ ธรรม ๓ ประการนี้ คือ สัมมาทิลิ สัมมาวายามะ สัมมาสติ ย่อมห้อมล้อม เป็นไปตามสัมมาทิลิของภิกษุนั้น”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทิลิย้อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิลิย้อมเป็นประธานอย่างไร คือ ภิกษุรู้จักมิจฉาสังกัปปะว่ามิจฉาสังกัปปะ รู้จักสัมมาสังกัปปะว่าสัมมาสังกัปปะ ความรู้ของเธอนั้นเป็นสัมมาทิลิ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็มิจฉาสังกัปปะเป็นไฉน คือความดำริในกาม ดำริในพยาบาท ดำริในความเบียดเบียน นี้มิจฉาสังกัปปะ

ภิกษุที่ย่อมพยายามเพื่อละมิจฉาสังกัปปะ เพื่อบรรลุสัมมาสังกัปปะ ความพยายามของเธอนั้นเป็นสัมมาวายามะ

ภิกษุที่ มีสติละมิจฉาสังกัปปะได้ มีสติบรรลุสัมมาสังกัปปะอยู่ สติของเธอนั้นเป็นสัมมาสติ ด้วยอาการนี้ ธรรม ๓ ประการนี้ คือ สัมมาทิลิ สัมมาวายามะ สัมมาสติ ย่อมห้อมล้อม เป็นไปตามสัมมาสังกัปปะของภิกษุนั้น

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทิลิย้อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิลิย้อมเป็น

ประธานอย่างไร คือภิกษุรู้จักมิจฉาวาจาว่ามิจฉาวาจา รู้จักสัมมาวาจาว่าสัมมาวาจา ความรู้ของเธอนั้นเป็นสัมมาทิลิ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็มิจฉาวาจาเป็นไฉน คือพูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ เจรจา เพื่อเจ้อ นี้มิจฉาวาจา

ภิกษุที่ย่อมพยายามเพื่อละมิจฉาวาจา เพื่อบรรลุสัมมาวาจาอยู่ ความพยายามของเธอนั้นเป็นสัมมาวายามะ

ภิกษุที่ มีสติละมิจฉาวาจาได้ มีสติบรรลุสัมมาวาจาอยู่ สติของเธอนั้นเป็นสัมมาสติ

ด้วยอาการนี้ ธรรม ๓ ประการนี้ คือ สัมมาทิลิ สัมมาวายามะ สัมมาสติ ย่อมห้อมล้อม เป็นไปตามสัมมาวาจาของภิกษุนั้น”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทิลิย้อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิลิเป็นประธานอย่างไร คือภิกษุรู้จักมิจฉากัมมันตะว่ามิจฉากัมมันตะ รู้จักสัมมาสัมมันตะว่าสัมมาสัมมันตะ ความรู้ของเธอนั้นเป็นสัมมาทิลิ”

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็มิจฉากัมมันตะเป็นไฉน คือ ปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมสุมิจฉาจาร.....

ภิกษุที่ย่อมพยายามเพื่อละมิจฉากัมมันตะ เพื่อบรรลุสัมมาสัมมันตะ ความพยายามของเธอนั้นเป็นสัมมาวายามะ

ภิกษุที่ มีสติละมิจฉากัมมันตะได้ มีสติบรรลุสัมมาสัมมันตะอยู่ สติของเธอนั้น เป็นสัมมาสติ

ด้วยอาการนี้ ธรรม ๓ ประการนี้ คือ สัมมาทิลิ สัมมาวายามะ สัมมาสติ ย่อมห้อมล้อม เป็นไปตามสัมมาสัมมันตะของภิกษุนั้น”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทิลิย้อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิลิย้อมเป็นประธานอย่างไร คือ ภิกษุรู้จักมิจฉาอาชีวะว่ามิจฉาอาชีวะ รู้จักสัมมาอาชีวะว่าสัมมาอาชีวะ ความรู้ของเธอนั้นเป็นสัมมาทิลิ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็มิจฉาอาชีวะเป็นไฉน คือ การโกง (กุหน) การล่อลวง (ลปนา) การตลบตะแลง (เนमितตกตา) การยอมมอบตนในทางผิด (นิปเป-

ลิกตา) การเอาลาภต่อลาภ (ลาภเณ ลาภัง นิชิคิงสนตา) นี้มีจฉาอาชีวะ.....

ภิกษุ นั้นย่อมพยายามเพื่อละมิจฉาอาชีวะ เพื่อ บรรลุสัมมาอาชีวะ ความพยายามของเธอนั้น เป็นสัมมาวายามะ

ภิกษุ นั้นมีสติ ละมิจฉาอาชีวะได้ มีสติบรรลุ สัมมาอาชีวะอยู่ สติของเธอนั้น เป็นสัมมาสติ

ด้วยอาการนี้ ธรรม ๓ ประการนี้ คือสัมมาทสิฐิ สัมมาวายามะ สัมมาสติ ย่อมห้อมล้อม เป็นไป ตามสัมมาอาชีวะของภิกษุ นั้น ”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทสิฐิยอมเป็นประธาน ก็สัมมาทสิฐิยอมเป็น ประธานอย่างไร คือ เมื่อมีสัมมาทสิฐิ สัมมาสังกัปปะ จึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา จึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ จึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมากัมมันตะ สัมมา อาชีวะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาอาชีวะ สัมมา วายามะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาวายามะ สัมมาสติจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสติ สัมมา สมาริจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสมาริ สัมมา ญาณะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาญาณะ สัมมา วิมุตติจึงพอเหมาะได้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ด้วย ประการฉะนี้แล พระเสขะผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ จึงเป็นพระอรหันต์ประกอบด้วยองค์ ๑๐..... ”

จากพุทธพจน์ที่ยกมาข้างต้น พระพุทธองค์ ได้ทรงแบ่งสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ เป็น ๒ ส่วน คือมรรค ๗ องค์แรกส่วนหนึ่ง กับสัมมาสมาริที่ เป็นมรรคองค์สุดท้ายอีกส่วนหนึ่ง โดยบูรณาการ ของมรรค ๗ องค์แรกในที่สุดจะส่งผลให้เกิดสัม มาสมาริที่เป็นมรรคองค์สุดท้าย และสัมมา สมาริก็จะนำไปสู่สัมมาญาณะ กับสัมมาวิมุตติ ตามลำดับ

เมื่อมีการปฏิบัติสัมมาอาริยมรรคอย่าง ถูกต้องพอเหมาะแล้ว มรรคองค์หนึ่งก็จะส่งผล เกื้อกูลต่อมรรคอีกองค์หนึ่ง เชื่อมโยงเกาะเกี่ยว กันเป็นระบบ จนนำไปสู่การกำจัดอาสวะทั้งหลาย ให้หมดสิ้น บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ที่ประกอบ

ด้วยองค์ ๑๐ (กล่าวคือเกิดสัมมาญาณะ และสัม มาวิมุตติ) คลี่คลายตามมาจากสัมมาอาริยมรรค ๘ องค์แรก จึงรวมเป็นองค์ ๑๐)

ขณะเดียวกันพระพุทธองค์ได้แบ่งมรรค ๗ องค์แรกเป็นอีก ๒ กลุ่ม คือมรรคส่วนที่เป็นองค์ ประกอบหรือเครื่องห้อมล้อม ๓ องค์ และมรรค ส่วนที่เป็นแกนกลางของการปฏิบัติ ๔ องค์ โดย มรรคส่วนที่เป็นเครื่องห้อมล้อม ๓ องค์ ได้แก่

ก) **สัมมาทสิฐิ** (ความเห็นชอบ) คือ มีความเห็น อย่างถูกต้องว่าอะไร เป็นมิจฉาทสิฐิ มิจฉาสังกัปปะ มิจฉากัมมันตะ มิจฉาวาจา มิจฉาอาชีวะ (ภาย ได้ขอบเขตของอินทรีย์พละ ในรอบที่ตนจะ ประพฤติปฏิบัติได้) เพื่อละมิจฉามรรคเหล่านั้นจน เข้าถึงนัยแฝงของสัมมาทสิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมากัมมันตะ สัมมาวาจา และสัมมาอาชีวะที่ ละเอียดยิ่งๆ ขึ้นเป็นลำดับๆ

ข) **สัมมาวายามะ** (ความเพียรชอบ) คือ มี ความเพียรพยายามที่จะละมิจฉาทสิฐิ มิจฉาสัง กัปปะ มิจฉากัมมันตะ มิจฉาวาจา มิจฉาอาชีวะ ตามสัมมาทสิฐิที่เห็นนั้นๆ เพื่อกระทำให้เกิดสัมมา ทสิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมากัมมันตะ สัมมาวาจา และสัมมาอาชีวะ

ค) **สัมมาสติ** (ความระลึกทั่วชอบ) คือ มีสติ ระลึกทั่วอยู่เสมอที่จะละมิจฉาทสิฐิ มิจฉาสังกัปปะ มิจฉากัมมันตะ มิจฉาวาจา มิจฉาอาชีวะ เพื่อ ปฏิบัติให้เกิดสัมมาทสิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมา กัมมันตะ สัมมาวาจา และสัมมาอาชีวะ

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย
ร่วมกับ **สำนักพิมพ์ประกายแสง**
จัดพิมพ์หนังสือกวีนิพนธ์ **“ประกายกานท์**
สานฝัน” ของ **“ทรวง ภัทรานุพันธ์”** เนื้อหา
สาระให้มากกว่าคำว่า “บทกลอน” ภายในเล่ม
ยังมีบทกลอนของนักกลอนดังอีก ๘๐ ท่าน
ราคาเล่มละ ๑๖๕ บาท รายได้ทั้งหมดมอบให้
แก่สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย
(ติดต่อ สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ ๐๘๙-๑๒๗๐๒๗๔)

ตอน ข้าวลือ...คือบตทตลอบ

• นักเรียนลัมมาลิกขาาร่วมจำหน่ายสินค้า
ราคาต่ำกว่าทุนในงานตลาดอาริยะ
ที่บ้านราช-เมืองเรือ อุบลฯ

• ต่อจากฉบับที่ ๒๐๖

ตอนที่ฉันพยายามจะลืมเรื่องนี้ให้ได้ เพราะถึงอย่างไรทั้ง ก. ข. และ ค. ก็จะต้องจบการศึกษาอยู่แล้ว ฉันก็ควรจะให้เขาจบไปโดยไม่ต้องมาคิดเรื่องฉันให้วุ่นวาย แต่สุดท้ายก็เหมือนวิบากที่ไม่ยอมให้เรื่องนี้มันผ่านไปง่ายๆ ณ ที่ประชุม ผู้ใหญ่ของคณะที่ เรื่องของฉันได้เปิดฉากขึ้นทันที ไม่รู้ว่าความอึดอั้นตันใจนั้นมาจากไหน รู้แต่ว่ามันทำให้น้ำหูน้ำตาหลังไหลไม่ยอมหมด

ความรู้สึกในตอนนั้นเจ็บปวดมากพอๆ ที่คนปฏิบัติธรรมกันมานานแล้ว จะมองกันได้เท่านี้มันแสดงถึงการดำเนินชีวิตที่เต็มไปด้วยการเพ่งโทษทำโทษจนถึงกล้าตัดสินผู้อื่น ทั้งๆ ที่ตัวเองก็ไม่ใช่อุทลการชีวิตของใครสักคน

ในที่ประชุมฉันก็พูดแค่นิดหน่อย เรื่องจบลงตรงที่นาย ก. กราบขอโทษฉันในที่ประชุม เพราะยอมรับว่าตนนั้นเข้าใจผิดก็เลยไปกระจายข่าวผิดด้วย ก็ขอกราบพระคุณพ่อท่านด้วยเศียรเกล้า ที่พ่อท่านเป็นตัวอย่างและแรงบันดาลใจให้ลูกเสมอ ขอพระคุณท่านสมณะและอาทั้งหลายที่ให้กำลังใจ กราบขอบพระคุณ ก. ข. ค. และคุณอาผู้ นั้น ที่ดูแลเอาภาระและช่วยเตือนสติฉันด้วยเหตุการณ์นี้ แม้จะเจ็บปวด แต่ก็คุ้มสุดท้ายก็ขอขอบคุณตัวเองมาก ที่พยายามจะตั้งใจ

ฝึกฝนตนกับอุปสรรคขวากหนามด้วยสติธรรมวิจยหาเหตุและดับเหตุ แม้จะไม่ชำนาญ เปาะแปะเหมือนเด็กเพิ่งหัดเดิน แต่ก็ถือว่านั่นคือการได้ปฏิบัติธรรมแล้ว

ชีวิตกลับเข้าสู่ภาวะปกติอีกครั้ง ฟ้าหลังฝนต้องดงามอยู่เสมอ เรื่องบาดแผลใจคงจะต้องให้กาลเวลาเป็นผู้ช่วยดูแลรักษา ทุกคนที่มาที่นี่ต้องมีความตั้งใจจริงที่จะปฏิบัติธรรม เป้าหมายของทุกคนย่อมมาจากสิ่งเดียวกันคือ ต้องการพ้นทุกข์ และแต่ละคนที่เดินเส้นทางสายนี้ย่อมจะมีภูมิธรรมของตนเองอยู่ไม่ใช่บ่อย ฉันเชื่อมั่นว่า ลิกๆ แล้วไม่มีนักปฏิบัติธรรมคนไหนหรอกที่อยากทำให้คนอื่นทุกข์เพราะตนเอง

สังคมที่ดีย่อมมีการขัดแย้งกันอยู่พอเหมาะ ใน
อนาคตอาจจะต้องได้ร่วมงานศาสนาด้วยกัน ดัง
นั้นเราควรหันมาประสานจุดร่วม สงวนจุดต่าง
เป็นลูกพ่อเดียวกัน กินข้าวหม้อเดียวกัน ดังนั้น

ควรจะเห็นอกเห็นใจกัน และหันหน้าเข้าหากันดีกว่า
เพราะอย่างน้อยๆ เราก็เป็นที่พึ่งพาอาศัยซึ่งกัน
และกันอยู่แล้ว

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

“เรือนแก้ว” ปณิธาน “จิตรกรกรวิ” โคลงนำกลอน

คำสอง
กสองคำ

๑ มกระแก้วคาบเพชรแพรว
โพธิ์ร่วมวิจิตรทศสิบ
ลัญญลักษณ์สูงลิบ
วิโมกข์มิ่งวิมุตติหลุดหล้า
๒ อนิจจาเกิดกว่าแปดสิบปีแล้ว
ไต่ร่ม “โพธิญาณ” รุ่งรัตน์มหัศจรรย์
๓ สุดขอบฟ้ามโนคติแห่งปรารภณา
พระพุทธเจ้าฯ สอนกุศลปรุงอย่างดี
๔ นฤมิตจิตรกรรม-ปฏิมากรรมแก้ว
แต่วิภูษะศิลปะวังวนเวียนไป
๕ ไฉนพูนฟ้ามโนคติแห่งปรารภณา
มหาสมุทรอวกาศฟาดคลื่นแรงกาล
๖ กัปตันทุกข์สิ้นเลือดน้ำตาไหล
ฝั่งฝัน “อนิจจํ ทุกข์ อนัตตา”
๗ มหาสมุทรมโนคติแห่งศิลปกรรม
ชีพจ่อมจมคลื่นศิลป์เพียงลำพัง
๘ เกาะพูนฝั่งฝันนั้นร่วมโพธิญาณ
สายแล้วเพียงซบเงาพระศาสดา
๙ โอม วนวังวนเวียนวายตายเกิด
มุ่ง “โพธิสัตว์” จรรโลงโลกกาลนาน

กนกทิพย์ จ้วเอย
เล่นห่ฟ้า
สามโลก กราบแล
สว่างจ้าโพธิญาณ ฯ
“เรือนแก้ว” รั้งไร้ได้ล้มหลับฝัน
จ้วเรือนนั้นวิจิตรทิพย์สุนทรีย์ ฯ
เรือนหลังคามุงธรรมะประเสริฐศรี
วิถี “ศรีสวัสดิ์” ชีวิตวิภูษณาชัย ฯ
งามเพชรแพรวฯ สถาปัตยกรรมยิ่งใหญ่
ในมหันตโทษทุกข์คุกขังวิภูษณา ฯ
กาพย์กลอนฟ้าระยับระย้าวิเศษวิศาล
ต่อต้านล้าเภทของของชิวา ฯ
ไล่เถตราไปไกลไร่ขอบฟ้า
ค่ายถกกรรมอับปางกลางวนวัง ฯ
ทำซ้ำร่อแร่แต่กายสิทธิ์ขลัง
สิ้นหวังคือเหยื่อปลาร้ายอวิชา ฯ
กล้าหาญวาย “วิปัสสนา” ไปแสวงหา
จะมรณาก่อนถึงฝั่งนิรพาน ฯ
ประเสริฐเป็นจิตรกรกรวิแก้วกล้าหาญ
เพื่อศานติสุขแหล่งหล้าอากาลิโก ฯ

● อังคาร กัลยาณพงศ์

จันทร์ที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๘/๘ ปีกุน

ลำ ห้วยที่ตัดผ่านทุ่งนาหน้าเคยโหลเอ้อลัน แต่ถึงหน้าแล้งน้ำก็แห้งขอด เห็นรูปเรียงรายตลอดแนวทั้งสองข้างของลำห้วย

ดวงใจ หญิงวัย ๓๐ กว่าเดินแบกเสียมสะพายข้อง มือหนึ่งถือคันเบ็ดด้ามยาวซึ่งปลายด้านหนึ่งเป็นตะขอเหล็กแหลมสำหรับเกี่ยวปูกบเขียดที่หลบอยู่ในรู

แบ่งปันเป็นบุญ

สายตาดวงใจจับจ้องรูที่มดหมาย แหย่คันเบ็ดลงไปอย่างชำนาญ เสียงกรริ่งอ้าวๆ ตะขอเบ็ดเกี่ยวแน่นที่ต้นขาบ ลากมันขึ้นมาถึงปากรู ดวงใจรีบจับกบไว้แน่น แล้วหักกระดุกขาทั้งสองข้างก่อนจับยัดเข้าข้อง

อีกรูหนึ่งมีดินปากรูใหม่ๆ คงเป็นรูป ดวงใจคิดแหย่คันเบ็ดกระทุ้งเข้าไป ไม่มีเสียงริ่ง ปูกางก้ามกางขาคร่ำไรวัว ตะขอเบ็ดเกี่ยวขาปูขาดทีละขา ก้ามปูข้างหนึ่งก็ถูกเบ็ดเกี่ยวขาด ดวงใจลากปูก้ามขาดขาขาดขึ้นมาจากรูหย่อนใส่ข้องปิดฝาเรียบร้อย

ดวงใจสอดสายตาดูหาปูใหม่ กำลังแหย่คันเบ็ดลงไป ในรู เขียดนาตัวเท่าหัวแม่มือกระโดดสวนขึ้นมา ดวงใจปล่อยคันเบ็ดมือคว่ำตะครุบทันทีแต่พลาด เจ้าเขียดน้อยกระโดดอย่างว่องไวหลบเข้าใต้โพรงไม้ใหญ่

ดวงใจหยิบคันเบ็ดเดินหาปูใหม่ พลังคิดในใจกับข้าวคงจะพอกินกันสามแม่ลูก ปูนา ๓-๔ ตัวเป็นของมือเที่ยง ส่วนกบเขียด ๕-๖ ตัวจะไว้เป็นกับข้าวมือค้ำ แต่จะต้องเตรียมกับข้าวมือเช้าวันต่อไปด้วย

ดวงใจขึ้นจากห้วยที่แห้งขอด เดินไปแปลงนาที่เคยเป็นแอ่งน้ำลึกกว่าแปลงอื่นซึ่งเป็นแหล่งหอยขม ดวงใจใช้เสียมเฉาะไปตามผิวดิน เสียงเสียมกระทบเปลือกหอยดังแกรกๆ ไม่ถึงชั่วโมงก็ได้หอยพอกแ่งหม้อเล็กๆ

“คนในเมืองต้องดิ้นรนหาเงินมาซื้ออาหารการกิน

เพื่อความอยู่รอด ชาวบารายได้ต่ำอย่างเราก็ต้องอาศัยอาหารจากท้องไร่ท้องนาจึงจะอยู่รอด” คำพูดของมานะคู่ชีวิตที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขมาถึง ๖ ปีผุดขึ้นมาในความทรงจำ แต่วันนี้เสาหลักของบ้านไม่อยู่แล้วสามีของดวงใจไปทำงานในเมืองหลวง มีผู้หญิงคนใหม่และไม่เคยส่งข่าวมาอีกเลย

พ่อแม่ของดวงใจมีฐานะยากจน เมื่อดวงใจแต่งงานจึงไม่มีทรัพย์สินอื่นใดมาเป็นทุน มีแต่ความซื่อสัตย์ประหยัดและขยันอดทนเท่านั้นที่ติดตัวมาฐานะของมานะก็ค่อนข้างยากจนเช่นกัน แต่ก็ยังดีที่มีบ้านหลังคามุงหญ้าแฝกพอได้อาศัย และมีบ่อน้ำที่มานะขุดไว้พอมีน้ำใช้ได้ทั้งปี

เมื่อสามีทิ้งไปดวงใจก็ต้องรับภาระเป็นเสาหลักครอบครัวแทน ด้วยความยากจนอาหารการกินจึงหนีไม่พ้นกะปอม (กึ่งก่า) ตักแตนตลอดจนแมลงกุดจีในกองขี้ควายหรือแมลงจิ้งจอกที่กินยอดมะเกลือหรือมะขามอ่อนตอนกลางคืน ส่วนวันหยุดดวงใจจะพาลูกไปขุดจิ้งหรีดมาคั่วใส่เกลือเป็นอาหาร ถ้าขุดได้มากก็จะขายด้วยในราคา ร้อยตัวหกสิบบาท

หน้าฝนมาเยือน ดวงใจไหว้วานญาติทางสามีช่วยไถคราดนาให้ แล้วรีบปักดำของตนเองจนเสร็จ เพื่อจะได้มีเวลาไปรับจ้างถอนกล้าและปักดำ ได้ค่าแรงไม่

ต่ำกว่า ๒๐๐ บาทต่อวันพอได้เก็บไว้ใช้ในยามจำเป็น
 แม้ยากจนแต่ขยันขันแข็ง คณะกรรมการ
 หมู่บ้าน และชาวบ้านเห็นใจจึงมีมติช่วยปลูกบ้านเอื้อ
 อาหารให้ ดวงใจผู้ยากไร้ดีใจอย่างท่วมท้นกับบ้านใหม่
 แม้จะเป็นบ้านปูนชั้นเดียวหลังเล็ก ๆ ก็ตาม ลูกๆ ของ
 เธอกำลังเติบโตต้องกินต้องใช้ เงินหามาได้จะเอาไว้ใช้
 ในยามจำเป็น เพราะมีบ้านจากน้ำใจของชาวบ้านไม่
 ต้องกังวลอีกต่อไปแล้ว

ชีวิตคนจนจะอยู่ชนบทหรือในเมืองต่างดั้นรนด้วย

ความเหนื่อยยากไม่ต่างกัน สังคมทุนนิยมที่ใช้เงินเป็น
 ใหญ่ มือใครยาวกว่าก็สาวได้มากกว่า เงินจึงไปกระจุก
 อยู่ในกลุ่มคนรวยไม่กี่คนในขณะที่คนอดอยากเพิ่มทวีคูณ
 สังคม**บุญนิยม**กำลังก่อเกิดในหลายชุมชน เป็นสังคม
 เน้นการลดละกิเลส ไม่เบียดเบียนกัน ไม่ใช้อยู่แบบ
 ตัวใครตัวมัน เห็นเพื่อนร่วมโลกเป็นเหยื่อ ใครจะ
 อดอยากก็ช่าง ฉันไม่เกี่ยว หากแต่อยู่แบบแบ่งปัน
 ช่วยเหลือ เอื้ออาทรดูแลกัน ในฐานะเป็นพี่น้องร่วมโลก
 ระบบบุญนิยมนี้น่าจะเป็นทางรอดของสังคมทั้งโลกได้ **ศ**

www.surabeen.com

ถั่วงอกสุระ: ถั่วงอกปลอดสาร สด สะอาด มาตรฐานส่งออก

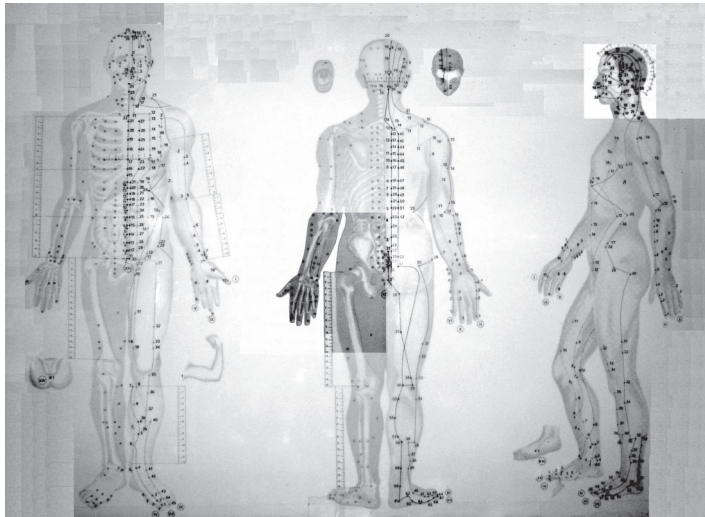
ถั่วงอกเป็นผักที่มีคุณค่าทางโภชนาการสูง นอกจากจะประกอบด้วยเส้นใยอาหารที่สูงแล้วนั้น
 ยังอุดมไปด้วยวิตามินบี วิตามินซี วิตามินอี แร่ธาตุต่างๆ และเป็นแหล่งโปรตีนที่จำเป็นต่อร่างกาย ซึ่ง
 สารอาหารต่างๆเหล่านี้เป็นสารอาหารที่ร่างกายสามารถย่อยได้โดยง่าย และร่างกายสามารถนำไปใช้
 ประโยชน์ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงมีส่วนช่วยในระบบการย่อยอาหารและขับถ่าย ตลอดจนช่วยสร้างภูมิ
 ด้านทานอีกด้วย จะว่าไปแล้วก็เป็นเรื่องแปลกที่กระบวนการงอกของเมล็ดถั่วงอกนั้นไม่ว่า ถั่วงอก
 ถั่วงอกสด ถั่วงอกแช่เย็น ถั่วงอกแช่แข็ง โดยเฉพะเมล็ดถั่วงอกเขียวและถั่วงอก (Mung Bean) เมื่อเพาะเป็นถั่วงอก
 แล้ว จะมีวิตามินซีในปริมาณที่สูงกว่าเมล็ดถั่วงอกสด ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งวิตามินซีที่หาง่ายและราคาถูก
 เพื่อให้ได้รับวิตามิน และสารอาหารต่างๆให้ครบถ้วนที่สุด สุระรับประทานถั่วงอกแบบสดๆ

รายการที่ทดสอบ/วิเคราะห์	ผลการทดสอบ (กรัม / 100กรัม)	วิธีทดสอบ
วิตามิน C (Ascorbic acid)	27.51 (มิลลิกรัม / 100 กรัม)	HPLC
ไนโตรเจน	1.69 (กรัม / 100 กรัม)	Kjeldahl's method
ไขมัน (Total Fat)	0.04 (กรัม / 100 กรัม)	SFE
ใยหยาบ (Crude Fiber)	0.93 (กรัม / 100 กรัม)	AQAC
โซเดียม (Na)	3.69 (มิลลิกรัม / 100 กรัม)	FAAS
แคลเซียม (Ca)	13.14 (มิลลิกรัม / 100 กรัม)	FAAS
เหล็ก (Fe)	5.16 (มิลลิกรัม / 100 กรัม)	FAAS

** ข้อมูลนี้ใช้สำหรับและทดสอบอาหาร
 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ถั่วงอกสุระ:
 ถั่วงอกสุขภาพ

30/1 หมู่ 2 ต.สามพราน อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110 โทร. 034-385661, 034-385020

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

● ปวดด้านหลังตามเส้นกระเพาะปัสสาวะ บ่งบอกถึงมี
ปัญหาที่ไต และกระเพาะปัสสาวะ กำลังขับเซลล์ตาย และกรดต่างๆ ที่
ไป แต่การเสียดูดมีมากจึงแสดงอาการปวดออกมาที่เส้นนี้

วิธีปรับสมดุล คือ กดจุดตำแหน่ง

กระเพาะปัสสาวะ (UB ๓๕, ๓๖, ๓๗, ๕๕, ๕๗, ๕๙, ๖๐)

กระเพาะปัสสาวะ (UB ๓๕) ระดับปลายล่างของกระดูกสันอก
ห่างจากเส้นกลางลำตัวครึ่งข้อนิ้ว

แก้ ปวดหลังขณะมีประจำเดือน ระบุขาว งามตายด้าน
ริดสีดวงทวาร

กระเพาะปัสสาวะ (UB ๓๖) รอยตัดกันย้อย

แก้ ปวดประสาทขา อัมพาตขา ริดสีดวงทวาร

กระเพาะปัสสาวะ (UB ๓๗)

อยู่ใต้ (UB ๓๖) ๖ ข้อนิ้ว

แก้ ปวดประสาทขา อัมพาตที่ขา

กระเพาะปัสสาวะ (UB ๕๕)

อยู่กลางข้อพับเข่า ๒ ข้อนิ้ว

แก้ ปวดเอว ปวดขา อัมพาตที่ขา

กระเพาะปัสสาวะ (UB ๕๗)

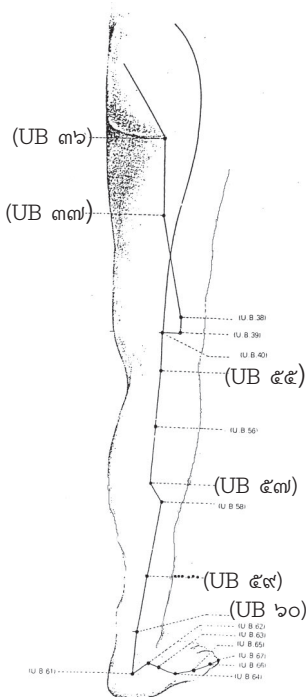
ใต้ (UB ๕๕) ๖ ข้อนิ้ว

แก้ ปวดประสาทขา ทวารหลุด น่องเกร็ง ปวดฝ่าเท้า

กระเพาะปัสสาวะ (UB ๕๙)

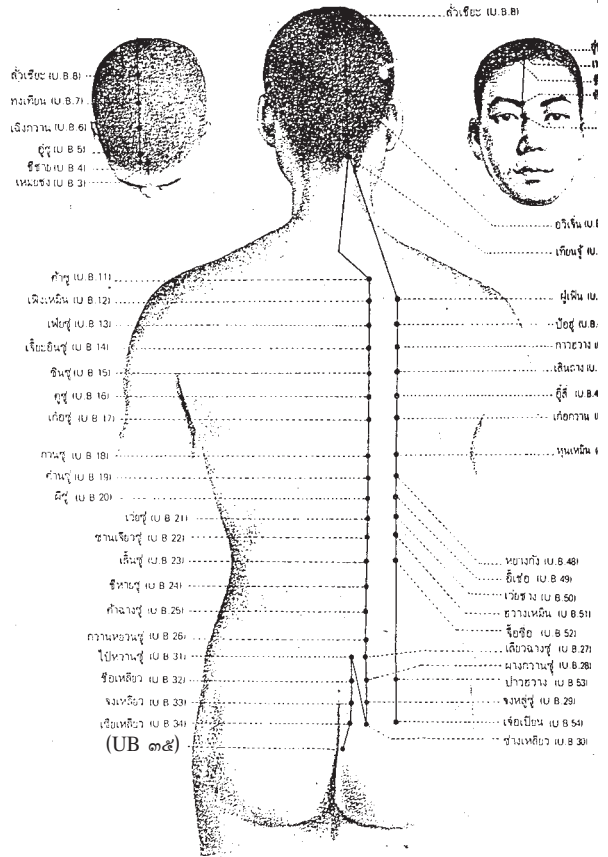
เหนือ (UB ๖๐) ๓ ข้อนิ้ว

แก้ ปวดหัว ปวดบริเวณใต้เอว ปวดบวมที่ข้อเข่า

รูปเส้นกระเพาะปัสสาวะ

กระเพาะปัสสาวะ (UB ๖๐) อยู่ระหว่างขอบ
หลังของตาตุ่มนอกกับด้านในเอ็น
ร้อยหวาย
แก้ ปวดขา ปวดเอว ความผิดปกติ
ของข้อเท้า
(ดูตามรูปเส้นกระเพาะปัสสาวะ)

รูปเส้นกระเพาะปัสสาวะ

วิธีปรับสมดุล อาจใช้มือหรือเท้าเหยียบในท่า
นอนคว่ำ หรือนอนตะแคงก็ได้ โดยกดแต่ละจุดนาน
๓๐ วินาที ไล่ไปมา สลับกันแต่ละจุดจนกระทั่งอาการ
ปวดต่างๆ หุเลาลง

ปรับสมดุลพร้อมกับเติมน้ำสมุนไพร คือ เก้าอี้
รอกหยู้อา คาเกฮวย ดอกมะลิ อย่างละ ๑ กำมือ ใส่น้ำ
๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที

๑๕. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดเข่า

ปวดเข่า เป็นอาการที่เกิดขึ้นได้หลายสาเหตุ
อาจจะมมีปัญหาจาก **หม้าม ลุมน้ำดี ตับ ไต** หรือ**ได้รับ**
อุบัติเหตุ หรือ**เกิดจากน้ำหนักของร่างกายมากเกินไป**
แต่ถ้าหากมีอาการปวดเข่าแล้ว หมอสั่งให้ผ่าตัด ควร
ปรึกษาหมอมหลายๆคน ก่อนที่จะทำการผ่า หรือควร
หลีกเลี่ยงการผ่าจะดีกว่า เพราะยังมีวิธีรักษาอื่นๆ อีก
หลายวิธี

● **อาการปวดเข่าที่เกิดขึ้นจากหม้าม** ถ้า
ปวดเข่าเป็นไม่กี่วันแล้วก็หายปวด แสดงว่าอาการไม่
ลุกลาม แต่ถ้ามีอาการปวดเป็นเวลานานต่อเนื่อง
อาจจะเกิดจาก**มีเรื่องที่ส่งผลให้ต้องกังวลมากมายต่อ**
เนื่องจนทำให้หม้ามสูญเสียความสมดุลบ่อยๆ ทำให้
เลือดเป็นกรดเพิ่มขึ้นจำนวนมากจึงส่งผลให้เกิดอาการ
ปวดเข่าได้

มีคนใช้คนหนึ่ง เกิดอาการปวดเข่า ได้หา
หมอมมาหลายคน ไปถึงต่างประเทศและหลายประเทศ
ด้วย แต่อาการปวดเข่าก็ยังไม่หาย มีผู้หวังดีท่านหนึ่ง

ได้แนะนำคนใช้คนนี้นี้มาหาข้าพเจ้าฯ จึงทำการตรวจดูว่า
อาการปวดเข่านี้ต้นเหตุเกิดจากอะไรกันแน่ หลังจาก
ตรวจสอบแล้ว โดยการดูหน้า ดูตา ดูลิ้น ตรวจชีพจร
และสัมผัสแล้ว จึงทราบได้ว่า อาการปวดเข่านี้**เกิด**
จากความกังวลอย่างมากมาก่อน ทำให้การ
หมุนเวียนพลังที่เส้นของหม้ามตรงบริเวณที่ปวดผ่าน
เข้าติดขัดอย่างมาก ถึงแม้ว่าตอนนี้เรื่องกังวลนั้นก็ ได้
ผ่านไปหมดแล้วก็ตาม แต่ก่อนที่จะมาหาข้าพเจ้า ได้
ถูกหมอฝังเข็มมาหลายครั้ง ถูกขูดพิษดูดเลือดเสียออก
ตรงบริเวณที่ปวดเข่า กินสมุนไพร

บ้าง แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น **เพราะปัญหาอยู่ที่**
เส้นหม้าม(Sp ๑๒) รักษาด้วยแผนปัจจุบันกินแต่ยาแก้
ปวดเท่านั้น ก็ไม่หาย อาการปวดนี้ผ่านมาเกือบ ๒ ปี
แล้ว จึงมาหาข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้ใช้วิธีวินิจฉัยโรคหาต้นเหตุให้พบก่อน

แล้วจึงทำการปรับสมดุลโดยให้คนไข้นอนราบกับพื้นแล้วชันเข่าขึ้น โดยให้ส้นเท้าติดกัน แล้วแบะขาทั้งสองข้างขึ้นลงหลายครั้งจนกระทั่งคนไข้รู้สึกไม่เกร็ง จึงทำการ แแบะขาทั้งสองข้างออกอย่างรวดเร็ว แล้วกดให้เข่าทั้งสองข้างติดพื้น คนไข้จะรู้สึกอาการรื้อนวิ้งไปถึงปลายขา สักครู่อาการต่างๆ ก็จะค่อยๆ ทุเลาขึ้น ปรากฏว่า อาการปวดเข่าหายไประยะหนึ่ง

ได้บอกกับคนไข้ว่า ถ้าหลังจากปรับสมดุลแล้วควรรักษาด้วยฝังผสมมะนาว หรือน้ำหมักชีวภาพ ดื่มเพื่อป้องกันไม่ให้มีอาการซ้ำ ระบบ เพราะร่างกายถูกปรับสมดุล ก็จะขอสารอาหารจากร่างกายไปปรับสมดุลบริเวณที่ปวดด้วย ปรากฏว่าคนไข้ไม่ได้ทำตาม ได้เกิดอาการระบบเป็นสัปดาห์จึงจะหายปวดทุกอย่าง

การดื่มน้ำสมุนไพรก่อนและหลังการปรับสมดุลเป็นสิ่งจำเป็น **หลังจากปรับสมดุลแล้วร่างกาย จำเป็นต้องรับสารอาหารชดเชยให้พอเพียงกับที่ปวดมานาน ควรดื่มน้ำสมุนไพรต่อเนื่องจนกระทั่งอาการเจ็บนั้นหายไป แสดงว่า อาหารน้ำสมุนไพรได้ปรับสมดุลเรียบร้อยแล้ว**

● อาการปวดเข่าที่เกิดจากถุงน้ำดีและตับ

การที่เรานอนดิ๊กเกินห้าทุ่มเป็นประจำ หรือการตื่นนอนก่อนตีสามนั้น มีผลทำให้ถุงน้ำดี และตับอ่อนแอลงได้ เมื่อถุงน้ำดีอ่อนแอจะทำให้ความสามารถในการส่งน้ำดีมาย่อยไขมัน ให้เป็นน้ำหล่อเลี้ยงไขข้อลดลง บริเวณเข่าเป็นส่วนที่ร่างกายต้องใช้งานมากกว่าข้อต่ออื่นๆในร่างกาย จึงจำเป็นจะต้องมีน้ำหล่อเลี้ยงไขข้อส่งมาหล่อเลี้ยงที่เข่ามากกว่าข้อข้อ ถ้าถุงน้ำดีเกิดความบกพร่องอ่อนแอขึ้น น้ำหล่อเลี้ยงจะถูกส่งไปที่เข่าน้อยลง เข่าจึงส่งสัญญาณคือเกิดอาการปวดเข่าขึ้น เพื่อที่จะบอกเราว่า **“สารอาหารที่นั่นไม่พอ”** จึงควรใช้ **วิถีจุดจุดปรับสมดุล และดื่มน้ำสมุนไพรพร้อมกันไปเสมอ** ถ้าปรับสมดุลโดยวิธีนี้ยังมีอาการปวดอีก แสดงว่า ร่างกายยังไม่ได้ปรับเรื่อง **การนอนดิ๊กเกินสามทุ่ม ควรเลิกการนอนดิ๊ก จึงจะช่วยบรรเทาอาการปวดได้**

มีคนที่คนหนึ่งเป็น **อัมพฤกษ์ ปวดที่คอและมือหิวกินดิ๊กน้อย** ได้ไปหาหมอที่เก่งที่สุดในประเทศไทย ทำการผ่าตัด กระดูกข้อต่อที่คอ หลังจากผ่าตัดแล้วอาการก็ไม่ดีขึ้น จึงไปหาหมอฝังเข็ม ได้ไปฝังเข็มนับครั้งไม่ถ้วน มีการกระตุ้นด้วยไฟฟ้าอีกด้วย ซึ่งคนไข้ต้องการให้หายก็แรงไฟฟ้าเอง จนแรงก็ยังไม่ดีขึ้น มีผู้หวังดีได้แนะนำมาหาข้าพเจ้า หลังจากที่เขาล่าให้ข้าพเจ้าฟัง ก็ได้ทำการตรวจหาสาเหตุที่แท้จริงว่าเกิดจากอะไรกันแน่ ปรากฏว่า **คนไข้คนนี้ชอบกินเครื่องในสัตว์ทุกชนิด ชอบนอนดิ๊ก ดื่มเหล้า มีปัญหาที่ถุงน้ำดี และลำไส้เล็ก** ช่วงที่มาหาให้รางวัลไทย ก็รำไม่ลด ข้าพเจ้าจึงปรับสมดุลโดยการ ...

กดที่จุด **ถุงน้ำดี (GB ๓๐, ๓๑, ๓๒, ๓๓, ๓๔, ๓๕, ๓๖)**

(ดูตามรูปเส้นถุงน้ำดี)

และกดที่จุด **กระเพาะอาหาร (St ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖, ๒๗)**

(ดูตามรูปเส้นกระเพาะอาหาร)

หลังจากปรับสมดุลไปแล้ว ๓๐ นาที นิ้วมือเริ่มกระดิกได้ดีขึ้น จึงปรับสมดุลต่อ

ที่จุด **ลำไส้ใหญ่ (Li ๑๒, ๑๕) ลำไส้เล็ก (Si ๙) หัวใจ (H ๗)** อีก ๓๐ นาที ทำให้อาการที่มือที่เข่า เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ เมื่ออยู่ในคอร์สสุขภาพ ครบ ๕ วัน ก็เริ่มเข้าสู่ภาวะปกติ จบการอบรมสุขภาพ จึงบอกกับเขาว่า **ไม่ควรกินเนื้อสัตว์ทุกชนิดอีกต่อไป มิฉะนั้นจะเกิดอาการดังกล่าวอีก** เมื่อกลับไปที่บ้านให้ **ดื่มน้ำสมุนไพร กระเพาะโรหะพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สระแหน่ ดื่ม ๘ แก้วทุกเช้า พร้อมกับดื่มน้ำซุบผักปั่นทุกเช้าด้วย** หลายเดือนต่อมา คนไข้คนนี้ก็มาหาเราอีก ด้วยอาการกำลังจะเริ่มเป็นเหมือนเดิม และบอกกับเราว่า ได้แอบไปกินเนื้อสัตว์จึงเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าบอกว่าจะไม่ต้องปรับสมดุลอะไรเลย เพียงแต่ **หยุดกินเนื้อสัตว์ก็หายแล้ว** สุดท้ายเขาโทรมาบอกว่า **“หายแล้วเพราะทำตามที่คุณบอก”**

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

การจัดการทำศพของผู้ตาย

ผู้เขียนเคยเขียนบทความเรื่องการจัดงานศพของพระภิกษุไว้แล้วครั้งหนึ่ง ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้เป็นเรื่องคำพิพากษาศาลฎีกาที่พิพาทกันระหว่าง นายศรีจันทร์ แก้วงามสอง กับวัดโนนสมบูรณ กับพวก แยกการจัดงานศพของพระภิกษุมนั้บุรีทัตโต ซึ่งคดีนี้ศาลได้วินิจฉัยว่า นายศรีจันทร์ เป็นน้องร่วมบิดามารดาเดียวกับพระภิกษุมนั้บุรีทัตโตผู้มรณภาพจึงเป็นทายาทของพระภิกษุมนั้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๒๙ ส่วนจำเลยที่ ๑ คือวัดโนนสมบูรณซึ่งเป็นวัด แม้จะมีสิทธิได้รับทรัพย์สินของพระภิกษุมนั้ซึ่งได้มาระหว่างสมณเพศ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๒๓ ก็ตาม แต่เมื่อได้ความว่า พระภิกษุมนั้ไม่มีทรัพย์สินอื่นเป็นมรดกตกแก่วัดโนนสมบูรณ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าพระภิกษุมนั้มิได้ตั้งผู้ใดเป็นผู้จัดการทำศพ ฉะนั้น นายศรีจันทร์ ซึ่งเป็นทายาทของพระภิกษุมนั้ดังกล่าว จึงเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่จัดการทำศพวัดโนนสมบูรณมิได้เป็นทายาทและมีได้รับทรัพย์สินมรดกของพระภิกษุมนั้ จึงไม่มีสิทธิใดๆ เกี่ยวกับการจัดการศพพระภิกษุมนั้

ต่อมาศาลฎีกาได้มีคำวินิจฉัยคดีเกี่ยวกับการจัดงานศพอีกเรื่องหนึ่งเมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ คือคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๙๖/๒๕๔๔ ซึ่งร้อยตำรวจตรีชัยธวัช ฤทธิ์เต็ม ฟ้องนายมณี ลำภา กับมัลยิดแห่งหนึ่งเป็นจำเลย โดยร้อยตำรวจตรีชัยธวัช ฤทธิ์เต็ม ฟ้องให้นายมณีกับมัลยิดดังกล่าวร่วมกันส่งมอบศพนางถนอม ฤทธิ์เต็ม ให้แก่ร้อยตำรวจตรีชัยธวัช ฤทธิ์เต็ม เพื่อที่ร้อยตำรวจตรีชัยธวัช ฤทธิ์เต็มจะได้นำศพของนางถนอมไปประกอบพิธีกรรมทางพุทธศาสนา ร้อยตำรวจตรีชัยธวัช ฤทธิ์เต็ม เป็นบุตรของนางถนอม หลังจากนางถนอมแยกทางกับบิดาร้อยตำรวจตรีชัยธวัช ฤทธิ์เต็ม นางถนอมได้ไปอยู่กินฉันสามีภรรยา กับนายมณีเป็นเวลากว่าสิบปี นางถนอมถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๐ นายมณีนับถือศาสนาอิสลามได้ประกอบพิธีศพของนางถนอมตามหลักของศาสนาอิสลามและนำไปฝังไว้ที่สุสานประจำมัลยิด ซึ่งจะต้องจัดการฝังศพภายในเวลาไม่เกิน ๒๔ ชั่วโมงนับแต่เสียชีวิต ตามบทบัญญัติของศาสนาอิสลาม ตามหลักศาสนาอิสลามผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามจะสมรสกับบุคคลที่นับถือศาสนาอื่นไม่ได้

ผู้ที่นับถือศาสนาอื่นจะต้องเปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามก่อน จึงจะสมรสกับคนที่นับถือศาสนาอิสลามได้ นางถนอมก็มีชื่อในทะเบียนลัทธิบุตรประจำมัสยิดดังกล่าวที่ถูกฟ้องเป็นจำเลยที่ ๒ ประกอบการแต่งกายของนางถนอมที่โพกผ้าคลุมศีรษะอย่างประเพณีหญิงที่นับถือศาสนาอิสลามที่ปรากฏในภาพถ่ายที่ปิดที่หนังสือเดินทางเมื่อปลายปี ๒๕๓๙ แสดงว่า นางถนอมได้เปลี่ยนไปนับถือศาสนาอิสลามนับตั้งแต่ไปอยู่กินเป็นภรรยาของนายมณี จนถึงแก่ความตายเมื่อกลางปี ๒๕๔๐ ซึ่งนายมณีได้ทำพินัยกรรมของนางถนอมตามแบบประเพณีที่นางถนอมนับถืออยู่ ขณะถึงแก่ความตาย นับว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้องสมควรแก่จารีตประเพณีท้องถิ่นที่ดิงามที่บุคคลที่เกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้เสียกับผู้ตาย จำเป็นต้องเป็นธุระจัดงานศพหลังการตายให้เพื่อสุขอนามัยของชุมชน คดีนี้แม้ว่านายมณีจะไม่ได้เป็นทายาทของนางถนอมและไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการศพ แต่นายมณีอยู่กินเป็นสามีภรรยากับนางถนอมมานานกว่าสิบปี นับได้ว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียที่จะร้องขอต่อศาลให้ตั้งบุคคลอื่นเป็นผู้จัดการศพผู้ตายได้ หากเห็นว่าร้อยละตำรวจตรีชัยวัฒน์เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายและเป็นทายาทโดยธรรมที่มีสิทธิรับมรดกมากที่สุด อันมีอำนาจหน้าที่จัดการศพของผู้ตายไม่สามารถเป็นผู้จัดการศพได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๔๙ วรรคสองกรณีที่นายมณียื่นคำให้การต่อสู้คดีพอถือได้ว่านายมณีได้ยื่นคำร้องตามบทบัญญัติดังกล่าว ดังนั้นเมื่อศพของนางถนอมได้มีการจัดการฝังแล้วตามหลักศาสนาอิสลามที่นางถนอมนับถือ จึงหมดความจำเป็นที่จะนำศพของนางถนอมขึ้นมาจัดการศพอีก ร้อยตำรวจตรีชัยวัฒน์จึงไม่มีอำนาจเรียกร้องให้ส่งมอบศพนางถนอมให้แก่ตนเองอีกเพื่อมาจัดการศพ

การที่นายมณียื่นคำให้การว่า นางถนอมได้ส่งเสียมอบหมายให้นายมณีเป็นผู้จัดการศพของนางถนอมให้ถูกต้องตามหลักการของ

ศาสนาอิสลาม ย่อมไม่อาจถือว่าผู้ตายได้ตั้งนายมณีให้เป็นผู้จัดการศพ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๔๙ วรรคหนึ่งเพราะเป็นการแสดงเจตนากำหนดการเผื่อตายในการต่างๆ อย่างหนึ่ง ซึ่งมาตรา ๑๖๔๖ ให้ทำเป็นพินัยกรรม มิฉะนั้นไม่มีผลตามกฎหมาย การล้งเสียของผู้ตายด้วยวาจาในเรื่องจัดการศพจึงไม่มีผลบังคับ ไม่มีกฎหมายให้อำนาจแก่มัสยิดที่จะมีอำนาจหน้าที่จัดการศพของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ในทำนองเช่นเดียวกับวัด ซึ่งไม่มีกฎหมายใดให้อำนาจวัดที่พระภิกษุจำพรรษาอยู่ในขณะที่ยังมีชีวิต มีอำนาจและหน้าที่จัดการศพได้ อำนาจและหน้าที่ดังกล่าวจึงตกแก่บุคคลตามที่กำหนดไว้ ตามมาตรา ๑๖๔๖ ซึ่งมีลำดับดังนี้

๑. บุคคลที่ผู้ตายตั้งไว้โดยเฉพาะ
 ๒. ผู้จัดการมรดกที่ผู้ตายแต่งตั้ง ซึ่งไม่รวมไปถึงผู้จัดการมรดกตามคำสั่งศาลที่ไม่มีอำนาจหน้าที่จัดการศพของผู้ตาย
 ๓. บุคคลที่ทายาททั้งหมดมอบหมายให้เป็นผู้จัดการศพ
 ๔. บุคคลที่ได้รับทรัพย์มรดกโดยพินัยกรรมหรือโดยสิทธิโดยธรรมเป็นจำนวนมากที่สุด ซึ่งศาลฎีกาเคยวินิจฉัยว่า กรณีผู้ตายมีทายาท ๓ คน แต่ละคนมีสิทธิรับมรดกของผู้ตายคนละ ๑ ส่วนเท่าๆ กันนั้น ถือว่าคนใดคนหนึ่งมีสิทธิรับมรดกในฐานะโดยธรรมเป็นจำนวนมากที่สุดเท่านั้นก็จะมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการศพได้
 ๕. บุคคลที่ศาลมีคำสั่งแต่งตั้ง กรณีเช่นนี้ต้องมีการร้องขอของผู้มีส่วนได้เสีย และผู้ที่จจะร้องขอตามมาตรา ๑๖๔๙ วรรคสองได้ เฉพาะกรณีที่เห็นว่าผู้ได้รับทรัพย์มรดกเป็นจำนวนมากที่สุดนั้น ไม่สมควรเป็นผู้จัดการศพผู้ตาย ดังนั้นหากผู้ตายทำพินัยกรรมแต่งตั้งให้ใครเป็นผู้จัดการศพแล้ว บุคคลอื่นแม้จะเป็นทายาทผู้ตายจะมาขอให้ศาลตั้งตนเองเป็นผู้จัดการศพผู้ตายไม่ได้
- โจทก์เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายคนหนึ่งของ

ผู้ตาย ซึ่งถือว่าเป็นทายาทโดยธรรม ผู้มีสิทธิได้รับมรดกของผู้ตายจำนวนมากที่สุดคนหนึ่ง มาฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองส่งมอบศพ เพื่อจะนำไปประกอบพิธีกรรมทางศาสนาพุทธ เนื่องจากจำเลยทั้งสองไม่ยอมส่งมอบศพที่ฝังแล้วให้แก่โจทก์ จึงเป็นกรณีที่มีการโต้แย้งสิทธิ ชอบที่โจทก์จะฟ้องเป็นคดีมีข้อพิพาท ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ หาใช่เป็นเรื่องที่โจทก์ขอให้ศาลมีคำสั่งตั้งตนเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่จัดการศพของผู้ตายไม่

สามีภรรยาที่มีชอบด้วยกฎหมาย ถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอให้ตั้งเป็นผู้จัดการศพได้ตามมาตรา ๑๖๔๙ วรรคสอง การร้องขอมีความหมายรวมถึงการยื่นคำให้การต่อผู้คดี โดยคัดค้านว่าโจทก์ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรม ที่มีสิทธิได้รับมรดกมากที่สุด ไม่สมควรเป็นผู้จัดการศพผู้ตายด้วย

ศาลฎีกาเห็นว่า เมื่อได้มีการประกอบพิธีศพของผู้ตายตามแบบประเพณีที่ผู้ตายนับถือศาสนาอิสลามแล้ว จึงไม่มีเหตุจำเป็นจะต้องจัดการศพตามพิธีทางศาสนาพุทธอีก กรณีเช่นนี้ทำให้เห็นได้ว่า บทบัญญัติในมาตรา ๑๖๔๙ นั้นเป็นเพียงการกำหนดตัวบุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการศพเท่านั้น บุคคลอื่นก็อาจจัดการศพได้ เพียงแต่ไม่มีสิทธิเรียกเงินที่ออกเป็นค่าจัดการศพจากกองมรดกของผู้ตาย ตามมาตรา ๑๖๕๐ เว้นแต่จะถือว่าได้เป็นการจัดงานนอกสั่งที่สมประโยชน์และความประสงค์อันแท้จริงของตัวการก็มีสิทธิเรียกค่าใช้จ่ายในการจัดการศพได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๕ และมาตรา ๔๐๑ เว้นเสียแต่ผู้จัดการมิได้มีเจตนาจะเรียกให้ชดใช้คืน ตามมาตรา ๔๐๓ วรรคหนึ่ง

ผู้เขียนเห็นว่า การบัญญัติกฎหมายในมาตราดังกล่าว เราบัญญัติกฎหมายตามแนวฝรั่ง ไม่ได้คำนึงถึงขนบธรรมเนียมประเพณีของเราเอง โอกาสคนที่จะเปลี่ยนศาสนาไปมานั้นย่อมมีได้

เห็นว่า ในอนาคตจำเป็นต้องมีการแก้ไขบทบัญญัติเรื่องการจัดการศพให้เป็นไปตามความเชื่อของผู้ตายว่า ถ้าผู้ตายและทายาทมีความเชื่อทางศาสนาหรือนับถือศาสนาต่างกัน หรือมีจารีตประเพณีในการจัดการศพหรือการปลงศพที่ต่างกันแล้ว ก็น่าจะยึดถือธรรมเนียมจารีตประเพณีของผู้ตาย มิใช่ตามธรรมเนียมประเพณีศาสนาของผู้จัดการศพ เพราะมิฉะนั้นจะเป็นปัญหาต่อไปเช่นนี้อีก

อีกประการหนึ่งที่ผู้เขียนเคยเสนอว่า พระภิกษุและสามเณรที่มรณภาพลงขณะที่จำพรรษาที่วัดใด น่าจะบัญญัติเพิ่มเติมให้วัดนั้นมีอำนาจจัดการศพได้ด้วย เพราะมิฉะนั้นแล้วจะทำให้พระภิกษุและสามเณรที่อุปสมบทหรือบรรพชา ในทางพระพุทธศาสนา เป็นบุคคลที่ไม่ละเครีอญาติอันน้อยใหญ่ตามพุทธประสงค์ หลายท่านได้ประกอบคุณงามความดีในทางพระพุทธศาสนา ในนามของวัดดังกล่าว บางครั้งเป็นตัวแทนของวัดเสียด้วยซ้ำ เพราะวัดเป็นนิติบุคคล ทรัพย์สินเงินทองของพระภิกษุที่มีอยู่นั้นก็ล้วนแต่ขัดแย้งกับหลักพระธรรมวินัย เพราะผู้ถวายมุงจะส่งเสริมพระพุทธศาสนาไม่ใช่ตั้งใจให้พระภิกษุนำไปมอบให้ลูกหลานทางสายเลือด พระภิกษุรูปใดที่มีความเคร่งครัดในพระธรรมวินัยก็ไม่ได้สะสมเงินทองเป็นมรดกตกทอดให้แก่วัด วัดจึงไม่อาจเข้าไปจัดการศพได้ ยิ่งถ้าพระภิกษุรูปใดทำพินัยกรรมหรือยกทรัพย์สมบัติให้กับลูกหลานในทางสายเลือดซึ่งไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ที่อุทิศหรือบริจาคด้วยซ้ำ ทำให้ทายาทในทางกฎหมายเข้าไปจัดการศพอันเป็นการบั่นทอนทำลายพระพุทธศาสนาอีกทางหนึ่งด้วย จึงหวังว่าผู้เกี่ยวข้องในการบัญญัติกฎหมายจะได้เห็นความสำคัญของการบัญญัติกฎหมายเพื่อจรรโลงศาสนา วัฒนธรรมและความเชื่อของแต่ละท่านแต่ละคน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาติดตามมา เช่นดังคำพิพากษาศาลฎีกาสองฉบับนี้

๗

ปิดท้าย

พ.ศ.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

โลกใหม่ใกล้มือกว่า

มิตรพรมับแสนล้าน
แต่พลัดบ้านพลัดแผ่นดิน
มิตรพรมเพียงพอกิน
สุขในศีลกินในธรรม
เว้นขาดอกุศล
สั่งสมผลกุศลกรรม
ชำระจิตน้อมนำ
บริสุทธิ์ผุดผ่องใส
ร่วมคิดร่วมใจกัน
ร่วมเสกสรรค์สังคมใหม่
สังคมรวมน้ำใจ
กินอยู่รวมเป็นชุมชน
กินอยู่แต่พอเพียง
เพื่อหล่อเลี้ยงชีวิตตน
ส่วนเกินสละปัน
เจือจางเกื้อเพื่อเป็นทาน
วันหน้าเบิกฟ้าใหม่
สังคมไทยจักสุขสานดี
ด้วยธรรมาภิบาล
ตามวิถีชนมีธรรม

